Published by Hakîkat
Kitâbevi at Smashwords

НАМАЗ
КИТАБЪ

WRİTTEN BY ХАСАН ЯВАШ

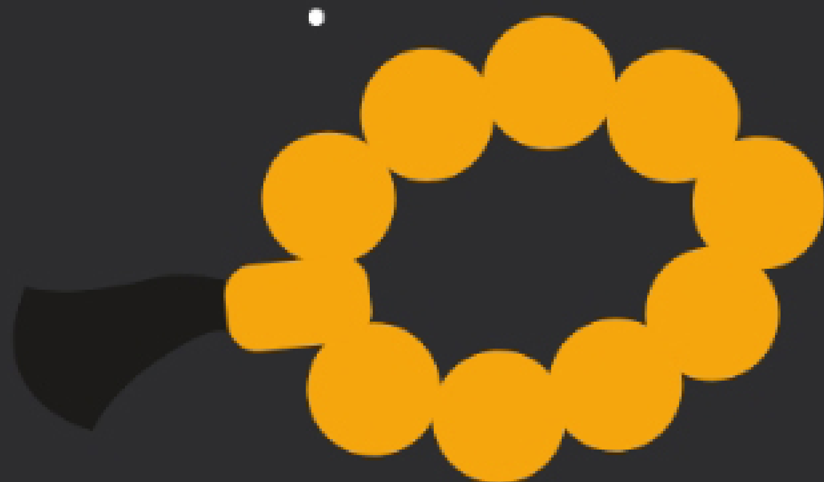

НАМАЗ КИТАБЪ

Written by **Хасан Яваш**

Published by Hakîkat Kitâbevi at Smashwords

Hakîkat Kitâbevi

Darüşşefeka Cad. No:53 P.K.: 35 34083

Tel: +90 212 523 45 56 - 532 58 43

Fax: +90 212 523 36 93

Fatih-ISTANBUL

www.hakikatkitabevi.com

БИСМИЛЛЯХИРРАХМАНИРРАХИМ

У В О Д

Започвам да пиша Книгата за Намаза с Е'узю Бесмеле, то ест да пожелаем милосърдието на Аллаху теаля. Слава на Аллаху теаля. Да се молим и приветствуваме Неговите любимци и приближени и изпращаме нашето приветствие и на любимия му Пейгамбер Мохаммед алейхисселяму весселям. Да се помолим и за ехлибейта. Нека в него да има много радост и блага за всички членове на асхаб-ъ кирама (справедливите и верните приближени на нашия Пейгамбер Мохаммед алйхисселям).

За да си щастлив, спокоен на този свят и в ахирета трябва да си мюсюлманин. А за да бъдеш мюсюлманин не се иска кой знае какви формалности, примерно да отидеш при имамина или мюфтия. Първо се иска от все сърце да повярваш, след което научаваш заповедите и забраните на исляма и ги изпълняваш.

За доброволното приемане исляма е необходимо произнасянето на келиме-и шехадет и да знаеш значението на тези думи. И за да вярваш правилно в смисъла и значението на тези слова е необходимо да се вярва така както са написали в книгите си учените ехл-и суннет с други думи правоверните учени мюсюлмани. На онези, които се подчиняват на книгите на ехл-и суннет ще се получи сто шехитски севаби. Учените на който и да е от четирите мезхеба се наричат Учени на ехл-и суннет. Условията на вярата подробно са описани в книгата “Вяра и ислям”. Ние препоръчваме да прочетете тази книга.

След приемането на Исляма най-важната заповед е намазът. Да се кланяш пет пъти на ден намаз е Алахова заповед за всеки мюсюлманин. Некланенето е голям грях. А в мезхеба Шафи е кюфр. (За това гледайте рисалето Гаетют-Таххик). А за да кланяш точно и правилно намаза трябва да имаш необходимите знания за това. Намерихме за целесъобразно в тази книга накратко и съществено да изложим знанията за намаза в религията ни. При изготвянето на книгата се опряхме на книгите на много ислямски учени. За това непременно трябва да я прочете всеки мюсюлманин, за да добие необходимите знания, на които да научи и своите деца.

За да се кланя правилно намазът трябва да се знаят наизуст някои определени сурета, аети и молитви, които се четат при кланяне. Тях може да ги научи мюсюлманинът от добре подготвен ходжа с правилно произношение.

За правилно четене на Корана трябва да се посещават курсовете по Коран. Мюсюлманинът трябва непременно да знае да чете Корана, което е необходимо да научи и децата си.

Не е възможно да се напише Корана с други букви, освен арабски. Трябва да се чете оригиналният. Прочитането на Корана е много лесно. Пейгамберът ни "саллаллаху алейхи ве селлем" в един свой Хадис-и шериф заповядва следното: "Онези, които учат децата си да четат Корана или ги изпращат да научат това при специални ходжи, за всяка научена буква от Корана получават толкова севаб, все едно че са посетили свещеното Кябе десет пъти . В деня на Къямета на главата му ще се постави корона. Всички хора ще му завиждат".

Аллаху теаля след като ни дари с истинска вяра, да ни направи такива, които да научат правилно намаза и да извършват благодеяния. Амин!

Хасан Яваш

НАМАЗЪТ Е ГОЛЯМА ЗАПОВЕД

От Адем алейхисселам във всяка религия съществува намаз един път дневно. Събирайки на едно място всички за онези, които вярват в Мохаммед алейхисселям да се кланя намаз стана фарз. Да се кланя намаз не е имански шарт. Обаче да се вярва, че намаза е фарз е имански шарт.

Намазът е стълба на религията. Този, който последователно, правилно и точно кланя намаз, е изградил религията и държи изправено сградата на ислямската вяра. А онези, които не кланят намаза, все едно че са съборили религията и сградата на исляма. Пейгамберът ни "саллаллахю алейхи ве селлем" заповяда: "Главата на религията ни е намазът". Тъй като няма човек без глава, без намаз също няма религия.

Намазът в ислямската религия е първата задължителна обязаност след вярата (иман). Аллаху теаля заповяда на своите кулове да се кланят за Него и за това направи намаза фарз. В Корана в над сто айет-и керима е заповядано: Кланете намаз. В хадис-и шериф, е заповядано следното: "Аллаху теаля направи задължително клаѝенето намаза пет пъти на ден. Аллаху теаля обеща, че ще вкара в Дженета този, който разбирал значението и според условията кланя намаз пет пъти на ден."

Намазът е най-значимото от всички задължителни молитви в религията ни. В един хадис-и шериф е повелено следното: Този, който не кланя намаз не може да получи нищо от Исляма. Пак в един хадис-и шериф е повелено: Това, което разделя вярващия от невярващ е намазът. С други думи мюмин (вярващ) кланя намаз, а кяфир (невярващ)

не кланя. А клеветниците (мунафък) кланят намаз от време на време. Мунафъците ги чака голямо тегло в Джехендема. Ресулуллах “саллаллаху алейхи ве селлем” повели: “Онези, които не кланят намаз в Съдний ден Всевишиня Аллах ще намерят в сърдито състояния.”

При кланяне намаз като мислиш за величието на Аллаху теаля пред Него осмисляш своето нищожество. А този, който разбере това, извършва все добрини. Не е възможно да стори злини. Сърцето на този, който застава пет пъти на ден пред Рабба се изпълва с обич. Всяко движение, което е заповядано да се изпълнява по време на намаза е от значение за сърцето и тялото.

Кланяне намаз в джамиите колективно привързва мюсюлманите помежду си. Циментира любовта и уважението между тях.Възрастните стават по-милостиви към малките. А малките стават по-учтиви към по-големите. Богатите помагат на бедните, силните на по-слабите. Здравите като не виждат болните в джамията посещават ги в домовете. (Този, който притича на помощ на своя брат по вяра той получава благоволението на Аллаху Теаля.) Тъй гласи в хадис-и шериф и мюсюлманите се състезават помежду си, за да получат тази радостна вест.

Намазът предпазва хората от лоши, вредни и незаконни неща, служи за изкупление на греховете. Тъй е повелено в хадис-и шериф: Намаз, пет пъти на ден е като река, която тече пред вратата на който и да е от вас. Който и да е ако пет пъти на ден влиза в тази река и се изкъпва и по него не остава мръсотия и по същия начин и на този, който кланя намаз пет пъти на ден му се опрощават малките грехове.

Намазът е най-голямата молитва към Аллаху теаля и Неговия Пейгамбер след получаване на вярата. И за това трябва да се кланя намаза съобразно установените правила за това: фарз, ваджиб, суннет, мюстехаб. Пейгамберът ни “саллалаху алейхи ве селлем” в един от хадисите си повелява така: Ей хората от моята вяра (юммет) и приближени мои! Намазът, който се извършва като се спазват всички правила е най-много одобрявано действие от Аллаху теаля от всички други. Суннет на Пейгамберите. Бива обичан от меляйкетата.Светлина на знанието, земята и небето. Силата на тялото. Изобилия от средства за съществуване. Повод за приемане на молитвата. Застъпник пред мелейкетата на смъртта (Мелекюл-мефта). Светлина в гроба, и отговор на Мюнкир и Некир. Сянка в Съдния ден. Щит между него и огъня на Джехендема. Чрез него с бързината на светкавицата ще се мине през моста Сърат (Ключ за Дженнета). Корона на главата в Дженнета. Аллаху теаля на вярващите (мюм’ини) не е дал по-важно нещо от намаза. Ако съществуваше по-важен ибадет от намаза Аллаху теаля

него щеше да даде на своите вярващи (мюм'ини). Така че някои от малляйкетата са заели позиция стоежком (къйам), някои рюкю, някои седжде, а някои са в тешеххюд. Като събра всичките в едно (в един рекат намаз) и подари на вярващите (мюм'ини). Тъй като намазът е началото на имана, стълбът на исляма, думата на исляма и мирадж за вярвящите (мюм'ини). Блясъка на небесата и спасител от Джехеннема.

Един ден хазрет-и Али "радъйаллахю анх ве керемаллахю веджех" бе изпуснал времето за икинди намаз. От мъка се спусна от хълмчето надолу. Пъшка, охка и плака. Пейгамберът ни Мухаммед Мустафа "саллалаху алейхи ве селлем" след като получи вест за това, заедно с Есхабъ пристигнаха при хазрет-и Али "радъйаллахю анх". След като видя положението му Пейгамберът ни "саллалаху адейхи ве селем" и Той започна да плаче. Моли се на Аллаху Теаля. Слънцето отново се издигна. Пейгамберът ни "салалаху алейхи ве селлем" каза: "Хей, Али! Повдигни си главата, слънцето все още се вижда". Хазрет-и Али "радъйлахю анх" се зарадва много и извърши намаза.

На хазрет-и Ебу Бекр-и Съддик "радиаллаху анх" една нощ от много кланяне към края на нощта му се приспа. Мина намазът фитр. В сутрешния намаз проследявайки Пейгамбера ни пред вратата на месджита започна да вика: "Ей, Ресулаллах! Притичай ми на помощ, изпуснах намаза фитр." Плачейки го помоли за помощ. Пейгамберът Ресулулаллах алейхисселям също заплака. В това време се появи Джебраил "алейхисселям" и каза: "Ей, Ресулулаллах! Предай на Съддика, че Аллаху Теаля опрости Него".

От големите евлията Байезид-и Бистами "кудисе сиррух" спа тежко и не можа да се събуди за сутрешния намаз. Много стена и плака. В това време дочу един глас: "Ей, Байезид! Опростих ти тази небрежност. С изобилието на този плач ти давам седемдесет хиляди намаза севаб". След няколко месеца пак се случи подобно нещо, отново тежък сън. Този път дойде Шейтана и като го хвана за крака го събуди и му каза следното: "Ставай, времето за намаза ще ти отмине". Байезид-и Бистами каза: "Ей, проклетнико, как може да постъпиш ти така? Ти, който гледаш всеки да изпусне намаза, да мине времето за това. Мен защо ме събуди?" И тогава Шейтана му отговори: "Когато беше изпуснал времето за кланяне сутрешния намаз ридаейки беше спечелил седемдесет хиляди севапа за намаз. И като се замислях сега за това те събудих, за да получиш севап само за едно кланяне, а да се лишиш от седемдесет хиляди намазов севаб."

Големият евлия Джунейд-и Багдади каза следното: "Един час в този свят е по-хубаво от хиляда години на Къйамета. Така че през това време може да се извърши подходяща, целесъобразна работа. А в продължение на тези хиляда години не е

възможно да се направи нищо.” Ресулуллах “салалаху алейхи ве селлем” каза: “Ако някой съзнателно групира (свързва) един намаз с друг, ще гори осемдесет хукбе в Джехеннема. Едно хукбе се равнява на осемдесет ахиретова година. Един ден на ахирет е хиляда години на този свят.

Тогава, брат мой по вяра! Не губи времето си с празни и безполезни неща. Цени времето си. Оползотвори го с добри дела. Любимият ни Пейгамбер каза: “Безделието е най-голямата злочестина за човека”. Извърши намаза навреме, за да не станеш пишман в деня на Къйамета и да получиш много големи севаби!

В един хадис се казва: “Към гроба на този откъм Джехеннема ще се отварят седемдесет прозореца и той до къйамета ще се измъчи ако не кланя намаза навреме и го оставя на каза и умира преди да изпълни този обряд.” Този, който не кланя намаза навреме съзнателно, тоест времето на намаза минава и той не се измъчва за това, вярата го оставя него, или умира без иман. Какво става с такива, които не се сещат за намаза и него считат за задължение? Този, който не отдава значение на намаза и него счита за неотменно задължение става мюртед с други думи кяфир (неверник). До този извод стигат с единодушие учените и на четирите мезхеба. Този, който съзнателно не кланя намаза и не мисли да прави каза и не се страхува, че за това ще има азаб, става мюртед (кяфир). Това посочва в книгата си “Хадикатюн недиййе” авторът хазрети Абдюлгани Наблуси в главата “Злините на езика”.

ДА КЛАНЕМ НАМАЗ

Елате да кланем намаз и да избършем праха от сърцата
Ако не кланяш намаз не може да бъдеш близо до Аллаха!
Където се кланя намаз там греховете се изпаряват,
Не постигаш съвършенство ако не кланяш намаз!
В Свещения Коран Аллах много похвали намаза!
Не обичам този, който не кланя намаза!
В Хадис-и Шериф се повелява:
“Ако не кланя намаз, у човека неможеш намери, признаците на вярващ!
Ако изпуснеш един намаз ти си грешник тогаз,
С теббе неможе, ако не кланиш изпуснатия намаз!
Този, който подценява намаза, тоз час остава без вяра,
Да стане мюсюлманин не може, докато не кланя намаза!
Намазът прочиства сърцето, предпазва от злини,
Не можеш да си образован, ако не кланиш намаза!

ПЪРВА ЧАСТ ИМАН И НАМАЗ

Най-напред е необходимо всеки да спечели Иман. Аллаху теаля иска хората на този свят да живеят в мир и спокойствие, а в ахирета да получат вечно щастие. И за това Той повели да извършим полезни неща, които ще ни ощастливят. И забрани онези неща, които ще ни водят до беди и злополуки. Първата заповед на Аллаху теаля е да се повярва. Да се сдобие с иман е нужно на всеки. Иманът (вярата) е необходимост за всеки.

В исляма вяра означава признаване Пратеника на Аллаху теаля Мухаммед (саллалохю алейхи веселлем) за Пейгамбер; да се вярва в правдивостта и истинността на откровенията му и уверил се в тях, да произнесеш на глас "келиме-и шехадет" или накратко - да се вярва в това, което обширно му е съобщено от Аллаху теаля, да се вярва всеобхватно и по силите на своите възможности да се повтаря "келиме-и шехадет". Здравата вяра означава това; огънят гори всичко, змията отравя. Ние се предпазваме от тях. По същия начин от все сърце приемаме величието на Аллаху теаля и Неговите свойства, уповаваме се на Неговата воля и милост, избягваме от гнева и наказанията му, това да се начертае в сърцето като надписите върху мрамора, да вярваме в него и да го съхраним дълбоко в душата.

Иман означава да харесваш и от сърце да одобриш всичко това, което казал Мухаммед алейхисселям. Вярващите се наричат "Мю'мин" и "Мюсюлманин". Всеки мюсюлманин трябва да се подчинява на Мухаммед алейхисселям и да върви по неговия път. Неговият път е пътят на Свещения Коран. Този път се нарича "Исламиййет". За да се приспособиш към него, първо приемаш вярата, след това добре изучаваш исляма, след което изпълняваш задължителните обязанности (фарз), избягваш забраните (харам), после се изпълняват сюннетите. Трябва да се избягват и неодобрените неща от религията (мекрух). При позволените неща (мубах) трябва да се съобразим с Него.

Основата на религията ни е имана (вярата). Аллаху теаля не приема и не одобрява молитвите и делата на онези, които нямат вяра. Този, който желае да стане мюсюлманин първо приема вярата, след това научава и изпълнява гусуля (цялостно миене на тялото), абдеста (ритуално умиване), намаза и при необходимост научава и другите фарзове и харами.

ВЯРАТА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ИСТИНСКА

Знанията, които получаваме посредством осезателните органи и ума съдействуват за сливане с вярата. Техническите науки осветляват, че в света няма нищо случайно,

всичко се извършва в строго хармоничен ред и всичко това е дело на един творец.По този начин тези науки улесняват нашето присъединяване към вярата. Вяра значи да изучиш и да вярваш в знанията,които доняса последния Пейгамбер Мухаммед алейхисселям от Аллаху теаля. Ако казваш в тези знания трябва да се вярва, защото съответстват на разума и това означава, че не вярваш в Пейгамберите. Ислямските знания не са открития на научните работници. Онези постановки, за които съобщава Пейгамберът ни Мухаммед алейхисселям трябва да се научат от книгите на учените Ехл-и суннет и така да се вярва в тях. За да бъдеш притежател на истинска и приемлива вяра трябва да съблюдаваш и следните условия:

1. Вярата изисква постоянство и непоклатимост. Никога да не се мисли за напускане. Един ако заяви, че след три години смята да се откъсне от вярата, то тогава вярата го напусква моментално. И той се смята, че е излязъл от Мюсюлманлъка.

2. Иманът на вярващия трябва да бъде между хавф и реджа. Вярващият трябва да се плаши от мъките на Аллаху теаля, но никога да не губи надежда, че може да остане без милостта му. Трябва да се предпазва от грешни постъпки и да се плаши, че поради грехове може да остане без вяра. Дори да е извършил много грехове да не помисли, че Аллаху теаля няма да му опрости греховете. За греховете си трябва да прави тевбе. Понеже този, който се тевбетисва се смята, че не е извършил никакви грехове.

3. Вярата трябва да се приеме преди душата да напусне тялото. Когато душата напуска тялото, в този момент ясно се долавят всичките признаци на Ахирета. Тогава и кяфирите искат да бъдат с иман. Защото иман значи да вярваш в тайното. Без да видиш да вярваш. Не е иман да се вярва в това, което се вижда. Обаче, в този момент тевбето само на вярващите се приема.

4. Трябва да се вярва преди да е изгряло слънцето от запад. Един от признаците на Каймета е, че слънцето ще изгрее от запад. При това всички хора ще искат да бъдат с вяра. Обаче вярата им няма да се приеме. И вратата на тевбето ще се е затворила.

5. Трябва да се вярва, че освен Аллаху теаля никой друг не знае скритите неща, тайните. Тайната само Аллаху теаля знае. Още и тези, на които Той е позволил. Мелейкетата, джинове, шейтани, дори Пейгамберите не знаят тайните. Но Пейгамберите и достойните кулове могат да дават обяснение за тези тайни.

6. Не трябва да отрече без нужда или съзнателно някои аргументи за имана и ибадетите. Смята се за невярващ този, който се подиграва със Корана, с мелейкете или пък с един от Пейгамберите и още при положение, без насилие и принуждение, с думи

ги отричаш. Ако при смъртна заплаха те накарат да отричаш съществуването на Аллаху теаля мелейкетата, русуля и че намазът не е фарзово задължение, кяфир не се става.

7. Не трябва да се съмнява или да се колебае при онези знания, които открито ги излага ислямската религия. Примерно да се съмняваш, че кланене намаз е фарз, използването на алкохолни напитки, играенето на комар, лихвите и рушвета са забранени, или пък това което е забранено да казваш, че е позволено. Всичко това е повод да останеш без иман.

8. Иманът трябва да бъде такъв, какъвто повелява ислямската религия. Не се вярва така, както повелява разумът, философите и псевдоучени по техническите науки. Трябва да се вярва така, както повелява Мухаммед алейхисселям.

9. Този, който има иман само за Аллаха да обича и за Аллаха да мрази. Трябва да обича мюсюлманите, които са приятели на Аллаху теаля, да не обича онези, които с ръка и молив извършват вражески деяния срещу исляма. Мястото на тази вражда е в сърцата.

(Трябва да сме внимателни и сърдечни и към не мюсюлманите наши граждани и туристите. С нашето прилично поведение да накараме и те да заобичат религията ни.)

10. Трябва да се вярва така, както вярват последователите на Пейгамберът и Есхаби Кирам, искрено и всеотдайно. За да се вярва по този начин трябва да бъде вярата ни в съответствие с Ехл-и суннет вел-джемаат. На онези, които вярват в книгите и писанията на Ехл-и суннет ще се даде сто шехитски севаба, защото те са истински ислямски книги. Съществуват четири мезхеба. Учените на който и да е от тези мезхеби се наричат: Учните на Ехл-и суннета. Главата на тези учени е Великият Имам-ъ а’зам Ебу Ханифе. Тези учени са написали това, което чули от Есхаб-ъ Кирам, а Есхаб-ъ кирам им диктувал това, което са слушали от Ресулуллах (саллеллаху алейхи веселлем).

ВЯРАТА НА ЕХЛ-И СУННЕТ

Първото условие за мюсюлманине е да се сдобие с иман. Ислямският иман е свързан с убежденията на Ехл-и суннета. Първата задача на всеки младеж или девойка, които влизат в полова зрялост, е да научат религиозните знания от книгите на Ехл-и суннета и да вярват съобразно с тях. Избягването на мъките в къйамета ще зависи от това колко вярваш в техните писания. Онези, които ще бъдат избавени от Джехеннема ще са те, последователите на Ехл-и суннета. Последователите на Ехл- и суннета се наричат Сунни или Ехл-и суннет.

В Хадис-и шериф се казва: “Моят юммет ще се раздели на сдемдесет и три групи. От тях само една група ще се избави от мъките на Джехеннема. Другите ги очаква гибел. Те ще отидат в Джехеннема. И всяка група от тези седемдсет и три групи смята, че тя е тази, която няма да отиде в Джехеннема. Понеже изпълнява нормите на исляма. И в 54. суре Мю’минун и суре Рум 32. айет по смисъл се казва: “Всяка група смята, че върви по правия път и се радва.” Обаче, коя от тези групи ще се спаси Пейгамберът ни “саллалахю алейхи веселлем” я посочва много добре: “Куловете, които ще се спасят са тези, които вървят по моя път и по пътя на моя Есхаб. Онзи, който не обича дори само един от Есхаб-ъ кирам напуща Ехл-и суннет. Онзи, който не е от вярата на Ехл-и суннет се смята “кяфир” или бидатехли (извратен).”

ПРИЗНАЦИ НА ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ НА ЕХЛ-И СУННЕТ

Всевишният Аллах е доволен от онези мюсюлмани, които изпълняват религиозните си обряди съгласно итикада на Ехл-и суннет. Учените на Ехл-и суннет ги обясняват по следния начин:

1. Трябва да се вярва в това, че вярата има шест условия, тоест Всевишния Аллах е един, няма равен и подобен на себе си, вярва в меляйкете, в Книгите, в Пейгамберите, в Ахирета, че е създател на доброто и злото. Те са посочени в “Аменту”.

2. Трябва да се вярва в това, че последната книга на Аллаху теаля Коран-и Керим е Неговото слово.

3. Мю’мин в никакъв случай не трябва да се съмнява в имана си.

4. Вярвайки в Пейгамбера ни “саллалаху алейхи ве селлем”, трябва много да обича Есхаб-и Кирам, които имали щастието приживе лично да го видят. Да не напада с езика си четирите праведни халифа, близките му роднини ехл-и бейт и към някоя от уважаваните Негови жени.

5. Да знае, че ибадетите са отделно от имана. Не трябва да оперделя за кяфири онези, които вярват в заповедите и забраните на Аллаху теаля, но поради мързел не ги изпълняват. Вярата напуща онези, които не отдават значение на забраните, подценяват ги или пък се подиграват с ислямската религия.

6. Да не ги вземе за кяфири или да не ги обвинява в ерес онези, които казват, че са ехл-и къбле, заявяват, че вярват във Аллаху теаля и Пейгамбера Мухаммед алейхисселям, но са с други убеждения.

7. Трябва да кланя намаз зад всеки имамин, за когото не се знае явно, че е вършил недопустим грях. Това се отнася и за големците и валиите, които петъчните и празничните намази се извършва под тяхно ръководство.

8. Мюсюлманите не трябва да се бунтуват срещу своите ръководители. По време на бунтове се създават раздори и това води до големи беди. Трябва да прави дуа, те да извършват добри дела и да не изпадат в грях. За да се откажат от греховните дела, трябва да се съветват със сладки думи.

9. По време на ритуално измиване (ибадета) и за мъже и жени е разрешено вместо умиване на крака да се направи месх върху мест. Не е позволено да се прави месх върху голи крака или чорапи.

10. Трябва да се вярва в Мираджа (Възнесение) на Пейгамбера ни "саллалаху алейхи ве селлем", че е осъществено духом и тялом. Онези, които твърдят, че Мираджа е осъществено по време на сън или нещо подобно се отдалечават от Ехл- и суннета.

В Дженнета правоверните мюсюлмани ще видят Аллаху теаля. Пейгамберите, достойните и добри хора ще правят шефаат за това. В гроба ще се задават въпроси. В гроба ще се измъчват тялото и духа. Керамета на евлията е хак. Кераметите са такива явления, които се случват с любимите кулове на Аллаху теаля, те са необикновени неща, които са извън обичая на Аллаху теаля, тоест подарени от Него безброй неща, които трябва да се разглеждат извън законите на физиката, химията и биологията, те са толкова много, че е невъзможно да се отрекат. В гроба духовете чуват какво говорят и правят живите. Прочитане на Куран-и керим, даване садака, даже севабите на всички ибадети, изпратени на духовете на умрелите, облекчават техните страдания или ги премахват. Да се вярва във всичко това е същността на Итикада Ехл-и суннет.

УСЛОВИЯТА НА ВЯРАТА

Условията на вярата са шест. Те са изяснени в Аментю. Пейгамберът ни

"ресулуллах салаллаху алейхи ве селем" посочва, че иманът означава да се вярва в шест неща. И за това всеки мюсюлманин е задължен първо детето си да запознае с аментю, което да го наизусти и научи неговия смисъл.

АМЕНТЮ: Аментю биллахи ве Мелаикетихи ве Кютюбихи ве Рюсюлихи вел-йевмил-ахири ве бил кадери, хайрихи ве шеррихи мин Аллахи теаля вел- беасю баедел-мевти. Хаккун, Ешхедю ен ла илахе иллаллах ве ешхедю енне Мухаммеден абдюхю ве ресулюхю.

Първо условие

ВЯРА В АЛЛАХУ ТЕАЛЯ

Аментю билляхи значи, вярвам, че Аллаху теаля е един в своята същност и в своите свойства, не може да настъпят никакви изменения и преобразования в него. Не само вярвам в това, но потвърждавам това от сърце и с думи го повтарям. Аллаху теаля съществува и е един. Думата "един, едно" има две значения: първото му значение е число, половината на "две" и началото на числата. Второто му значение е: Аллаху теаля е един от към това, че няма равен и подобен на себе си. Ето защо Аллаху теаля не е един по брой, а за това, че няма равен и подобен на себе си. То ест по отношение качествата и свойствата Му няма съдружник. Качествата и същонстта на всички живи същества не приличат на качеството и същността на своя създател и обратното.

Аллаху теаля се явява създател на всичко. Никой не е в състояние да знае истината за същността на Аллаху теаля. Много по-чист и необикновен е от всичко това, за което се мечтае. И не е нужно да си представим образа или същността Му. Но, заучавайки свойствата и имената Му, посочени в Куран-и керим като повтаряме, потвърждаваме величието Му. Всички Негови качества са вечни и неизменни. Аллаху теаля не е вещество, не е същество. Той е извън времето. Няма постоянно пребиваване. Не е отпред, отзад, вдясно, вляво, отгоре и долу.

Свойствата на Аллаху теаля са четиринадесет. Шестте от тях се наричат Съфат- ъ затиййе, а осемте Съфат-ъ сюбютиййе. Много е важно да се заучат и да се знаят техните значения.

СЪФАТ-Ъ ЗАТИЙЙЕ

1. Вюджут: Аллаху теаля съществува. И вечно ще съществува. Той е Ваджиб-
юл вюджут, тоест Неговото същсетвуване е необходимо.

2. Къдем: Съществуването на Аллаху теаля няма начало.

3. Бекаа: Съществуването на Аллаху теаля няма край. Той никога няма да изчезне. Невъзможно е да има и съдружник.

4. Вахданиййет: Аллаху теаля няма съдружник и подобие и по отношение същността, свойствата и делата.

5. Мухалефетюн-лилхавадис: Аллаху теаля в същността и свойствата си не подобава на същността и свойствата на нито едно същество.

6. Кънйам би-нефсихи: Същността и Аллаху теаля се покриват. Той няма нужда от пространство. Той съществуваше, когато нямаше материя и пространство. Той не

чувства нужда от нищо. Той, Неговата същност каквато беше преди да създаде вселената, ще си остане такава и до вечността.

СЪФАТ-Ъ СЮБЮТИЙЕ

1. Хайат: Аллаху теаля е жив. Неговият живот не подобава живота на съществата, Неговият живот е специфичен на същността Му, вечен и безкраен.

2. Илм: Аллаху теаля знае всичко. Неговото знание не подобава на знаеното на другите същества. Той вижда и знае, как в тъмна нощ мравката ходи по черния камък. Знае какво мислят и какви намерения имат хората. И не се променя знаеното

Му. Това е без начало и край.

3. Сем': Аллаху теаля чува. И това става без някакво средство. Неговото чуване не подобава на чуването на куловете. И това Негово свойство е вечно и безкрайно.

4. Басар: Аллаху теаля вижда. И вижда без съоръжения и условия. Неговото виждане не става с очи.

5. Ирадет: Пожелаването е присъщо свойство на Аллаху теаля. Всичко зависи от Неговото желание. Щом желае нещо, го създава. Никаква сила не е в състояние да Го спре.

6. Кудрет: Той притежава неограничена сила и мощ. За Него не съществуват трудности.

7. Келям: Аллаху теаля притежава свойството да говори. Но Неговият говор не се осъществява посредством уреди, букви, звукове или език.

8. Теквин: Аллаху теаля е творец и създател. Освен Него няма друг творец и създател. Не трябва да се казва създател на който и да е друг освен Него.

Невъзможно е да се научат истините на свойствата на Аллаху теаля. Никой и нищо не е в състояние да бъде съдружник и подобие на свойствата на Аллаху теаля.

Второ условие

ВЯРАТА В МЕЛЯИКЕТАТА

Ве мелаикетихи означава, че вярвам в мелаикетата на Аллаху теаля. Меляикетата са кулове на Аллаху теаля. Те са на Негово подчинение. Изпълняват повелите Му. Те не извършват грях. Сред тях няма мъжки и женски. Те не се женят помежду си. Живи са. Но не се хранят, не пият и не спят. Те са прозрачни същества, по-леки и по-меки от въздуха. Надарени са с мъдрост. Най-личните са четири.

1. Джебраил алейхисселям: Неговата задача е да предава вахй на

Пейгамберите, да съобщава за заповедите и забраните.

2. Исрафил алейхисселям: Той е натоварен да духне в Сур'а. При първото духване, който чуе полученият звук освен Всевишния Аллах, всичко живо ще умре. При второто духване всички отново ще оживеят.

3. Микаил алейхисселям: Той е натоварен с изпращане хранителни продукти. Още евтиния и скъпотия, немотия и богатство, благоденствие и покой, движенията на материалните сили влизат в неговите задължения.

4. Азраил алейхисселям: Отнема душите на хората.

След тях висшите меляикета се делят на четири вида. Меляикета, наричани Хамеле-еи Арш са четири. Маляикете - приближени на Аллах се наричат Мукарребин. Най-главните от меляикете, които причиняват мъки, се нарича Керубиян. А меляикете, доставящи покой, се наричат Руханиян. Дженнетските меляикета обитават Дженнета. Най-главният измежду тях се нарича Ръдван. Името на най-главния джехеннемски мелек е Малик. Джехеннемските мелекета се наричат Зебани. Те са най-много на брой. На небесата няма празно място, където меляйкета да не правят ибадет.

Трето условие

ВЯРАТА В КНИГИТЕ

Ве кютюбихи значи, вярвам в книгите, изпратени на Пейгамберите на Аллаху теаля. Някои от тези книги Аллаху теаля ги изпратил чрез меляйкето Джебраил във вид вахй, други са били чути от благословените уши на Пейгамберите, трети са били начертани писмено, а други са били съобщени не чрез меляйкета, а наговорени непосредствено на Пейгамберите. Всички тези книги съдържат изречени от Аллаху теаля слова. Те са изначални и вечни. Те не са живи създания. Те не са и думи на меляйкета или Пейгамбери, а са слова, изречени от самия Аллаху теаля.

Изпратените, които са ни известни, са 104. От тях десет са изпратени на Адем алейхисселям; петдесет на Шит алейхисселям; тридесет на Идриз алейхисселям; десет на Ибрахим алейхисселям; Теврат на Муса алейхисселям; Зебур на Давуд алейхисселям; Инджил на Иса алейхисселям; Свещения Коран на Мухаммед алейхисселям.

За да живеят хората в мир и спокойствие и да сдобият вечно щастие на ахирета Аллаху теаля, чрез многобройните си Пейгамбери изпратил книги на първия човек и първия ПейгамберАдем алейхисселям до последния Пейгамбер Мухаммед алейхисселям. В тези книги изяснил основите на вярата и начина на поклоненията. Осветлил хората със знания по всички направления.

От тези книги Коран-и Керим е последната книга. След появяването на Корана, постановките на другите Алахови книги се отменя. Джебраил алейхиселям донася Корана на Мухаммед алейхиселям в продължения на двадесет и три години. В Куран-и Керим има 114 суре, 6236 айет. В някои източници тази цифра се посочва различна. Понеже някои от дългите айети се приемат за няколко. От изпращането до сега Куран-и Керим не е претърпял никакви промени и няма да претърпи. Защото той е слово на Аллаху теаля. Такава книга не е възможно да се създаде от хората. Дори един айет не е по човешките възможности.

Пейгамберът ни “салаллаху алейхи ве селем” след като му беше оказана честа да премине във вечността, неговият пръв халиф хазрет-и Ебу Бекр-и Съддък “радиаллаху анх” събра всичките айети на Куран-и Керим. И по този начин се получи Мусхаф. Целият Есхаб-ъ кирам, с пълно единодушие обяви че мусхафът е слово на Аллаху теаля. Третият халиф Хазрети Осман “радиаллаху анх” накара да препишат от мусхафа още шест екземпляра и ги изпрати по вилайетите.

Куран-и Керим трябва да се чете в оригиналния вид. Ако е написана с други букви или азбуки, това не е Куран-и Керим.

а) Преди да вземеш на ръка мусхафа се извършва абдест, след което се застава срещу къбле и се чете концентрирано.

б) Четенето се извършва бавно и със смирение.

в) Да се чете по правилата на Теджвид.

г) Да не се забравя, че това са слова на Аллаху теаля.

д) Да се съблюдават заповедите и забраните на Куран-и Керим;

е) Да чете гледайки мусхафа и да дава хакка на всеки айет.

Четвърто условие

ВЯРАТА В ПЕЙГАМБЕРИТЕ

Ве Рюсюлюхи: Означава, че вярвам в Пейгамберите на Аллаху теаля. Пейгамберите са подбрани хора. Тяхната задача е да посочат на човечеството верния път. Пътят на Аллаху теаля. Всички Пейгамбери винаги един и същи иман са казвали. Трябва да се вярва, че Пейгамберите “алейхимюсселям” притежават седем свойства:

1. Исмет: Не извършват грях. Пейгамберите, при каквито и да е обстоятелства не изпадат в грешни положения: малки или големи.

2. Еманет: Пейгамберите от всяка гледна точка са доверени хора. При тях доверието е закон.

3. Съдк: Пейгамберите са честни и порядъчни хора в думите, в делата и във всичките си постъпки. Никога не лъжат.

4. Фетанет: Пейгамберите са хора много умни и разбрани. Хора с недъзи, глухи или слепи не могат да бъдат посланици на Аллаху теаля. Няма и жени Пейгамбери.

5. Теблиг: Пейгамберите, това което знаят и оповестяват на хората са го научили посредством вахй, изпратени от Аллаху теаля. И заповедите, и забраните, които довеждат до знанието на хората не са свои мисли и постановки. Те са на Аллаху теаля. Те само ги довеждат до знанието на хората.

6. Адалет: Пейгамберите не извършват никога насилие и несправедливости.

Заради хатъра на този или онзи не нарушават законите.

7. Емнюл-азл: Тяхното пейгамберство не се отменя. На този свят и във вечността те все са Пейгамбери.

Всеки Пейгамбер, който донесе нова религия и шериат се нарича Ресул. Този Пейгамбер, който не донесе нова религия, а само призовава да се следва предишната релгия, се нарича Неби. Трябва да се вярва във всички Пейгамбери, да не се прави разлика измежду тях; да се вярва в тяхната правдивост и праведност. Който не вярва в един от тях се счита, че не вярва във всички Пейгамбери.

Пейгамберският дар не се дава нито при старание, нито при пости, продължителни и тежки изпитания или при много молитви. Пейгамберство се дава само като милост на Аллаху теаля на избраници. Техният брой не се знае. Знае се, че са над сто двадесет и четири хиляди. От тях 313 са Ресул. Шест измежду тях са най-високостоящи, които се наричат Велики Пейгамбери. Те са: Адем, Нух, Ибрахим, Муса, Иса и Мухаммед алейхиммуссаляту весселям. Имената на тридесет и три най-известни между Пейгамберите са следните: Адем, Идрис, Шит, Нух, Худ, Салих, Ибрахим, Лют, Исмаил, Исхак, Якуб, Юсуф, Еюб, Шуайб, Муса, Харун, Хъдър, Юша бин Нун, Иляс, Елйеса, Зюлкифл, Шемун, Исмоил, Юнус бин Мета, Давуд, Сюлейман, Локман, Зекерия, Яхия, Юзеир, Иса бин Мерйем, Зюлкарнейн и Мухаммед алейхи ве алейхимуссаляту весселям.

От тях само двадесет и осем са споменати в Куран-и Керим. От тях Зюлкарнейн, Локман, Юзейр и Хъдър дали са Пейгамбери или не е оспоримо. Хазрет-и Мухаммед Ма’сум, втори том, 36-то писмо пише, че известението на Хъзър Алейхисселям за Пейгамбер е силен. В 182-ро писмо, пише появата на Хъзър алейхисселям в човешки вид и извършване на някои неща не показва, че Той е жив. На него и на много други

Пейгамбери и на духовете на велиите, Аллаху теаля е позволил да се видят в човешки образ. Да се видят Те, това не показва, че те са живи.

ПЕЙГАМБЕРЪТ НИ МУХАММЕД “АЛЕЙХИССЕЛЯМ”

Той е Ресул на Аллаху теаля. Той е Негов любимец. Той е последен и най-велик от всички други Пейгамбери. Баща му е Абдуллах. Мухаммед “алейхисселям” е роден през 571 година по новото летоброене в Мека, двадесетото число на месец април, понеделник вечерта, към утрото на дванадесетия ден на ребй-ул-еввел. Баща му беше починал по-рано. На шест години майка му, а на осем години умря и дядо му. Израстна при чичо си Ебу Талиб. Когато беше на двадесет и пет години се ожени за Хатидже-тюл-кюбра. Тя му роди четири дъщери и двама сина. Името на първия му син е Касъм. Поради това Пейгамбера го наричат и Ебюл-Касъм. Когато беше на четиридесет години той бе провъзгласен за Пейгамбер на всички хора и джинове. След три години призова всички към Иман. На петдесет и две годишна възраст една нощ бе пренесен от Мекке в Кудюс, а след това възнесен в небесата. Това пътуване се нарича Мирадж. В Мираджа видя Дженнета и Джехеннема и се срещна с Аллаху теаля. През тази нощ стана задължително да се кланя пет пъти на ден намаз. Според историците, през 622 година по новото летоброене по искане на Аллаху теаля от Мекке се пресели в град Медине. Това негово пътуване се нарича Хиджрет. Когато пристигна Пейгамберът ни в село Кубаа близо до Медине беше осми ден - понеделник на месец Реби-ул-еввел. И този ден за мюсюлманите стана начало на летоброене (Хиджри шемси). Хиджри камери - другото летоброене на мюсюлманите, започва от месец Мухаррем в същата ходина на Хиджрета и при дванадесет обиколки на луната около земята се получава една лунна година. Почина през 632 милади, а по хиджри през 11 година месец Реби-ул-еввел дванадесетия понеделник преди обяд. Бе погребан в стаята, където умира през нощта, вторник срещу сряда. Тогава по камери бе на 63, по шемси на 61 години.

Мухаммед “алейхисселям” е бял. Той е най-красив от всички хора. Този, който го е зърнал веднъж в живота си, дори това да е станало на сън, неговият живот преминава смислено и пълно с радости. Той е над всички хора, които са живяли и които ще се родят, във всяко отношение. Неговият ум, разсъдък, благият му характер, силата на всичките му органи, го поставя над всички.

Още като дете заедно с търговците два пъти посети околностите на Дамаск и от град Бусра се завърнаха обратно. Повече никога и никъде не ходи. Беше неграмотен. На училище не беше ходил. От никого не беше вземал уроци. Но знаеше всичко. Тоест, ако

искаше да знае нещо, за каквото мислеше Аллаху теаля го уведомяваше. Меляйкето, на име Джебраил “алейхисселям” идва при него и по всички въпроси го информира. Благородното му сърце сияеше като слънце. Разпръсканите от него лъчи на знанията и чудесата като радио-вълни заливаха земята и небето. И сега от гроба му продължава това излъчване. Силата на разпространението на тези лъчи непрекъснато расте. За получаване на електромагнитните вълни е необходим радиоапарат, а за получаване на Неговите лъчи е необходимо вярно и предано сърце, което го обича и е горещ негов последовател. Този, който притежава подобно сърце получава тези лъчи и ги разпространява наоколо си. На такива велики хора казват Евлия. Този, който познава, обича евлия и му вярва, пред него застава прилично, дори мислено ако извърши това, сърцето му се прочиства и се изпълва с блясък, щедрост и озарява. Думите, казани и писани от евлията идват от сияещото сърце на Пейгамбера ни алейхисселям, които са необходими за сърцето и духа на човека, както е необходимо храната, слънцето и въздуха за всяко живо същество. Аллаху теаля е създал слънцето за поддържане тялото и материята ни. А за получаване зрялост в духа и за извисяване на човека е създал Мухаммед алейхисселям и неговото сърце, излъчващо сияния.

Аллаху теаля, по мелейкето Джебраил “алейхисселям” изпраща на Мухаммед алейхисселям Куран-и Керим, чрез който заповяда на хората полезните и необходимите неща в този и онзи свят, а вредните неща ги забрани. Тези заповеди и забрани като цяло представляват ислямска религия или Исламийет.

Всяка дума на Мухаммед алейхиселям е вярна, ценна и полезна. Онзи, който вярва в това, се нарича Мю’мин и Мюсюлманин. Този, който не вярва и не харесва думите на Мухаммед алейхисселям се нарича кяфир. Аллаху теаля обича вярващите (мю’мини). Мю’мините не оставят за дълго в Джехеннема. Тях въобще не ги вкарва в Джехеннема, или пък ако ги вкарва заради греховете им, след време отново ги изкарва. Кяфирите не могат да влязат в Дженнета. Тяхното място е в Джехеннема и от там никога не са в състояние да излязат. Да се вярва в Мухаммед алейхисселям е началото на всички радости, спокойствие и благодеяния. Пък да не се вярва, че той е Пейгамбер е началото на всички злини, неволи и страдания.

Знания, култура, увереност, ум, разсъдък, щедрост, скромност, търпимост, усилия, човещина, покровителство, преданост, доверие, величие, героизъм, красноречие, проницателност, красота, честност, милост, справедливост, набожност и благочестието на Пейгамбера “саллалахю алейхи ве селлем” бе на по-високо равнище от всички други Пейгамбери. Той прощаваше на приятели и врагове. За нанесените щети не отвръщаше

с обратни мерки. По време на газа (сражение) при Ухуд кяфирите нараняват бузата и счупват зъбите му. Той се моли, като казва: “Я Рабби! Опрости ги! Те са невежи!”

Пейгамберът ни Мухаммед алейхиселям притежава безброй добри качества.

Необходимо е всеки мюсюлманин да ги познава и те да се превърнат в начин на живот. И по такъв начин ще се избавим от мъки и неволи на този и онзи свят и получим шефаата като вървим по Неговия път. Защото един хадис гласи: “Внедрете в себе си нравите на Аллаху теаля”.

ЕСХАБ-Ъ КИРАМ

На онези мюсюлмани, които са били удостоени приживе да видят благородното лице на Пейгамбер Мухаммед алейхисселям и да слушат благите му думи се наричат Есхаб-ъ кирам. Най-благородният след Пейгамберите, сред хората, които са живели и ще живеят на този свят, венец на всички имами и евлие, най-заслужилият да стане халиф е Ебу Бекр-и Съддък радиаллаху анх. Той е първият халиф. След него най-високо сред хората, избрани от Всевишния Аллах за приятели и приближени на Пейгамбера, е вторият халиф Фарук-и Азам, т.е. Юмер бин Хаттаб радиаллахю анх. След него най-високо сред хората стои третият халиф на Ресулюллах, обладателят на изумителни превъзходства, съкровищница на всички добрини, извор на благоприличие, вяра и просвета е Зиннурейн Осман бин Аффан радиаллахю анх. След него най-полезен и благороден измежду хората е бил четвъртият халиф, обладател на изумителни преимущества, Лъвът на Аллаху теаля - Али бин ебу Талиб радиаллахю анх. Според свещените хадиси хазрети Фатима, хазрети Хадидше, хазрети Аише, хазрети Мерйем, хазрети Асие са най-известните от всички жени по света. В свещен хадис е повелен: “Фатима е най-извисената от Дженнетските жени. Хасен и Хюсейн пък са най-високо поставените от младежите”. След тях най-известните от Есхаб-ъ Кирам са: Ашере-и мюбешшере. На тях още на този свят им е указано, че ще бъдат в Дженнета. Те са: Хазрети Ебу Бекр-и Съддък, Юмер-юл Фарук, Осман бин Аффан, Али бин Ебу Талиб, Ебу Убейде бин Джеррах, Талха, Зюбер бин Авван, Са’д бин Еби Ваккас, са’ид бин Зейид, Абдуррахман бин Авф “ридвануллахи теаля” алейхим ежма’ин. След тях участвуващите в битката Бедир, Ухуд, след тях присъствуващите Би’ат-юр-ридван.

Да споменем с обич и уважение всички онези приятели и приближени на

Ресулуллах, които са се жертвували всичко в Неговия път е необходимо (ваджиб).

Да се говори за тяхното високо положение без нужното уважение в никакъв случай не е позволено.

Да се споменавата техните имена без необходимото уважение е голямо невежество.

Този, който обича Него трябва да обича и целия му Есхаб-ъ кирам. В един свещен хадис повелява: "Този, който обича моят Есхаб заради мен го обича. Хората, които не ги обичат тях и мене не обичат. Който ги наскърбява и мен ме наскърбява. А този, който ме наскърбява мен, все едно че наскърбява Аллаху теаля. Който и да е щом наскърбява Аллаху теаля непременно ще получи заслужилото наказание." В един друг свещен хадис повели: " Аллаху теаля ако пожелае да стори добрини на един кул от моя юммет, то тогава в неговото сърце помества любовта на Есхаба ми." Когато почина Пейгамберът ни, в този ден в град Медине броят на Сахаба бе 33 хиляди. А общият им брой далеч надхвърляше числото сто двадесет и четири хиляди.

ИМАМИТЕ НА ЧЕТИРИТЕ МЕЗХЕБА И ДРУГИТЕ УЧЕНИ

По вярата (итикат) има един единствен правилен път. И това е пътя на Ехли сюннет вел-джемаат. Четирима велики личности показват истинския път на мюсюлманите в целия свят и им предоставят възможност да изучат пътя на Мухаммед алейхисселям без отклонение и нарушение. Измежду тези велики личности, първият е Имам-ъ азам Ебу Ханифе Нуман бин Сабит. Вожд на сунитската общност, най-голям учен в ислямската общност. Вторият е Имам-ъ Малик бин Енес, третият Имам-ъ Мухаммед бин Идрис Шафи-и и четвъртият е Имам-ъ Ахмед бин Ханбел "рахметуллахи алейхим еджма-ин".

Днес, ако човек не следва единия от тези четирима имами, то той се подлага на голяма опасност, излиза извън истинския и правилня път. В тази книга ние, ръководейки се от Мезхеба Ханефи, даваме знания за намаза от книгите на учените на мезхеба в по-опростена форма.

Двама от учениците на тези четирима имами се отличили особено много в старанието си да разпространят знания за вярата. По такъв начин във вярата се получили два мезхеба. Вяра, която съвпада с изискванията на Свещения Коран и хадисите, е обявена от тези двама имами, разпространители на суннитската вяра, наречени Фърка-и наджие (хора, намерили спасението). Първият е Ебу Мансур-и Матуриди, а вторият е Ебул Хасен Али Еш'ари.

Тези двама имами разпространяват една и съща вяра. Не са от голямо значение няколкото различия помежду им. В действителност те са еднакви. Ислямските учени се хвалят в хадисите и в Куран-и Керим. Един свещен айет гласи: Между знаещия и незнаещия има голяма разлика. Друг айет гласи: Ей, мюсюлмани! За това, което не знаете, питайте. Знаещите ще ви обяснят!

В свещените хадиси бяха послани следните мисли: “Аллаху теаля, меляйкетата и всяко живо същество се молят за мюсюлманите, които учат хората на доброта.” “В Съдния ден най-напред ще призивят за милосърдие Пейгамберите, след тях учени и шехиди.”, “О, хора, знания се получават, като се слуша от учени”, “Учете се, учението е поклонение (ибадет)”, “Този, който учи и този, който се учи науки получава севап на джихат (война за вяра)”, “Да учиш някого все е едно, че даваш милостиня. Учен да те учи се равнява на намаза техеджуд” “Да се учат науки е много по- голямо благодеяние (севап) от намазите нафиле. Защото от това се ползува лично той и онези, които ги обучава.”, “Този, който се учи, за да учи другите получава севапа на Съддък”, “Науката е съкровище. Пък ключът му е питането.”, “Учете се, накарайте и другите да се учат.”, “Всяко нещо си има извор. Изворът на благочестието е сърцата на учените.”, “Ученето на наука е изкупване на греховете.”

Петото условие

ВЯРАТА В АХИРЕТА

Вел йевмил ахъри означава, че вярвам в ахирета. Началото на това време е денят, в който умира човека. И продължава до края на Къйамета. Казва се последен ден, защото след денят не последва нощ. Това ще бъде и краят на земята. Това е денят, който ще настъпи някога. Но кога ще настъпи Къйамета не е указано и никой не може да го познае. И все пак нашият Пейгамбер “саллалаху алейхи ве селлем” е дал много признаци и знамения, по които ще се познае настъпването му: Ще се появи хазрети Мехди, а от небто ще се спусне Пейгамбер Иса алейхисселям в Шам. Ще се появи Деджал. Тогава ще се появяват така наречените Йаджуудж и Меджудж, създания, които ще разбъркат всичко на света; слънцето ще изгрее от запад; ще започнат невиждани земетресения. Ще се забравят религиозните знания. Злото и недоброжелателството ще вземат големи размери. Навсякъде ще се вършат забранени неща (харам). От Йемен ще избухне огън. Небесата и планините ще се разломят. Слънцето и луната ще потъмнеят... и прочее.

Ще има разпит в гроба. Това ще го извършат меляйкетата Мюнкер и Некир. Ето защо ние сме длъжни да научим нашите деца на отговорите на такива въпроси като: Кой е твой създател? Коя е твоята религия? От коя общност си? Коя е твоята Свещена книга? Кое е твое Къбле? На кой мезхеб принадлежиш във вярата и изпълнението?

И сега отговорите: Моят Аллах е един и е Аллаху теаля. Моят Пейгамбер е Мухаммед алейхисселям, религията ми е ислямската религия. Книгата ми е Куран-и

Керим, Къблето ми е Кябе-и шериф. Във вярата си принадлежа към ехли сюннет вел джемаат, а в амеля към Имамъ азам Ебу Ханифе.

В Ахирета всички хора ще се оживеят, на макшер ще се съберат. На добрите мюсюлмани книгата със земните дела ще се дава от дясната страна, а на лошите отзад или от лявата страна. Греховете освен Ширк (предписване съдружници на Аллаху теаля) и кяфирство, Аллаху теаля, ако пожелае, ще опрости, ако не ще прави азаб.

В съдния ден ще има и специални везни (Мизан), които ще мерят обема на делата и постъпките. Мостът, наречен Сърат по повеля на Аллаху теаля, ще бъде прокаран над Джехеннема. Има извор Кевсер, който принадлежи на нашия Пейгамбер Мухаммед Мустафа "саллалаху алейхи ве селлем".

Шефаат е призив за милосърдие. Той е справедлив призив. За опрощаване на малките и големите грехове на мюсюлманите, умрели без тевбе, Пейгамберите, велиите, добрите хора, учените, меляйкетата, шехидите и тези, на които Аллаху теаля позволи, ще молят за прошка и молбата им ще бъде приета.

Дженнет и Джехеннем и сега съществуват. Дженнета е над седмото небе, а Джехеннема е под всичко. Дженнет има осем врати. Джехеннем се състои от седем ката. Като се започне от първия кат мъките се засилват към седмия кат.

Шестото условие

ВЯРАТА В КАДЕР (СЪДБА)

Ве бил кадери, хайрихи ве шеррихи миналлахи теала, означава че вярвам в съдбата, доброто и злото зависят от Аллаху теаля. Добро и зло, полза и вреда, печалба и загуба, които съпътстват живота на всеки човек са възможни единствено с позволението на Аллаху теаля.

Желанието на Аллаху теаля още от началото всичко да същсетвува се нарича кадер (съдба, участ). Осъществяването на съдбата се нарича Казаа. Думите кадер и каза се употребяват една вместо друга. Аллаху теаля дал на хората воля (Ираде). Желанието за осъществявне на избраното дело се нарича ираде. Ако рабът пожелае нещо да извърши, и ако и Аллаху теаля пожела това, то Той тогава го създава. При нежеланието на рабът да извърши дадена дейност и Аллаху теаля не го желае и не го създава.

Аллаху теаля повелява на всекиму тевеккюл (покорност). Който иска да научи по-обширни знания относно вярата, отколкото е писано тука да прочете книгата на големия Ислямски учен и Евлия Мевляна Халид Багдади "Вяра и Ислям" издателство на Ихляс А.Ш. Много полезно и влиятелно произведение, което е достатъчно за

придобиването на дюнявското и ахиретското щастие. В един айет това се резюмира по следния начин: "Тевеккюл (покорност) е условие на вярата". В Суре-и Маиде се казва: "Ако имате вяра, уповавайте се на милостта на Аллаху теаля!" В суре-и Имран: "Аллаху теаля разбира се обича онези, които се уповават", в суре-и Талак: "Ако някой се смирява на Аллаху теаля, то тогава Аллаху теаля е с него". В суре-и Зюмер: " Аллаху теаля не е ли достатъчен за своя раб?" Съществуват още много други айети в този смисъл.

Пейгамберът ни "саллалаху алейхи ве селлем" повелява: "Видях една част от хората на моето общество. Множеството ме слиса и се зарадвах. Планините и равнините бяха пълни с люде. Попитаха ме, дали се радвам, казах им, че се радвам. От тях само седемдесет хиляди безчетно могат да отидат в Дженнета, казаха. Попитах, кои са те. Те са били онези, които в делата си не са забъркали хитрост, магия, омая. Освен Аллаху теаля не се доверили и не са се уповавали на никой друг." От слушателите му Укаше "радийаллаху анх" става на крак и възкликва: "Я! Ресулаллах! Моли се и аз да бъда между тях". При това Пейгамберът повели: "О, мой Раб! И той да бъде между тях!" В този момент и един друг се изправя като пожелава същото. Ресуллулах повели: "Укаше бе по-бърз от теб".

Тевеккюл означава, придържайки се за причините да не занимаваш ума си с последствията.

ВТОРА ЧАСТ ИБАДЕТИТЕ НИ И НАМАЗА Какво значи ибадет?

Ибадет е, да изпълняваш повелите и забраните на Аллаху теаля, който ни е създал нас и всичко около нас от нищо, който ни предпазва от всякакви злини и произшествия и ни дарява безброй блага и добродетели. Да се поклониш е, да подражаваш или да полагаш усилия да живееш като Пейгамберите, евлиете и учени, които спечелили любовта на Аллаху теаля.

На човека му е човешко задължение по силите си да отблагодари на Аллаху теаля за това, че му изпраща безброй блага. Това е задължение, задача, който повелява разумът. Обаче хората поради свои умствени недостатъци или ограниченост на виждания не намират формите, с които могат да почетат и се отблагодарят на Аллаху теаля. Онези неща или форми, чрез които можем да се отблагодарим на Аллаху теаля щом не са повелени от Него, вместо благодарност може да се окажат хулене.

И за това хората как ще се отблагодарят на Аллаху теаля с ум и сърце и с тяло, как ще изпълнят човешките си задължения и рабските си обязанности са провъзгласени от

Аллаху теаля и от Неговия любим Пейгамбер са известени на хората. Задълженията и обязанностите провъзгласени от Аллаху теаля се наричат "Исламийет". Да се благодари на Аллаху теаля става посредством съгласуване делата и мислите си с това на Пейгамбера, който е обявен за такъв от Него. Този, който не съгласува делата и мислите си с това на Пейгамбера и не върви по неговия път, Аллаху теаля него го не одобрява, не приема неговите поклони и благодарности. Хората смятат, че съществуват много хубави и приятни неща. Но Исламийета не одобрява и не приема тези хубави и приятни неща. Дори изказва мнения, че са грозни и неприлични.

Значи, онези хора, които притежават разсъдък, за да се отблагодарят на Аллаху теаля, да се поклонят трябва да се съгласуват с Мухаммед алейхисселям.

Този, който съгласува с Мухаммед алейхисселям е мюсюлманин. Да отправиш благодарности на Аллаху теаля и да съгласуваш действията си с Мухаммед алейхисселям означава "ибадет". Ислямиета се дели на две части:

1. Ибадети, които се извършват и се приемат чрез сърцето.

2. Ибадети, които се изпълняват с тяло и сърце.

Най-важното от тези, които се изпълняват посредством тялото е намазът. Да се кланя намаз пет пъти на ден е фарз за всеки мюкеллеф (пълнолетен) мюсюлманин.

Тогава кой е мюкеллеф?

Мюкеллеф са онези, които притежават ум и влезли в полова зрялост. Онези, които са мюкеллеф са отговорни пред Аллаху теаля за повелите и заповедите Му. В религията ни за мюкеллефите е повелено най-напред приемането на вярата, след което изпълнението на ибадетите. Освен това, трябва да се избягват онези неща,

обявени за харам (забранено) и мекрух (не желателни) неща.

Ум, значи сила, която има съзерцателна способност. Тази сила е създадена, за да отделяш полезното от вредното. Умът е като уредите за измерване. Служи за измерване от две хубави неща, кое е по-хубаво, и от две лоши неща, кое е по-лошо. Умен човек е този, който не само разбира, кое е хубаво и кое е лошо, но като види хубавото го приема, а като види лошото се отдалечава от него.

Умът е като окото, а Ислямията е като светлината. Ако няма светлина окото не може да вижда.

Зрялост, значи пълнолетие (булуг). Мъжете влизат в полова зрялост на дванадесет години. Момчето, щом е бюлуг се появяват признаци. При тяхна липса се изчаква да навърши петнадесет години, след което се смята за пълнолетен.

Момичетата пък навлизат в полова зрялост като навлязат в девет години.

При положение, че след навършване на девет годни не се забелязват у момичето признаци на бюлуг в религията, петнадесетата година се смята, че навлиза в полова зрялост.

ЗАДЪЛЖЕНИЯ НА ИСЛАЯМА (АХКАМ-Ъ ИСЛАМИЙЕ)

Повелите и забраните провъзгласени от ислямската религия се наричат "Ахкям- ъ шер'ъйе" или "Ахкям-ъ исламийе". Те се наричат още "Еф'ал-ъ мюкеллефин". Те са осем на брой. Фарз, ваджиб, сюннет, мустехаб, мубах, харам, мекрух и мюфсид.

1. Фарз: Фарз се наричат онези неща, които ги повелил Аллаху теаля ясно и категорично да се изпълняват в свещените айети. Изоставянето на фарза е харам (забранено). Този, който не вярва или пък ги подценява, се смята кяфир. Фарзът бива два вида:

а) Фарз-ъ Айн: Всеки мюсюлманин мюкеллеф лично трябва да ги изпълнява. Да се вярва, взимане абдест (ритуално умиване), гусл (умиване на цялото тяло), кланяне намаз пет пъти на ден, изпълняване на оруч в месец Рамазан, при забогатяване даване зекят и посещение на Мека и Медине (Хадж). Известни са тридесет и два фарза и петдесет и четири фарза.

б) Фарз-ъ Кифайе: Онези фарзове, които при изпълнението им от няколко мюсюлманина или само от един, другите се освобождават от отговорност. Те са такива като: произнасяне отговора на даден поздрав, умиване на покойника (извършване гасил), извършване на погребален намаз, заучавайки наизуст Карун-и Керим, да се воюва в името на вяра (Джихад), изучаване на религиозни и научни знания в повече отколкото са необходими в своята работа.

2. Ваджиб: Ваджиб се нарича онези неща, изпълнението на които е задължителни като Фарз. Изпълнението на заповедтта Ваджиб в Куран-и Керим не е посочено ясно колкото Фарза. Ваджиб са следните неща: изпълнението на намазите Витр и Байрам, колене курбан при добро материално състояние, даване фитре (милостиня). Силата на Ваджиба се равнява на Фарза, не изпълнението на Ваджиб е мукрух (тахриме). Този, който не вярва, че дадено нещо е ваджиб, той не става кяфир. Но, в другия свят ще получи адски мъки.

3. Суннет: Суннет се наричат онези дела или постъпки, чиито изпълнение не са повелени от Аллаху теаля, а са изпълнявани от страна на Пейгамбера ни, получили неговото одобрение или похвала. Неща, които изпълнявал и не е пречил на някои да

изпълнява - подобни неща се наричат сюннет. Да не се одобрява суннет е кюфр (безверие). Онзи, който го одобрява, пък не изпълнява, не се наказва с изтезания. Този, който без причина не изпълнява суннетите заслужава порицание и лишаване от севаб. Примерно: езан (покана за намаз в джамията), камет, кланяне на намаза с джемаат, по време на абдеста използването на мисвак (дървена четка за зъби), да дава храна във вечерта в женитбата си, да извърши сюннет на детето си и т.н.

Суннета бива два вида:

а) Суннет-и Мюеккеде: Онези суннети, които ги изпълнявал редовно Пейгамберът ни и много рядко ги пропускал. Суннетите на сутрешния намаз, първите и последните суннети на обедния намаз, суннетът на вечерния намаз, два рек'ата суннет на намаза ятсъ са от този род суннети. Те безпричинно не бива да се напускат. А който не ги харесва става кяфир. Тези сюннети в никакъв случай безпричинно не се оставят.

б) Суннет-и Гайр-и Мюеккеде: Това са сюннети, които ги изпълнявал Пейгамберът ни понякога. Такива са първите суннети с четири рекята на намазите икинди и йатсъ. Ако се напускат редовно без причина мюсюлманинът може да се порицава и да се лиши от шефаат. Има и още един вид суннет: Суннет-и алел- кифайе. Поздравяване, минаване в отшелничество и пр. Също е суннет; при започване на работа, ядене, абдест, тръгване на път и др. да се споменава казва бесмеле.

4. Мустехаб: Това се нарича още, мендуб или адаб. Като силата на Суннет-и гайр-и мюеккеде са. В живота си Пейгамберът ни ги изпълнил няколко пъти, като ги харесвал и одобрявал. Даване име на дете на седмия ден от раждането му, добре да се облечеш, използване на одеоколон и др. С тяхно изпълнение се получава севаб. Който не ги изпълни няма да има азаб и от шефаата ще се възползва.

5. Мубах: Мубах се наричат онези неща, които са свободни сред мюсюлманите. За тях няма повеля, не са и забранени. Става дума да не се прекаляват някои неща: сън, ядене, облекло и т.н. Те ако се вършат в името на islямската религия, тогава се пишат севаби. Така както при добро здравословно състояние с цел да изпълниш ибадет ядеш и пиеш.

6. Харам: Харам се наричат онези неща, за които Аллаху теаля в Куран-и Керим изрично забранил с думите: "Не правете!" Този, който обявява харама за хелял или пък за хеляла вика, че е харам, става кяфир. Да напускаш харама или да се предпазваш от вършене на харам, е фарз и е много севаб.

Харам бива два вида:

а) Харам ли-айнихи: Убиване на човек, изневяра, хомосексуализъм, комар, пиене на алкохолни питиета, лъжа, кражби, ядене на свинско месо, пиене на кръв, ядене на мърша, излизане на жените и момичетата на улицата с открита глава, ръце и крака е харам, също така е и голям грях. Някои, ако при извършване на тези грехове казват "бесмеле", или вярва, че всичко това е позволено, разрешено или пък не отдава значение, че Аллаху теаля е забранил това, тогава те стават кяфири. Заслужават адски мъки. Ако ги вярва, че са харам, но с уплаха ги върши, кяфир не се става, но ще изпита азаб. Ако настоява редовно да ги върши и не прави тевбе, умира без Иман.

б) Харам ли-гайрихи: В същността си те представляват хелал. Понеже са притежания на други и за това са харам. Примерно един човек влиза в градината на друг и без разрешение откъсва плод и яде, краде и използва вещите на други, вземане на рушвет, спечелване на пари с лихви, комар и да злоупотреби с еманет.

Трябва да се избегнат харамите. Въздържането от харам е равно силно да извършиш многобройни севаби.

Човек като върши тези неща,ако каже "бесмеле" или каже, че са халял не става кяфир, защото те са негов хак и ще си ги вземе обратно. Ако присвоеното е равно на пет и половина ечемик (един даич) равно на сребро в толкова тежест в Ахирета от него ще се отнемат севабите на 700 рекята приет намаз кланен с джемаат и ще се дадат на собственика.

Да се отбягват харамите е много повече севаб от правене на ибадети. Затова трябва да се научат харамите и да се отбягват.

7. Мекрух: Мекрух са онези неща, които не одобрявали Аллаху теаля и

Мухаммед алейхисселям и премахват севабите на ибадета.

Мекрух бива два вида:

а) Тахримен мекрух: Отказ от Ваджип. Онези мекрухи, близки до харама. Тяхното вършене води до теглене на мъки. Да кланяш намаз при изгрев слънце, при зенит слънце и при залез слънце. Човек, който ги върши съзнателно, се счита бунтар и грешник. И заслужава адски мъки. По време на намаза който не върши ваджиба и който върши тахриме мекруха, кланенето на този намаз наново е важдиб. Ако ги върши забравяйки, в намаза трябва да направи седждеи-сехв.

б) Тензихен мекрух: Мубах, т.е. близо до хелал и когато не се вършат е много по-добре, отколкото да се вършат. Така например да не се изпълняват суннетите гайръ муекед или мюстехаб.

8. Мюфсид: Мюфсид са онези неща в религията ни, които нарушават позволената дейност или разстройват започнатата молитва. Примерно да се развали иман и намаз, брак, хадж, зекят, търговия и др. Да се хулят Аллах и книгата е кюфюр, това е лишаване от вяра. Да се смееш по време на намаза разваля абдеста и намаза. По време на оруч съзнателно поемане на храна, пиене на вода разваля оруча.

Тези, които изпълняват фарз, ваджиб и суннети заслужават севаб. Онези, които избягват харама и мекруха също получават севаб. Пък онези, които извършат харам и мекрух те получават грях. Севаба, даден от отбягване и вършене на един харам, е много, много пъти повече севаб от вършенето на един фарз. Севаба на един фарз е повече от отбягване вършенето на един мекрух. Севаба от отбягване вършенето на мекрух е повече от севаба на сюннета. Неща между мюбаховете, които Аллаху теаля обича се наричат “Хайрад” и “Хасенат”. При вършенето на тях даденият севаб е по-малко от севаба на сюннетите.

ПЕЙГАМБЕРЪТ НИ МУХАММЕД

Враговете на исляма, за да ликвидират исламийета нахвърлят се върху книгите на Ехл-и суннет. В Куран-и Керим, в суре Маиде в последната страница на шестие джюз е повелено: “Най-големите врагове на исляма са евреи и мюшрици”. Мюшрик са онези кяфири, който издига в култ идоли и скулптори. Един евреин от Йемен на име Абдуллах бин Себе за да ликвидира Ехл-и сюннета създаде Шиитската фърка (партия). Назовават себе си Алеви. Най-яростните мюшрици са англичаните. С цялата си имперска мощ със злато, събрано от Индия и Африка, с кръвопролитните си войни и с тъй наречената книга “Веххабийство” пълно с лъжи и клевети нападат Ехл-и сюннета. Ние препоръчваме на всички онези, където и да са по света желаещи да получат вечно щастие да не се залъгват с книгите на шиити и веххаби. Препоръчваме да се привързват здраво към книгите, написани от Ехл-и сюннитските учени.

ШАРТОВЕТЕ НА ИСЛЯМА

Приелите Ислямската религия са задължени да изпълняват пет условия (шарта),

а именно:

1. Първото условя на исляма е произнясането на “Келиме-и шехадет”. Келиме- и шехадет означава произнасяне на думите: “Ешхедю ен ла илахе иллалах ве ешхедю енне Мухаммеден абдюху ве ресулюх”. Значи всеки, който получил умствено и физическо съзряване да може да произнесе тези думи и присърце да им вярва: “На земята и в небесата няма нищо и никой освен Аллаха, който да заслужи поклонение и

да има право за това. Истински ма’буд (божество) е само Той. Той е ваджиб-ул-вюджуд. Всички превъзходства са у Него. Той не притежава никакви недостатъци. Неговото име е Аллах и от все сърце да повярва в това. И също, той с цвета на розата, бяло и червено сияещ, с привлекателно лице с черни вежди с черни очи, свещенното му чело открито, с красив ахляк, сянката му не падаща на земята и сладко думащ, наричащ се Арабин затова, че се е родил в Мекка в Арабия от децата на Хашими, син на Абдуллах, Мухаммед алейхисселям, кул и Ресул на Аллаху теаля, значи Пейгамбер.” Син на дъщерята на Вехеб хазрети Амине.

2. От петте условия на исляма, второто е в установеното време да се кланя намаз пет пъти на ден, съгласувайки се с условията и фарзовете, установени за това.

Извършване на обряда намаз от всеки мюсюлманин всеки ден, пет пъти на ден и със съзнанието, че ги кланя на време, е фарз. Намазите трябва да се кланят строго съблюдавайки фарз, ваджиб, суннети и като всецяло се отдадеш на Аллах и без да се пропускат часовете за това. В Корана името на намаза е салят. Речниковото значение на думата салят означава молитва на човека; истигфар на меляикетата, молба, обръщение към Аллаху теаля да ни дари с милосърдие. В исляма салят (т.е. намаз) означава да се извършат определени движения, описани в книгите, придружени с произнасянето на съответни текстове. Намазът започва с произнасянето на израза “АЛЛАХЮ ЕКБЕР!” (Аллах е велик). Т.е. мъжете, повдигайки ръце към ушите си и отпускайки ги надолу под пъпа, произнасят: “АЛЛАХЮ ЕКБЕР!” А при последното сядане с обръщане на главата към дясното и лявото рамо се отдава поздрав.

3. Третото от петте основни условия на исляма е даването на зекят - отплата за своето имущество. Речниковото значение на думата зекят е очистване, възхваление, достигане на прекрасно състояние. Зекят в исляма е определена част от онова имущество, което притежава мюсюлманинът свръх потребностите му (нисаб) и може да дава доброволно на мюсюлмани, посочени в Корана, като това не се натяква. Зекят се дава на седем различни класове хора. Четирите мезхеба определят четири вида имущество, за което се изплаща зекят: зекят за притежаване на злато и сребро, зекят върху предмети на търговската дейност, зекят върху едрия и дребния рогат добитък, който пасе повече от месеца в годината навън, зекят върху земеделската продукция.

Този четвърти вид се нарича ушр (една десета част) и се дава веднага след прибиране на селскостопанската продукция. Всички останали видове зекят се изплащат след година.

4. Четвъртото условие на исляма се явява съблюдаването на пости през свещения месец Рамазан. Това постене се нарича “савм”. Речниковото значение на думата “савм” е опазване на нещо от някого. В исляма основните му условия налагат през месец Рамазан необходимостта да се пазим от три неща по време на постенето: приемане на храна, поемане на течности и полов живот. Месец Рамазан започва с появяването на новата луна на небето, а не по това както е разчетено по календар.

5. Петото от петте условия на исляма е извършване на хадж от онези, които имат възможност и разполагат със средства за това един път в живота. При безопасни пътища и добро здраве, разполагайки със средства свръх необходимите за издръжката на семейството и пътни пари за отиване и връщане, необходимо е веднъж в живота си мюсюлманинът да посети благословения град Мекке да извърши таваф (обиколки) около Кябе с Ихрам и да постои в равнината Арафат е фарз.

От петте основни условия на исляма, които изяснихме по-горе, най-главният и най-важният е да се произнесе Келиме-и шехадет и вярата в неговото значение.

След това по степен на важност идва кланянето на намаз, спазването на постите и хаджът. На последно място остава зекятът. Първенствуващото положение на Келяме-и шехадет е общопризнато. А за реда и последователността на останалите условия по-голямата част от учените стигат до единно становище, така както ние го изложихме по-горе. Келиме-и шехадет е било прието първи и още при възникването на мюсюлманството. Оттогава то се счита за обезателно, задължително условие. Кланянето пет пъти на ден на намаз е станало задължително през 12-та година от Бисет (т.е. времето, когато Аллах е упълномощил Пейгамбера да призовава народа към правата вяра) през нощта Мирадж (възнесение към небесата) и година и няколко месеца преди хиджра (преселването на Мухаммед саллалаху алейхи ве селлем от Милостивата Мекке в сиятелната Медине). Спазването на пости е станало задължително на втората година от хиджра, през месец Шабан (осмия месец от арабския календар). Даването на зекят е станало задължително през месец Рамазан от същата година. А извършването на хадж е било обявено за задължително през деветата година на хиджра.

ТРЕТА ЧАСТ КЛАНЯНЕТО НА НАМАЗ

В религията ни, след вярата най-важният ибадет е намаз. Намаз е основата, стълбът на религията. Той превъзхожда другите поклонения по значимост. И второто условие на исляма. В арабски език думата намаз се нарича Салят. Всъщност салят значи

молитва, милост и молба за опрощаване на греховете. Тъй като в намаза съществуват тези трите значеня, думата салят напълно я покрива.

Най-предпочитаното от Всевишния Аллах нещо, за което много често повелява, е кланяне намаза пет пъти на ден. След вярата най-важната повеля е намаз. В религията ни първият фарз е намаз. И в Съдния ден, след вярата, първият въпрос ще бъде относно намаза. И този, който се отчете на изпита по намаза, ще се освободи от всички мъки и неволи. Да се избавиш от Джехеннемския огън и да влезеш в Дженнета зависи от правилното изпълнение на намаза. За това най- важното нещо е безпогрешното изпълнение на абдеста (ритуално умиване преди намаза) и без отпуснатост започване на намаза. И да се стреми стриктно да изпълнява всяко негово действие.

Намазът е такъв благороден амел, който е събрал в себе си всичките обряди и най-много доближава човека до Аллаху теаля. Любимият ни Пейгамбер "саллелахю алейхи ве селлем" повели: "Намаз е стълбът на религията. Този, който кланя намаз, засилва религията си". Човек, който вярно кланя намаза се предпазва от лоши, грозни неща. Тъй повелява в суре Анкебут в четиридесет и петия айет по смисъл: "Намаз, който е изпълнен правилно, отдалечава човека от извършване на лоши, грозни и забранени неща."

Намаз, който не отдалечева човека от злините не е истински намаз. Той е формален намаз. Човек, докато се научи да кланя истинския намаз не трябва да се отказва и от формалния. Ислямските учени повеляват: "Едно нещо, ако не се изпълнява цялостно, не бива да изпуснем всичко". Не бива да се казва" ако не се кланяш правилно, по-хубаво въобще да не се кланяш". Този, който не кланя правилно намаз, трябва да го научим. Трябва да се схване тази тънкост.

Необходимо е да се кланят намазите с джемаат .Да се кланят с джемаат (общество) е по-голям севаб, отколкото самостоятелно. По време на намаза с всеки орган да се изразява покорност и духът да изпитва боязън и смирение от Аллаху теаля. Единствено намазът може да спаси човека от диньоски и ахиретски беди и неволи. Аллаху теаля, в началото на суре Мю'минун по смисъл повели: "При всички случаи, Мю'мините ще се спасят. Те със смирение кланят намазите си".

Ибадетите, които се кланят в местата под опасност са многократно по-значимчи. Така също и кланянето на намаз от млади хора е по-ценно, защото нефиса е по- силен.

В младежките си години човекът има три вида врагове, които му пречат да изпълнява обрядите си: шейтанът, нефиса и лошият другар. В началото на всички беди е лошият приятел. Младият човек ако ли не се съобразява с тях и изпълнява стриктно

намаза и не зарязва обрядите си става много драг. Спечелва повече севаби в сравнение с обряда на възрастния човек. За малко получава по-голямо възнаграждение.

ЗА КОГО Е ФАРЗ НАМАЗА?

Намазът е задължителен за мъже и жени, които са получили умствена и физическа зрялост. Това се отнася за мъже и жени. Той за да бъде фарз, трябва да отговаря на три условия:

1. Трябва да си мюсюлманин
2. Да притежава ум и разсъдък
3. Да бъде в зряла възраст (Бюлуг).

В религията ни онези деца, които не са получили умствена и физическа зрялост за намаза не се държат отговорни. Обаче родителите са длъжни да дават на децата си религиозни знания и да ги накарат да свикнат с ибадетите. Пейгамберът ни "саллалаху алейхи ве селлем" повели: "Вие, все едно че сте овчари на стадото! Тъй както овчарят пази стадото и вие сте длъжни да опазите това, което е на ваше подчинение в домовете си от Джехеннема! Трябва да ги учите на мюсюлманство. Ако не ги учите, ще носите отговорност." Пак в един друг свещен хадис гласи: "Всички деца се раждат подходящи и годни за мюсюлманство. Тях после родителите им ги правят християни, евреи или безверници".

Тогава, първата задача на всеки мюйсюлманин е децата си да учат на ислямската религия, четенето на Куран-и Керим, как да се кланя намаз, условията на вярата и исляма. Тези, които искат децата им да станат мюсюлмани, да са спокойни на диньота и ахирета. Първото задължение на всеки родител е да ги запознае и научи на Ислямските задължения. Защото, както гласи в пословицата: "Дървото се навежда докато е младо".

Детето, което не е получило знания за исляма и добро поведение бързо се залъгва и тръгва по лошите пътища и за майката, бащата и държавата става вредно.

СЛУЧКИ, СВЪРЗАНИ С НАМАЗА (Достоверни разкази)

Менкъбе: Намазът, който спасява от затвор

Валията на Хорасан Абдуллах бин Тахир бе много справедлив човек. Жандармерията му залява няколко крадци и му съобщават случая. Един от крадците избяга. Един железар от Хират бе отишъл на Нишапур. И след време го хванаха него при отиване у дома си. Заедно с крадци, го представиха на валията. Той им заповяда да ги заключат. Железарят в затвора си взе абдестта и изпълни намаза си. Протегна ръце и

се помоли: “О, Аллах мой! Спаси ме! СамоТи знаеш, че аз съм без грях. Само Ти можеш ме спаси от този зандан. Валията нея нощ на сън се събуди, като сънува, че четирима души събарят престола. Взе си абдест и изпълни два рекята намаз. Отново заспа. И тези хора отново му събарят престола и се събуди. Разбра, че е наказал невинни хора. И както гласи в четиристишието:

Пролятите сълзи в сехер вакти вършат онова,

Което не могат ни саби, ни пушки и топове,

И много пъти на пух и прах става това,

С една дуа на вярващ, без щик и без викове.

О, Аллах мой! Само ти си велик! Ти имаш толкова могъщество, че малки и големи при нужда на теб ти се молят. Само този, който ти се моли, постига щастието.

И още същата нощ извика директора на затвора и му каза, дали има останал в затвора, невинен. Директорът му отговори, че не знае за такъв невинен. Само един има непрекъснато кланя намаз и се моли. Все плаче. И тоз час го докараха пред валията. Валията го попита за хала. И веднага разбра, че е невинен. Поиска да му се извини. Даде му хиляда сребърни монети и му каза да го намери при нужда.

При това, той му отговаря, че не може да отиде при никого за работа или други желания, оставяйки настрана истинския си господар. Този господар, който му събаря няколко пъти неговия престол. Да го оставя него и да отправя желанията си към друг? Ония молтви, които ги отправих след намаза ме спасиха от толкова мъки и изтезания. С тях постигам щастието си. Как мога да търся убежище при други? Докато Рабб мой, разкрил вратите на съкровището на благодата, които не знаят какво значи затваряне. Отворил широко софрите на благодеянията, къде другаде да отида аз? Кой поискал от него и не му е дал? А щом незнаеш как да си поискаш, няма да ти дадат. Пред него се застава с едеп (смирено, само тогава се постига милостта му. Стих:

Който сложи главата една нощ на прага на ибадета,

За него се отварят тоз час хиляда и една дружески врати.

От големите евлие, Рабий-и Адвиййе “рахметуллахи алейха” по време на молитва чу, един да произнесе следните думи: “О, Рабб мой, отвори ми вратите на милосърдието!” И му каза: “Ей, невежо! Нима до сега на Аллаху теаля вратата на благоденствието бе затворена и ти искаш да ти се отвори? Вратата на рахмета винаги е отворена, само че входовете (става дума за сърцата) не са отворени на всеки. За да се отворят те, трябва да се молим.”

Ей, мой Аллах! Ти си, който спасяваш всеки от мъки и тъги. Не ни оставяй на земята и на оня свят с мъки и трудности. Ти си този, който изпращаш на нуждаещите се всичко това, от което се нуждаят. Изпрати ни нужните неща за този и онзи свят. На други не ни оставяй, на този и на другия свят! Амин!

Менкабе: Изгоряла бе къщата му

От известните евлие, Хамид-и Тавил, кланяше намаз в намазгяха си (място за обредна молитва на открито). В къщата му се появи пожар. Хората се насъбраха и изгасиха пожара. И жена му отиде при него и в яда си: "Гори ни къщата. Хората се насъбраха. Има толкова работи да се направят. Ти пък не помръдваш от мястото си". В отговор: "Кълня се в името на Аллаху теаля за случилото се, нямам хабер".

Приятелите на Аллаха в отношенията си към Него са постигнали такова ниво на себеотдаване и любов, че от тази необичайна сладост се самозабравят.

Менкабе: Водата в тенджерето

От Есхаб-ъ кирам Абдуллах бин Шехир "радиаллаху анх" разказва: "Кланях намаз до Ресулуллах "саллалаху алейхи ве селлем". От честитият му гръд се чуваха такива звуци, сякаш бяха от вряща тенджера над огъня.

Менкебе: Стрела в краката му

Скъпият зет на Ресулуллаха хазрети Али "радиаллахю анх" като застава на намаза и светът да се преобърне нищо не чуваше.

Разказват: В едно сражение, хазрети Али "радиеллохи анх" получава стрела, която стига чак до кокала на честития му крак. Не можаха да издърпат стрелата. Извикаха лекар. Лекарят му каза: "На теб ти трябва да ти дадем лекарство за упойване. Само тогава можем да я издърпаме. Никой не може да й понесе болките".

При това Емир-ул-мюмин хазрети Али "радиаллаху анх" повели: "Каква нужда има от такова лекарство за упойване, като дойде време ма назама, заставам и вие си вършете работата." Дойде време за намаза. Хазрети Али започна намаза. И лекарят оперира крака му и издърпа стрелата. Превърза раната. След намаза хазретиАли се обърна към лекаря и повели: "Извади ли стрелата?" И лекарят му отговори, че я изкарал. И хазрети Али "радиаллаху анх" повели: "Никак не усетих".

В тях няма нищо чудновато. Както случаят с Юсюф алейхисселям пред неговата красота и привлекателност жените на Египет се удивлявали и не усещали как им отрязват ръцете. Спокойствието, което получава човек като застане пред Аллаху теаля

е нещо като самозабравяне. В това какво има да се чудим? И вярващите като видят в момент на смърт Ресуллулах, няма да изпитват предсмъртни мъки.

Менкабе: Упойващо лекарство

В пръстите на краката на Амир-и Кайс, който е от евлиете се появи проказа. Казаха му, че ще се отреже пръстът. Амирът, щом е решено, да се изпълни каза. Отрязаха го. След няколко дена се разбра, че болестта се предава, разпространява се и на други места по крака. Този крак трябва да се отреже, религията ни го разрешава. Това бе решението. Но трябваше да се упойва. На това Амирът помоли да докарат един, който чете Куран-и Керим с приятен глас. Като видите промяна в лицето ми отрежете крака ми. Така и направиха. Един започна да чете с хубавия си глас Куран-и Керим. В това време лицето на Амира се промени. И операторът отряза половината на крака му от бедрото. После обгори раната и я превърза. Този, който четеше Куран-и Керим замлъкна. И Амирът дойде на себе си и попита дали са отрязали крака му. Казаха му, че са го отрязали. Той от всичко това не беше усетил нищичко. После взе отрязания крак и каза: “О, Аллах мой? Ти даде, ти взе и аз съм ти кул. Това е твоя повеля. И злополуката е твоя злополука. Това е един крак. Ако дойде Съдния ден, и като ми се зададе въпрос, не си ли стъпил нито веднъж грешно с този крак, да, ще мога спокойно да отговоря, че без твое разрешение нито крачка не съм направил, нито пък съм вдишал глътка въздух”.

Менкебе: Саможертва за намаза

Град Бурса преди да мине под Османско владичество, един от гърците скришом бе станал мюсюлманин. Един негов близък приятел попита за това гърка: Защо остави вярата на родителите? Неговият отговор беше много смислен. На приятеля за това по следня начин обясни:

“По едно време единия от пленените мюсюлмани го оставиха при мен. Гледам един ден този затворник в стаята си навежда се и сяда, отново става. Попитах го какво прави така. След като приключи действията, прекара ръцете си по лицето и ми каза, че кланя намаз, ако му разреша, за всеки намаз ще ми даде по един алтън (жълтица). Обзе ме мен алчността. Непрекъснато увеличавах възнаграждението. За всеки вакът му исках по десет алтъна. И той се съгласи с това. Учудих се как се жертва за ибадета си. Един ден му съобщих, че ще го пусна на свобода. Зарадва се много. Вдигна ръце и за мене отправи следната молитва:

"Ей, Аллах мой! Честити този твой раб с иман". В този момент в сърцето ми се породи силно желание да стана мюсюлманин. Това желание неизмеримо много се увеличи. И веднага произнесох: Келиме-и шехадет.

Така съм напуснал религията на дедите ми."

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ВИДОВЕ НАМАЗИ

Намазите, които са повелени на мюсюлманите, са три вида: фарз, ваджиб и нафиле.

1. Фарз намаз: Фарзовете на намазите, които се извършват пет пъти на ден, два рекята фарз на петъчните молитви и погребалния намаз. (Погребалният намаз е фарз-и кифайе.)

2. Ваджиб намаз: Намаза витр, намазите в деня на байрам, обетните намази и недовършените намази, нафиле. Също така е ваджиб оня намаз витр, оставен да се докланя.

3. Нафиле намаз: Суннетите на дневните намази и намаза теравих и следните намази; намазите, които се кланят за получаване на севап; техеджюд, техъййетюл-месджид, ишрак, духа, еввабин, истихаре и тесбих. Те са намази нафиле. Не са задължителни. От намазите нафиле получават севаб и онези, които нямат задължение за намазите фарз и ваджиб.

ПЕТКРАТЕН НАМАЗ

Намаз е повеля на Аллаху теаля. В Корана, на повече от сто места се повелява: "Кланете намаз!" Всеки мюсюлманин, получил умствена и полова зрялост, трябва да се кланя на ден пет пъти. Това е повелено в Корана и хадисите. В суре Рум в айетите седемнадесети и осемнадесети по смисъл се казва: "Сутрин и вечер, поклонете се пред Аллаха. Онези похвали, които се отправят от земните и небесните и благопожеланията изказвани във време икниди (следобедна молитва) и обяд са в името на Аллаху теаля". В суре Бакара в двеста и тридесет и девети айет по смисъл се казва следното: "Спазвайте намазите и намаза икинди! (Значи, намазите да се кланят без да се пропущат)". В горе посочения айет думите тесбих и хамдин означават намаз. Това е установено в книгите за тефсир. В суре Худ в сточетиринадесетия айет по смисъл се повелява: "В двете страни на деня (по време обяд и икиндия / подир пладне) и в три пъти преди настъпването на нощта (акшем, йатсъ и сабах) поклони се задължително (извърши намаз)! Това е благодеяние, севабите на тези поклонения премахват малките прегрешения. Това е един урок, върху който трябва да не замисляме".

Пейгамберът ни Мухаммед алейхисселям повели: “Аллаху теаля задължи своите кулове пет пъти на ден да се кланя намаз. Аллаху теаля опростява греховете на онези, които след хубавичко умиване (абдест) кланят пет пъти на ден намаз, изпълнявайки рюкютата и седждетата правилно.”

Пет пъти намаз представлява четиридесет рек’ята. От тях седемнадесет рек’ята са фарз, три рек’ята ваджиб и двадесет рек’ята са суннет.

Както следва:

1. Сутрешен намаз: Представлява четири рек’ята. Първо се кланят два рек’ята суннет, следват два рек’ята фарз. Суннетите са много силни. Има и такива, които казват, че е ваджиб.

2. Обеден намаз: Десет рек’ята. Отначало, четири рек’ята суннет, следват четири рек’ята фарз, накрая два рек’ята сонсуннет се кланя.

3. Следобеден намаз (Икиндия): Осем рек’ята. Първо четири рек’ята суннет и четири рек’ята фарз.

4. Вечерен намаз: Пет рек’ята. Най-напред три рек’ята фарз, после два рек’ята суннет.

5. Намаза йатсъ: Тринадесет рек’ята. Първо, четири рек’ята суннет, след което четири рек’ята фарз, после два рек’ята сонсуннет и накрая три рек’ята намаз фитр.

Първите суннети на икинди и йатсъ са “Гайръ мюеккеде”. При тях на втория рек’ят сядайки, след Еттехъййатю, се чете Аллахюмме саллии и Аллахумме барик. При изправяне, в третия рек’ят, преди Бесмеле, първо се чете Субханеке. Първите суннети на обедния намаз са Муеккеде. Значи, строго са повелени. Получава се повече севаб. При първото сядане, както е при фарза прочитайки само Етехъййатю, после за третия рек’ят веднага се изправя и след Бесмеле се чете Фатиха.

Да се кланя след фарза на обедния намаз и намаза йатсъ четири рек’ята, след фарза на вечерния намаз още шест рек’ята е мустехаб, с много севаби. Всички могат да се кланят с по един поздрав или след два рек’ята да се поздрави. И при двата случая първите два рек’ята, се считат вместо последните сюннети. Тези намази мустехаб могат да се кланят и след последните суннети.

Първият рек’ят започва, след застанявнето на намаза. Другите рек’яти започват след ставането на крак и продължава до ставането отново на крак. Пък последният рек’ят продължава до ставането отново на крак. При двойните рек’яти, след второто седже се сяда.

Във всеки рек’ят, намазът има фарз, ваджиб, суннети, муфсид и мекрух. И

занапред ще се водим по мезхеба Ханефи.

ФАРЗОВЕТЕ НА НАМАЗА

Фарз е онова нещо, което е повелено от Аллаху теаля и изпълнението му е задължително. На един обряд до като не се изпълняват фарзовете му, той не се смята за истински. При намаза е фарз осъществяването на дванадесетте условия. От тях седемте са извън намаза, петте са в намаза. Онези, които са извън намаза, се наричат Шарт (условя), а тези вътре в намаза са Рюкн. Някои автори изказват и други становища по този въпрос. Така че тахриме текбири се считат вътре в намаза. Според тях намаза има шест шарта и шест рюкна.

А) Фарзове извън намаза (шартовете):

1. Хадестен тахарет: Този, който е без абдест да го изпълни. И този, който е джунуб (неумит след съвокупление) да извърши гусл.

2. Неджасеттен тахарет: В религията ни недж (нечистоплътност) се смята кръв, урина, алкохол и други такива вещества. Този, който ще кланя намаз, трябва да очисти тялото, дрехите и мястото, където ще извърши намаза от подобни вещества.

3. Сетр-и аврет: Покриване у човека срамните части на тялото. Това е повелено на човека от Аллаху теаля. Мукеллефин (този, който е получил умствена и полова зрялост) трябва да покрива срамните си места (Аврет махалл) по време на намаза и в останалото време. Да се гледат и показват тези места също е харам. Срамна част на мъжете е от пъпа му до под коляното, а на жените освен лицето и ръцете всичко друго е аврет махал.

4. Истикбал-и къбле: Означава обръщане към къбле по врме на намаза. За мюсюлманите, къбле е мястото на Кябе в свещения град Мекке. Значи онова място, празно пространство от земята до арша.

5. Вакт: Да се кланя намаз своевременно. Значи, мюсюлманинът да знае, че е настъпило времето за намаза и от все сърце да го преживее.

6. Ниййет: При заставане за намаза да бъде изцяло погълнат тялом и духом с мисълта, че се покланя на Аллаху теаля. Да се изразява това само с думи не е достатъчно. Ниййет за намаза значи, името на намаза, времето и къблето, ако пък кланя с джемаата, съгласуването с имамина да се преживее от сърце. Ниййет се извършва при началния текбир. Ниййет, изказан след началния текбир е недействителен. И този намаз не се приема.

7. Тахриме текбир: Означава при заставане на намаза да се произнасят думите: Аллаху екбер. Този начален текбир се нарича Ифтитах текбир. Изказан на друг език, освен арабски, не се счита за Ифтитах текбир.

Б) Фарзовете в самия намаз (Рюкн):

При влизане в намаза се извършват пет фарза. Всеки фарз поотделно се нарича

Рюкн. Тези фарзове са следните:

1. Късам: При започване и извършване на намаза да се стои на крака, молитва на стоешком означава късам. Този, който не е в състояние да стои на крака, кланя намаза в седнало положение. А този, който не може и в седнало положение, се кланя в легнало състояние с има (кимване). Не е приемливо кланянето на намаз в седнало положение на стола.

2. Кърает: Означава устно четене. В намаза означава прочитане на суре или айет от Корана.

3. Рюку: След кърaета да се навежда слагайки ръцете на колeнете. Във време на рюку най-малко три пъти се произнасят следните думи: Сюбхане раббийел- азим. При изправяне се произнасят думите: Семи’аллахю лимен хамидех. И при изправено положение: Раббена лекел-хамд.

4. Седжде: Седжде е поклон, при който се допират о земята челото, дланите и колената. След това се извършва два пъти последователно. При всяко седжде най-малко три пъти се произнасят думите: Субхане раббиел-а’ла.

5. Ка’де-и ахире: В последния рек’ят да се сяда толкова, колкото ще се прочете

Еттехъййатю. На това се казва и последно сядане.

От всичко това се стига до извода, че намазът е голяма работа и е най-важният от всички други обряди. Рабът е безсилно, жалко и нищожно същество. Във всяко време се нуждае от помощта на Аллаху теаля, който го е създал. Посредством намаза рабът изразява своето безсилие и покорност. Намазът подсеща кула за своето безсилие. За всяка своя въздишка той се нуждае от него.

В книгата в последователност и подробно ще се изложат тези знания относно намаза.

УСЛОВИЯТА НА НАМАЗА

1. ХАДЕСТЕН ТАХАРЕТ

В тази точка ще се изяснят: абдест, гусл и тейеммюм.

ВЗЕМАНЕ НА АБДЕСТ:

Абдест е фарз на намаза. Абдест се прави и при вземане в ръка Куран-и Керим преди тавафа в Кябе, при седжде-и тилафет (при четене на Коран) и за кланяне на дженезе намаз. Да бъдеш с абдест преди лягане, преди ядене и винаги е много севаб.

На онези, които умират с абдест се дава шехитски (мъченически) севаб. Пейгамберът ни "саллалаху алейхи ве селлем" повели: "Оня, който умира с абдест не чувствува смъртни мъки. Защото абдестът е признак на вярващите, ключът на намаза и чистач на тялото от грехове".

"Мюсюлманинът, който взема абдест, греховете се отърсват от ушите, очите и краката му. При сядане греховете му се опрощават".

"От всички действия намазът е най-голямо благодеяние. Само вярващите (мю'мин) поддържат абдеста си. Вярващият е с абдест през деня, с абдест трябва да ляга и в леглото си. По този начин Аллаху теаля го покровителствува. Този, който се храни и пие с абдест храната и водата в стомаха споменават Аллаху теаля. Докато са в стомаха му те се молят за опрощаване греховете му."

Абдестът има фарзове, суннети, едеп (вежливост, срам), забрани и неща, които развалят. Оня, който кланя намаз без абдест, без да има причина за това, става кяфир. На този, на когото по време на намаза му се разваля абдеста, давайки селям на дясно излиза от намаза. И преди да изтекло времето, с нов абдест започва намаза наново.

ФАРЗОВЕТЕ НА АБДЕСТА

В мезхеба Хенефи абдестът има четири фарза:

1. Умиване веднъж лицето.

2. Умиване веднъж двете ръце заедно с лактите.

3. Извършване месх на една четвърта част от главата, тоест докосване с мокра ръка главата.

4. Умиване веднъж краката заедно с глезените.

В мезхеба Шафи, ниета и спазване реда е фарз. Ниета се прави при измиването на лицето. Преди водата да докосне лицето направения ниет е невалиден. Измиването на брадата е също фарз. Според мезхеба Малики търкането и измиването на всички органи без прекъсване е фарз. Шиитите не мият краката, а върху гол крак правят месх.

Как се извършва абдестът?

1. При започване на абдеста се чете следната молитва: "Бисмиллахил-азим. Велхамдю лиллахи ала динил-Ислям. Ве ала тевфик-ълиман. Ел-хамдю лиллахи-лези

че'алелмае тахурен ве че'алел-исляме нурен."(1) След което ръцете се умиват три пъти до китката.

2. При подаване вода в устата с дясна ръка три пъти се чете молитвата: "Аллахюммес-късни мин хавди небиййике ке'сен ла есмеуба'деху ебеден"(2)

3. С дясната ръка се подава на носа три пъти вода и след това се секва с лява ръка. При това се чете молитвата: "Аллахюмме ерихни райъхател дженнети верзюкни мин ни'а миха. Ве ла тюрихни райъхатен-нар."(3)

4. Взема се вода с шепите и се умива от челото до под челюстта и слепоочието. При умиване на лицето се прочита молитвата: "Аллахюмме беййид веджи бинурике йевме тебйаддю вюджуху евлийаике ве ла тюсеввид веджи би зюнуби йевме тесведдю вуджуху а'даике".(4)

5. При умиване три пъти с лява ръка дясната ръка до лакътя се чете: "Аллахюмме а'тъни китабъ бийемини ве хасибни хисабен йесирен".(5)

6. При умиване с дясната ръка три пъти лявата ръка включително лакътя се чете молитвата: "Аллахюмме ла тути'ни китаби би шимали ве ла мин вераи захри ве ла тюхасибни хисабен шедиден."(6)

(1) Започвам с името на великия Аллаху теаля. Хвала и възхвала на Всевишния Аллах, който ни подари ислямската вяра и иман. Хвала и възхвала на Аллаху теаля, който създаде водата за почисване, а исляма за осветляване.

(2) О, Аллах мой! Дай ми възможност да изпия една чаша вода от извора Небии, след която не се зажаднява.

(3) О, Аллах мой! Помириши ми от миризмите на Дженнета и ми дай блага от благата на Дженнета. Не от

миризмите на Джехеннема.

(4) О, Аллах мой! Освети със светлината си и моето лице, както си осветлил лицата на Евлиете.

Когато са мрачни лицата на враговете (в този ден), зарад греховете ми, не помрачи и моето лице.

(5) О, Аллах мой! Подай ми книгата от дясната ми страна и по лесен начин ме заставай на разпит.

(6) О, Аллах мой! Не подавай книгата ми от лява страна и отзад. Не ме разпитвай с трудни въпроси.

7. След умиване на двете ръце, отново се мият ръцете и с мокри ръце се опипва главата. Чете се молитвата: “Аллахюмме харрим ша’ри ве бешери ален-Нар. Ве езъллени тахте зълли аршике йевме ла зълле илла зъллю аршике.”(1)

8. След това, подавайки с показалеците на дясна и лява ръка вода в отворите на ушите и с главния пръст се извършва месх на зад ушите. Чете се молитвата: “Аллахюммедж’алн минеллезине йестеми унел-кавле фе йеттебиуне ахсенеху”.(2)

9. При извършване на месх на шията с обратната страна на ръцете се прочита: “Аллахюмме а’тък ракабети минен-Нар”.(3)

10. След извършване месх на шията, с малкия пръст на лявата ръка започвайки умиването от малкия пръст на десния крак при това почиствайки между пръстите, заедно с петата десния крак се умива три пъти. При това действие се прочита молитвата: “Аллахюмме себбит кадемеййе алес-сърати йевме тезиллю фихил екдамю.”(4)

11. Измиване на левия крак три пъти с малкия пръст на лявта ръка, започваме от големия пръст към малкия, при което се чете дуата: “Аллахюмме ля татруд кадемеййе алес-сърати йевме татрудю кюллю акдями а’даике. Аллахюмме’дж-ал са’йи мешкюрен ве зенби магфурен ве амели макбюлен ве тиджарети лен тебюре.”(5)

Пейгамберът ни “саллалаху алейхи ве селлем” повелява: “Този, който и да е след абдеста гледайки към небето прочете тази молитва: “Сюбханекеллахюмме ве бихамдике, Ешхедю ен ля ляхе илля ентевахдеке ля шерике леке естагфирука ве етюбю илейке ешхедю ен ля иляхе иллелх ве ешхедю енне Мухаммеден абдюке ве Ресулюке”(6) Аллаху теаля опрощава греховете и с благоволението запазва му място под Аршааля. В Къямета този, който прочел тази молитва идва и взема наградата й”.

В един хадис се казва:”Който и да е след абдеста прочете ли веднъж суре “Инна ензелнахю”, Аллаху теаля зачислява го при праведните, при два пъти прочитане от шехидите ги счита ако ли пък прочита три пъти се отъждествява с Пейгамберите.

Пак в един хадис гласи: “Този, който след абдеста в мое име десет пъти поднася “салятю селям” Аллаху теаля разсейва мъките му, зарадва го и приема молитвите му”.

Ония, които не знаят молитвите на абдеста може и да не ги четат. Но за късо време е необходимо да ги научат и при умиване да ги прочетат, за което получават много севаб. Прочитането на молитвата “Аллахюммедж’ални миннет-етввабин, ведж’ални мин-ел-мютетаххи-рин, ведж’ални, мин ибадик-ес-салихин, ведж’ални минел-лезинеля хавфюн алейхим ве ляхюм йахзенюн” към края или след извършването на абдеста е много полезно, донася много севаб.

Незнаещите молитвите на абдеста, при умиване да произнасят “Келиме-и шехадет” също носи много севаб.

ПОЯСНЕНИЕ: Молитвите за абдеста на арабски се намират в края на книгата.

(1) О, Аллах мой! Не хвърлай тялото и косата ми в Джехеннема. В деня, в който няма сянка задръж ме в сянката на Арш-ъ аля.

(2) О, Аллах мой! Направи ми такъв да държа най-хубавото.

(3) О, Аллах мой! Пази ми шията от огън.

(4) О, Аллах мой! В деня, който краката ми ще се плъзнат, над сърата да се задържат (Да са устойчиви).

(5) О, Аллах мой! В деня, когато краката на твоите врагове ще се плъзгат в сърата, направи така, че

моите да не се плъзгат. Удостои работата ми с похвала. Опрости греховете ми. Приеми делата ми.

Търговията ми да е халал.

(6) О, Аллах мой! Очиствайки се, ти отправям слава и благодарности. Засвидетелствувам, че освен теб няма друг Аллах, че ти си един, единствен, че нямаш себеподобни, че Мухаммед айлехисселям твой раб и Ресул.

СУННЕТИТЕ НА АБДЕСТА

Сунетите на абдеста са осемнадесет:

1. При започване да се прочете Бесмеле.

2. Измиване на ръцете три пъти заедно с китките.

3. Измиване на устата три пъти с различна вода. Това се нарича още “Мазмаза”.

4. Миене на носа три пъти с различна вода. Това се нарича “Истиншак”.

5. Намокряне на невидимата кожа под веждите, брадата и мустаците при миене на лицето.

6. При миене на лицето да се намокри мястото между двете вежди.

7. Да се извърши месх на увисналата част на брадата.

8. Вкарване в мокро състояние пръстите на дясната ръка като гребен в увисналата част на брадата (хиляллемек).

9. Миене на зъбите с нещо, прочистване (използване на мисвак (вид четка) е важен суннет).

10. Извършване на месх на цялата глава.

11. Извършване на месх на двете уши веднъж.

12. Извършване на месх веднъж на шията с три прилепнали пръста.

13. Прецизно миене на местата между пръстите на ръцете и краката.

14. Миене три пъти местата, които ще се мият.

15. При миене на лицето да живее с мисълта, че извършва това всеотдайно в името на Аллаху теаля.

16. Спазване реда на измиване всеки орган, с други думи всичко да се извършва в строга последователност.

17. Делк. Умитите места трябва да се търкат.

18. Мювалят. Всеки орган да се мие последователно и бързо.

ЕДЕБИТЕ НА АБДЕСТА

Абдеста има двадесет и осем едеба:

Тук едеб означава това, да се направи е севаб, а при не изпълнение не е грях. Пък се знае, че изпълнението на суннет е севаб, а не изпълнението е тензихен мекрух. Едебите се наричат още: мендуб и мустехаб.

Едебите на абдеста са следните:

1. Абдест трябва да се вземе преди да е настъпило времето за намаз. (Онези,

които имат оправдание, вземат след настъпването на времето за това.)

2. При умиване в хеля (тоалет) къблето да ти дойде на лявата или на дясната ти страна. При ходене по нужда се смята тахримен мекрух заставане пред или зад къбле.

3. Ако не се е замърсил, да се почисти с вода.

4. След умиване да се подсуши с кърпа.

5. След умиване веднага да покрие срамните си части.

6. Сам да извърши абдеста, да не иска помощ от другите.

7. Вземане абдест заставайки срещу къблето.

8. При умиване на всеки орган да произнесе Келиме-и шехадет.

9. Четене на молитвите на абдеста.

10. Подаване вода в устата с дясна ръка.

11. Подаване вода в носа с дясна ръка.

12. Почиствне носа с лява ръка.

13. При миене на устата, почистване на устата с мисвак. При липса на мисвак може и с четка.

14. При миене на устата, ако не пости да изплакне (гаргара) устата. Правене на лека гаргара на гърлото при абдеста и гусля е суннет, а когато е уручлия е мекрух.

15. При миене на носа придърпване на водата близо до костта.

16. При извършване месха на ушите с един пръст промушване в ушния отвор.

17. При миене пръстите на краката това да стане с малкия пръст на лявата ръка.

18. При умиване на ръцете да се размърда широкия пръстен, а тесния, прилепнал пръстен непременно да се размърда, това е фарз.

19. Водата дори да е изобилна, не трябва да се пилее.

20. Водата не трябва да се използва така, както се замазва масло. От измитите три пъти места нужно е да капне най-малко две капки.

21. При вземане абдест от един съд, същият трябва да се остави пълен с вода.

22. След абдеста или по време на абдеста да се чете молитвата "Аллахюммедж-ални минеттеввабин..."

23. След абдеста кланене два рекята намаз "Сюбха".

24. Вземане на абдест, когато си с абдест, т.е. след кланене на намаза отново да си взимаш абдест.

25. При умиване на лицето почистване от гурел очните кладенци.

26. При миене на лицето, ръцете и краката да се умиват малко повече, отколкото е задължително (фарз). При миене на ръцете шепите да се пълнят с вода и да се остави тя да се изтече към лакът.

27. При вземане на абдест не трябва да се пръска вода по дрехите и тялото.

28. Това, което не е мекрух в своя мезхеб, ако той е фарз в друг мезхеб, изпълнението на това е мустехаб.

Забранените неща по време на абдеста

По време на абдеста не трябва да се вършат днавадесет неща. Те са харам или мекрух, а именно:

1. В хеля (нужник) или по къра при ходене по нужда не се застава срещу или зад къбле.

2. В присъствието на друг човек не се умиват срамните части на тялото, това е харам.

3. Не се взима тахарет с дясна ръка.

4. При положение, че липсва вода да се взима тахарет със следните неща е мекрух: хранителни вещества, тор, кост, с животинска храна, въглища, с чужди предмети, саксия, с парче от керемиди, тръстика, шума, плат, хартия, което е мекрух.

5. В басейна, където се взима абдест, не трябва да се плюе и секва.

6. Задължителните места за умиване при абдест не бива да се мият повече от определеното и не повече от три и не по-малко от три пъти.

7. Органите на абдеста не бива да се изсушават със същите кърпи, които се използуват при тахарет.

8. При миене на лицето не трябва да се шляпа с вода, от челото надолу да се излива водата.

9. Не бива да духа във водата, с която ще взема абдест.

10. Не бива да затваря плътно устата и очите. При положение, че остава ненамокрено място в предната част на устните или в клепачите, абдестът не се приема.

11. Не бива да секва с дясна ръка.

12. Не трябва да се извърши месх на главата, ушите или шията намокрейки по отделно ръката. На всеки път това може да стане без да се намокри ръката.

ПОТРЕБА НА МИСВАК

При взимане на абдест употреба на мисвак е суннет-и мюеккеде. В хадис-и шериф се казва: "Намаз, който се кланя след употреба на мисвак, превъзхожда намаза без мисвак със седемдесет пъти".

В книгата "Сирадж-юл-веххадж" се посочва, че използуването на мисвак (вид четка за зъби) има петнадесет значения:

1. При смъртен случай е повод за произнасяне на "Келиме-и шехадет".

2. Заздравява зъбните места.

3. Премахва храчката.

4. Прекъсва бълването (свързано с жлъчката).

5. Отстранява болките в устата.

6. Премахва устната миризма.

7. Аллаху теаля остава доволен от него.

8. Подсилва кръвоносните съдове на главата.

9. Измъчва дявола.

10. Светват очите.

11. Благодеянията му се увеличават.

12. Действията му се придружават със суннет.

13. Устата му е чиста винаги.

14. Става красноречив (Фасих-ул-лисан).

15. Севабът на два рекята намаза, който е кланен с мисвак е повече от намаза със седемдесет рекята, кланен без употреба на мисвак.

Мисвак, представлява клоните на дървото Ерак, който расте в Арабия. Откъм равната страна близо два сантиметра клонът се изчиства от кори и се държи известно време във вода. След това тази част се смачква, заприличва на четка. При липса на такова дърво се прави от маслиново дърво. За тази цел жените трябва да използват дъвка, като правят ниет за мисвак.

При вземане на Абдест на кои неща да се обърне внимание?

Само докато няма необходимост, принуждения, долупосочените десет неща трябва да се съблюдават:

1. Този, който е лишен от двете ръце не е в състояние да вземе тахарет. Той извършва тейеммюм като допира ръцете си о земята, а лицето си о стената. Ако ли пък има рани по лицето му, кланя се без абдест, но не трябва да изоставя намазите.

2. На болния при вземане на абдест помагат съпруга, джарийе (робиня), децата или братята.

3. Може да вземе тахарет с камък или с подобни неща при липса на вода.

4. Този, който е луд или загубил съзнание ако в продължене на двадесет четири часа не дойде на себе си, при оздравяване преминалия намаз не се кланя каза. Ако ли пък в резултат от алкохол, опиум или лекарства загубва ума, впоследствие е необходимо изпълнението на намазите. Ако болестта му продължава в повче от двадесет и четири часа и в легнало положение не е в състояние и с намеци не може да изпълни обряда, дори да е в съзнание намазът му отпада.

5. В нужника да се влиза със специални шалвари и покриване на главата е мустехаб, за мъже и жени.

6. При влизане в нужника в ръцете не бива да има текст с име на Аллаху теаля или свързано с куран-и керим. То трябва да е увито или да е в джоба.

7. В нужника се влиза с ляв крак и се излиза с десен.

8. В нужника срамните части се откриват след клякането и да не се води разговор.

9. Не бива да оглежда срамните части и неджасета и да не се плюва.

10. Да не ходи по голяма и малка нужда в каквато и да е вода, в двора на джамия, в гробищата и на пътя.

Неща, които развалят абдеста

Седем неща развалят абдеста, а именно:

1. Неща, които излизат отпред и отзад:

а) Малка или голяма нужда и изпускане на газове.

б) Кървене, и при вкарване в ануса инструменти за клизма и вкарване пръстта,

ако наоколо е мокро. Дори да са сухи абдестът да се поднови.

в) Мъжете и жените за неизпускане на урината използват вид памучен фитил. Ако частта, която остава навън на фитила се е намокрила, абдестът се смята за невалиден.

2. Неща неджс (мръсотия) които излизат от устата:

а) Ако повърнатото е с пълна уста.

б) При плюене ако кръвта е повече от плюнката.

в) Кръвта, която идва от стомаха и дробовете според Имам-ъ азама и да е в малко количество разваля абдеста.

г) Маслото, капнато в ухото ако излезе от устата абдестът се разваля.

3. Онези неща, които произлизат от кожата:

а) Кръв, гной и жълто течение, при отделно появяване.

б) Кръв или жълто течение, които се появяват от болни от шарка или от някоя рана, при вземане на абдеста и гусл се разпростират по тези места, които ще се умият, например кръвта, която тече от носа минава през костите, тази пък, която идва от ушите, щом излиза от ушния отвор.

в) Ако попива с памук, кръвта която се причинява от рана или жълтото течение.

г) Кръвта по мисвака или клечките за зъби, които изцапват устата.

д) Ако идва от ушите, пъпа или гърда с болки или поради болест течение.

е) При положение, че пиявицата просмучи голямо количество кръв абдестът се разваля.

4. При спане:

При заспиване на криво или опрян на нещо абдестът се разваля.

5. При загуба на съзнание, умопомрачение в случаи на епилепсии или пък при пияно състояние, абдестът се разваля.

6. В намаза с рюку и седжде гръмкият смях разваля абдеста и намаза. Това не се отнася за децата. Усмивката не причинява нищо. Близките ако чуят се нарича кахкаха. Ако и сам не чуе усмивка се нарича.

7. При разголено състояние (мубашерет-и фахише) се търкат срамните части,

абдестът се разваля. Това се отнася за мъжа и жената.

Когато знае, че е извършил абдест, а се съмнява за това, смята се за абдестлия. Или знае, че е развален абдестът му, но се съмнява, налага се подновяването на абдеста.

Обстоятелства, при които не се разваля абдеста:

1. Червеи, които излизат от устата, ушите и от раната по кожата.

2. Храчене.

3. При повръщане на кръв, ако кръвта е по-малко от плюнка.

4. При кървене на зъбите, ако кръвта е по-малто от плюнка.

5. Втвърдилата кръв, която идва от главата дори да е много.

6. Втвърдилата се кръв, идваща от стомаха и дробове не изпълва устата.

7. Масло, капнато в ушите, ако излезе от ухото или носа.

8. Сложената течност в носа, дори да идва след дни обратно.

9. При ухапване ако се получи кръв.

10. Ако очите се просълзят по различни поводи, без болка (от лук, плачене, различни газове и др.)

11. При кърмене на детето.

12. При обилно изпотяване.

13. При силно изсмукване на кръв от мухи, бълхи и подобни насекоми.

14. Кръв, която не се разпростира и повръщането не е с пълна уста.

15. При заспиване, онова нещо, на което се е опряло ако се махне не пада.

16. Заспиване по време намаза.

17. Ако заспи върху изправените си колена.

18. Ако заспи с протегнати крака на страни.

19. Ако заспи върху голо животно (без седло) и животното се покатерва по нагорнище и върви по равното.

20. Усмихване по време намаза.

21. По време намаза ако се смее и сам чуе смеха, означава "Дахк". Дахк само намаза разваля.

22. Рязане на коса, брада и нокти.

23. При изпадане корите на раната.

УЛЕСНЕНИЯТА ЗА АБДЕСТ (МЕСХ ВЪРХУ МЕСТ И РАНА)

Думата месх означава погалване. Биват два вида:

1. МЕСХ ВЪРХУ МЕСТ

Мест е вид обувки, които не пропущат вода и покриват задължителните за миене части на краката. Местът трябва да бъде удобен за краката. Ако е голям и при месх пръстите на краката не опират върха, а има празнина, месха не джаиз. Места трябва да

бъде здрав, ако се ходи с него един час път трябва да не се скъса.Чорап, на който ходилото и горнището или само ходилото е покрито с кожа да се прави месх е разрешено. Чорап от аба, който стои прав да се прави месх върху тях е разрешено.

Мест, предпазва преминаването на неизмитостта на краката. След умиването на краката се слага мест и след това се извършва абдест.

Месх (погалване) се извършва върху места. Под места или подметката не се извършва месх.

Извършване на месх по сюннета става по следния начин: петте пръста на дясната ръка се намокрят и се прави месх върху места на десния крак, а с пръстите на лявата ръка върху левия мест. И плътно прилепвайки от началото на пръстите и се издърпва към бедрата. Дланите не докосват места. Месх се извършва в размер три пръста в широчина и дължина. Това е фарз.

Месх да се извърши с външната част на ръцете е позволено, но да се използвт вътрешните части е суннет.

Смята се за месх и при намокряне на местовете, ходейки по мокра трева или в случай на дъжд.

Времетраенето на месх върху мест, за постоянно пребиваващите е двадесет и четири часа. А за мюсефир, седемдесет и два часа. Това време започва не от слагането на места на краката, а започва, след слагането на места, от момента на развалянето на абдеста. Човекът с мест, при положение, че е развалил абдестът, преди да са изтекли двадесет и четири часа тръгва на път на тези местове може да извърши месх в продължение на три дни и три нощи. Мюсефир ако остава за дълго

време на едно място, при положение че са минали двадесет и четири часа сваля местовете, умива краката и взема абдест.

При положение, че в единия мест има скъсано място откъдето могат да се покажат два пръста и в другия за един пръст може да се извърши месх. Не се извършва месх при положение, че от отвора могат едновременно да се показват три пръста. Скъсаното място трябва да бъде така, че трите пръста да се виждат изцяло, а не само върха на пръстите.

2. МЕСХ ВЪРХУ РАНА ИЛИ ПРЕВРЪЗКА

Извършва се месх върху превръзка на рана, цирей и на пукнатините и отворите по тялото, при положение, че развързването на раната ще я увреди и тогава се извършва месх.

Този, който е извинен (йозир) взема абдест по собствено желание и с този абдест може да кланя намаз: фарз или нафиле и да чете Куран-и Керим. При изтичане времето на намаза абдестът му се счита за невалиден. При започване времето за всеки намаз, умива се отново и докато изтече времето извършва всеки ибадет.

С извинения (йозир) се смята този, на когото йозира не му позволява да направи дори и два рекята намаза. Ако това продължава до следващия намаз, то дотогава се счита за извинен.

ГУСЛ (Абдест на цялото тяло)

За да се изпълни вярно и правилно намазът, абдестът и гусля трябва да се извършат по правилата. Абдестът-гусл е фарз при следните случаи: след съвокупление на мъжа и жената, след освобождаване на жената от менструация (хаиз) и след раждане (нифас). И това да стане до времето, определено за съответния намаз. Джюнюб (нечистоплътен) се става след съвокупление и нощни полюции.

Пейгамберът ни "саллалаху алейхи ве селлем" повелява: "Този, който извършва абдеста-гусл му се дават толкова севаби, колкото на брой косми притежава. И толкова грехове му се опрощават. В дженнета дереджето му се увеличава. Севабите, които ще получи срещу гусл, ще бъде най-хайрлия от всичко на земята. Аллаху теаля на меляикете си повелява: "Погрижете се за този мой раб! Без да го мързи, ставайки през нощта, замисля се върху повелята ми и с абдеста-гусл освобождава се от джюнюбство. Бъдете свидетели, че му опростих на този мой раб греховете му".

В един друг хадис се казва: "При замърсяване, извършете бързо абдеста- гусл, защото меляикетата на писаря кирамен-кятибии се огорчават от онези, които ходят джюнюб." Имам-ъ Газали "рахметуллахи алейх" разказва: "Някой по време на сън ми каза: "Известно време бях в състояние на джюнюб. Облякоха ми риза от огън. Все още горя." В един друг хадис четем: "В къщата където има снимки (портрети), куче и джюнюб човек там не стъпват меляикетата на милосърдието."

Този, който извършва или не намаза при положение, че прекарва едно време за намаз в джюнюб, него го очакват страшни мъки. Ако не е възможно с вода да се изкъпе, трябва да извърши тейеммюм. Този, който е джюнюб не може да извърши следното:

1. Не може да кланя никакъв намаз.

2. Не може да допре с ръка по Куран-и Керим и айетите му.

3. Не може да извърши таваф на Кябе.

4. Не може да влезе в месджит и джамия.

Фарзовете на гусл

По мезхеба Ханефи, гусулът е с три фарза.

1. Миене на устната кухина. При положение, че в устната кухина остане не намокряно, колкото главичката на игла място, ако не се намокри повърхността на зъбите и зъбните вдлъбнатини не се осъществява гусл.

2. Миене на носа. Гуслът не се осъществява при положение когато вода не подминава през пресъхналия кир на носа и предъвчения хляб в устата.

При мезхеба Хамбели измиването на устата и носа и при гусл и абадеста е фарз.

А при мезхеба Шафи правенето на ниет за гусл е фарз.

3. Миене на цялото тяло. Фарз е да се умият следните места: пъпната вдлъбнатина, кожата под мустаци, брада и косата. По ноктите, устни, клепачи и в другите места на тялото ако има не пропускаеми вещества (примерно лак по ноктите) не се смята, че е извършено ритуалното изкъпване гусл.

Сюннетите на гусл

1. Първо да се измият ръцете.

2. Да се измият срамните части на тялото.

3. Да се изчисти цялото тяло от мръсотии.

4. Вземане на абдест преди гусл, при миене на лицето извършване нийет

(изказване на намерението).

5. Измиване на цялото тяло три пъти, като се изтърква.

6. Измиване на двата крака.

Как се взема абдеста-гусл?

По сюннет абдеста-гусл се взема по следния начин:

1. Първо се измиват, дори да са чисти, двете ръце, срамните места и замърсените места по тялото.

2. След което трябва да се извърши нормален абдест, при миене на лицето да извърши нийййет за гусл. Ако не се събира вода под краката и те трябва да се умият.

3. Измиване три пъти цялото тяло. Най-напред три пъти се измива с вода главата, после три пъти дясната и лявата страна на тялото. Всяка страна и място изцяло се намокря. След първото измиване се изтърква тялото.

В гусля, водата, която се изсипва на един орган с нея се мият и другите органи. Защото в гусл цялото тяло се счита за един орган. По време на абдеста при измиване на

един орган ако се намокря друг, той не се смята за измит. След приключване на гусл да се вземе наново абдест, се счита мекрух. Обаче при гусл ако се развали абдеста, подновяването е задължително.

ОБЯСНЕНИЯ: (за онези, които имат пломби и коронки)

Според мезхеба Ханефи, при положение, че не са намокрени местата между зъбите и зъбните вълдбанити, абдестът гусл не се счита за истински. Човекът не се освобождава от Джюнюблюк. И щом не достига вода под зъбните пломби и коронки от ценни материали, спорд всичките учени на мезхеба Ханефи абдестът гусл не е приемлив.

Тахтави, на 96 стр. в своето съчинение “Меракъл-фелях” и в книгата “Ни’мет-и Ислям” пише: Един ханефи едно нещо което не може да извърши по своя мезхеб, да го извърши по мезхеба на Шафи е позволено. В книгите “Бахр-юр-ряък” и “Нехр- юл-фаък” също така пише. Обаче като прави тази работа трябва да изпълнява всичките шартове на този мезхеб. Без някаква уважителна причина и без да се наблюдават шартовете на това се вика мюлеффик, събирач на лесното, което не е допустимо.

Един фарз, този който не може да изпълнява в своя мезхеб само за изпълнението на този фарз трябва да удиса на друг мезхеб. Но когато прави това трябва да съблюдава всичките шартове на този мезхеб. При ханефи, който има корона и пломба на зъбите, за да удиса на Малики или Шафи, като прави ниета за гусул, абдест и намаз трябва да спомене имам Малики или Шафи. Когато почне да взема гусул-абдест да казва: “Реших да извърша Гусл-абдест удисвайки на Малики (или Шафи)”. Като това мислено минава през сърцето.

Направения ниет и гусл по този начин е приет. Удисвайки на Малики (или Шафи) абдеста и намаза му се приема. Може да стане имам на тези, които нямат пломби и корони.

Този, който удисва на Шафи зад имама трябва да чете Фатиха сюреси. При допир с вътрешната страна на ръцете на собствените срамни и чужди органи (отпред и отзад) абдеста се разваля. Освен това ако се допре до кожата на жена с изключение на 18 близки жени роднини абдеста се разваля и от малки мръсотии да се пази. Когато ще държи Корани Керим трябва да бъде абдестли според мезхеба Шафии.

В мезхеба Шафи е позволено сливането на обедния и икинди, акшам и ятсъ намаз, когато човек е сефери. За да се извърши същото от мезхеба Ханефи е необходимо да се изпълни абдеста съгласно мезхеба Шафи, което е допустимо само при сефери.

МЕНСТРУАЛНО СЪСТОЯНИЕ И СЪСТОЯНИЕ НА ЛОХУСА У ЖЕНИТЕ

Абдестът-гусл бива единадесет вида, от които пет са фарз. Двата от тях се отнасят при менструално състояние и състояние на лохуса у жените (родилка).

Ибни Абидин в книгата си "Менхел-юл-варидин" пише: "Всеки мюсюлманин, мъж или жена, трябва да изучава илмихал (вероучение). Това е фарз. В това са единодушни учените по фъкх (шериатско право). Всеки мъж мюсюлманин, когато ще се ожени е фарз да научи какво е менструация и състояние на лохуса. И след женитбата да научи и съпругата си."

Хайз се нарича оная кръв, която тече от жената в определени цикли. Това течение започва у момичетата при навлизане в полова зрялост и продължава докато жената навлезе в тъй нарчената критична възраст. Обикновено момичетата получават полова зрялост като навършат осмата си година. Кръвотеченията продължават най-малко три дни. Освен бяла друг всякакъв цвят мътна на вид течност се нарича хайз. У момичето, щом е започнало кръвотечението, то се счита за зряло и носи отговорност за повелите и забраните на религията. От появата на кръв до прекъсването й е период на "менструални дни". Този период най-малко продължава три, а най-много десет дни. Всяка жена е задължена да знае продължителността на менструалния си период. Всяка девойка, навършила осем години, да е уведомена за хайз. Това става от близките: майка, баба, леля... Да запознаят момичето с това е фарз на тези близки.

Нифас значи родилка (лохуса). И кръвотечението, което се получава у родилките след раждане. Това кръвотечение няма най-малък период. След спиране на кръвотечението трябва да се вземе абдест гусл. Най-много продължава четиридесет дни. Ако ли не прекъсва течението за този период, извършва гусл и кланя намаза. Кръвта, която се получава след четиридесетия ден, се счита истихаза (паталогична). Жените трябва да знаят наизуст дните на лохуса.

Истихаза (патологични случаи) са тези случаи, когато кръвотечението в менструацията е по-малко от три дни или пет минути по-малко от седемдесет и два часа, или пък при новите продължава повече от десет дни, или от тези жени, нахвърлили петдесет и петте (айисе) и девойки, по-малки от девет години се получава кръвотечение. Това се тълкува като болестно състояние. При повече продължителност е опасно и е наложително да се търси лекарска помощ.

В състояние на истихаза жените приличат на онези, които им кървят носовете. В тези случаи може да кланя намаза и пости.

Жена в състояние на хайз и нифас не може да кланя намаз и да пости (да извърши оруч). Не може да извърши седжде на тилафет и шюкр. Не трябва да докосне Куран-и Керим. Не бива да стъпва в джамия или месджит. Не може да извърши таваф на Кябе. Не може да извършва полово сношение. След изкъпване може да възстанови (каза) оруча, но не може да възстанови намазите. Жената трябва да съобщи на мъжа си започването на хайза. Пейгамберът ни "саллалаху алейхи ве селлем" повелява: "Жена, която крие от мъжа си началото и края на хайза е проклета". След прекъсване на хайз и нифаз, извършване веднага гусл и изкъпване е фарз. Това е заповед на Аллаху теаля.

ТЕЙЕММЮМ

Тейеммюм означава почистване, изчистване с пръст. При положение, че за вземане на абдест или извършване на гусул няма вода или използуването й е невъзможно, се извършва тейеммюм с чиста пръст, пясък, вар, камък или с подобни чисти неща. В мезхеба Ханефи тейеммюм преди да е влезло времето се прави. Другите три мезхеба преди да е влезло времето не е джаиз.

Тейеммюм е улеснение за абдест и гусул. В религията ни да се почистиш с пръст е равносилно на почистване с вода. Религията ни казва, че с пръст е възможно да се изпочистят много нечистоплътности.

Тейеммюм се налага при следните обстоятелства:

1. При липса на вода за абдест и гусул. (В градовете да се търси чиста вода е наложително - фарз.)

2. При болестни състояния, при които използването на вода е противопоказно и има опасност от заболяване и умиране.

3. До водата да се е установил врагът или хищно животно.

4. Да бъде в затвора и да не може да използува водата.

5. При опасност за смърт.

6. По време на пътуванията, да няма повече вода, отколкото е необходимо за пиене.

7. При невъзможност да се вади вода от кладенец.

Те са три:

1. Да се направи ниет.

Фарза на тейеммюм

2. Докосвайки с вътрешната страна на двете ръце пръстта и след оттърсване се прави месх на лицето.

3. Докосвайки с ръцете чистата пръст, извършване на месх най-напред дясната, после лявата ръка до лакътя.

Някои заявяват, че фарза на тейеммюма са две. Вторият и третият фарз казват, че е един. И в двата вида е вярно.

Сюннетите на тейеммюм

1. Започване с Бесмеле.

2. Докосване на пръста с вътрешната част на дланта.

3. Търкане напред и назад вътрешната част на ръката върху пръстта (о земята).

4. Ако има пръст по ръцете да се изтърси.

5. При полагане на ръцете върху пръстта да се опънат пръстите.

6. Извършване месх отначало лицето, следва дясната ръка и накрая лявата ръка.

7. Това да се извърши бързо, все едно, че е абдест.

8. По ръцете и лицето да не остане място, на което да не е извършено месх.

9. Да търси вода преди тейеммюм, там където се надява.

10. Полага засилено ръцете си върху пръстта като удря.

11. Извършване месх на ръцете, както е посочено по-нагоре.

12. Извършване месх между пръстите като разиграва пръстена.

По време на тейеммюма да се вземат изпредвид следните неща:

1. Човек, който не е извършил абдест и показва на ученика си тейеммюма с това не може да кланя намаз.

2. За да кланя намаз с тейеммюм, не само за тейеммюма, а и за намаза да вземе ниййет.

3. С дадена пръст, няколко души могат да извършат тейеммюм. Защото пръстта или подобни неща при тейеммюма не се износват. Пръстта или прахът, който се изсипва по време на тейеммюма се счита за износена.

4. При мезхеба Шафии и Ханбели тейеммюм само с пръст се прави. В другите мезхеби с пръст и с мазана с вар стена се прави. Ако е покрито с дъска, хартия, метал, с блажна боя, с бетон и със стъкло, върху тях тейеммюм не се прави. Онова нещо, с което може да се извърши тейеммюм и онова нещо, с което не може, ако са смесени, назовава се наименованието на онова, което преобладава или е повече от половината.

5. Разрешено е да се кланя с един тейеммюм различни намази.

6. Ако мисли, че на разстояние два километра няма да намери вода, тогава е фарз. Фарз е за пътника да търси вода на разстояние двеста метра в четирите посоки или да накара друг да стори това при положение, че се надява или пък му е съобщено от нормален и действителен мюсюлманин. Ако ли не подозира, не е нужно да търси вода.

7. При положение, че едно лице без да пита за водата след тейеммюма започва намаза и след това от разумен, справедлив човек научава за наличието на вода, взема си абдеста и възвръща намаза.

8. Разрешено е да се кланя намаз с тейеммюм при наличието на вода в двукилометрово разстояние.

9. Този, който забрави, че има вода между багажа ако не се намира в населено място може да кланя намаз с тейеммюм.

10. Този, който смята, че му е свършила водата, след намаза като я види,

възвръща намаза, който извършил с тейеммюма.

11. Пътникът е необходимо да поиска вода от придружаващите е ваджип. При това ако не му се дава вода извършва намаза с тейеммюм. Ако другарят му продава водата с цена, колкото е на пазара, пътникът, който има повече пари я купува. Собственикът ако я продава на баснословна цена да кланя намаза с тейеммюм е джаиз (разрешен). Ако няма пари да я купи по нормалната пазарна цена, прави тейеммюм.

12. В пустинята, по пътя при наличието на вода само за пиене тейеммюм се допуска.

13. Когато водата е в малко количество оня, който е джунуб трябва да се измие преди жената с хайз и който е без абдест или покойник. Собственикът на водата се изкъпва преди всички. Ако пък водата е на различни хора, тя се събира в един съд, и се измива покойника.

14. Този, който е джюнюб след тейеммюма ако му се разваля абдеста при наличието на малко количество вода взима само абдест.

15. Ако на джюнюпа повече от половината на повърхността на тялото му е в рани (шарка, скарлатина) извършва тейеммюм. А когато в повечето от тялото му е здраво може и да се изкъпе е възможно без да намокри раните, извършва гусул. Ако ли пък не може да се изкъпе без да намокри раните, прави тейеммюм.

Как се извършва тейеммюма?

1. Първо, за да се очистиш от състояние на джюнюбство и да вземеш абдест се прави нийет.

За да се кланя намаз с тейеммюм не е достатъчно да се извърши ниййет само за тейемюмма. Необходимо е извършване на тейеммюм за всичко онова, което означава ибадет: погрбален намаз, седжде-и тилавет, абдест или гусул, за което ниета е задължителен.

Когато се извършва ниййет не бива да се откъсне абдеста и гусула. При извършване ниййет за абдест, се изчиства и от джюнюблука (състояние на джюнюб). С ниййета на тейеммюма, който се прави за изчисване от джюнюблук, може да се кланя намаз. За абдест не се налага втори тейеммюм.

2. Двете ръце са запретнати от лактите нагоре. След което, докосвайки с вътрешната страна на двете ръце на чиста пръст, камък, на стена от вар и пръст, и извършване месх на лицето веднъж с двете шепи, допирайки най-малко трите пръста. При положение, че ръцете не са докоснали в една част дори колкото краят на иглата, тейеммюм не е извършен. За извършване месха на лицето се процедира по следния начин: Шепите са отворени, четирите пръста са прилепнали и като се опират и на двете ръце крайниците на двата големи пръста и като се слагат дланите от края на косите леко се спущат на долу към брадата. Ръцете плътно поглаждат челото, клепачите, двете страни на носа, върху устните и предната част на брадата. В този момент и дланите поглаждат бузите.

3. Двете шепи отново се докосват до земята, пляскайки с двата палеца се изтърсват прашинките. Най-напред с вътрешната част на четирите пръста на лявата ръка се поглажда долната част на дясната ръка като се започва от края на пръстите към лакътя, после същото се прави с вътрешната част на шепата на лявата ръка вътрешната част на ръката от лакътя до шепата. След което се поглажда с вътрешната страна на ляв голям пръст, външната част на десен голям пръст, пръстена от ръката трябва да се свали. По същия начин се поглажда с дясна ръка, лявата ръка. Дланите се изчистват от прах и песъчинки.

Тейеммюма за абдест и гусул се извършва по същия начин.

Неща, които разстройват тейеммюма

При положение че се премахва онова, което налагаше тейеммюма значи при намиране вода, това, което разваля абдеста и гусл, разваля и тейеммюма.

Значнието на Абдеста, Гусл и Тейеммюма

Двете ритуални умивания допринасят много за здравето на тялото ни. Това допринася и за духовното ни здраве. От установените значения ето някои:

1. В ежедневния си живот непрекъснато имаме допир с микроби. При вземане на абдест се умиват ръце, лице и краката. Това е най-доброто предпазване от болестите на кожата и възпаленията. Микробите и част от паразитните бактерии проникват в организма посредством кожата.

2. Носът е пазачът на дихателната ни система. При измиване на носа се предотвратява проникването на прахоляци и микроби в организма.

3. Измиването на лицето заздравява кожата, намаля тежестта на главата и умората. Масажира се лицето, което подобрява кръвообращението. По тази причина вземащите редовно абдест запазват красотата на лицето си даже и при напреднала възраст.

4. В онези случаи, когато човекът изпада в положение на джюнюб, получава и загуба на голяма енергия. Умора настъпва във всички органи на тялото. Само благодарение на гусула организмът може да си възстанови предишното си състояние. Периодичното изкъпване е и от голяма полза от профилактична гледна точка.

5. При нормално състояние организмът ни се поддържа от едно статично електрическо равновесие. И здравето на тялото много зависи от това равновесие. Има много причини да се наруши това равновесие. Състоянието на джюнюб е една от причините да се наруши това равновесие. След половото съвокупление е установено, че цялата повърхност на човешкото тяло се покрива много повече със статичен електрически слой. Това допринася за недостига на кислород от кожата след която тя се набръчква и се разваля видът й. Извършването на гусл и от медицинска гледна точка е от голямо значение.

6. Абдестът и гусл допринасят и за подобряване на кръвообращението. Предотвратява стесняването и затвърдяването на вените. Подобреното кръвообращение от правения абдест и гусул лимфоцитните клетки предпазват организма от вредни неща и го подсилват срещу тях.

7. При липса на вода и тейеммюма отстранява статичното наелектрифициране на тялото.

2. НЕДЖАСЕТТЕН ТАХАРЕТ

В тялото, по дрехите и в мястото, където ще се кланя намаз да няма неджасет (мръсотии.). Кърпите за глава, качулка, чалма, мест и налъми също се броят за дрехи. Увисналата част на шала се движи заедно с този, който кланя намаз и за това, ако не е чиста тази част, намазът не се приема. Намазът се приема в случаите, когато на постелката са чисти мястото за крака и глава, на друго място ако има нечистотия намаз

се приема, защото постелката не се смята за дреха. Обаче, намазът на този, който в затворено шише носи урина не е джаиз (не е приемлив). Шишето не е мястото, където се образува урината. От това произтича, че в наличието на разни шишета в джобовдете, одеколон, спирт, йод, кърпа с кръв в затворени кутии и мръсни кърпи кланянето на намаз е недопустимо. Мястото където стъпва и мястото за главата по време на седжде трябва да са чисти. Ако нечистотията е покрита с кърпа, стъкло и найлон може да се кланя намаз (краищата на дрехта допират до сух неджасет и това не пречи на намаза).

В кожата, по дрехите и постелката за намаза ако количеството на сухия неджасет е четири грама и осемдесет сантиграма или пък да няма повече от това, намазът и да е приемлив при дирхемово количество не се одобрява (тахриме мекрух) и почистването е ваджип. Ако е повече от дирхем почистването е фарз. Щом е по- малко е суннет. Изчистването на капка вино е фарз. Според имамите Имам-ъ Ебу Юсуф и Имам-ъ Мухаммед и в трите други мезхеба изчистването на грубите неджасети до капчицата е фарз. Количеството на грубия неджасет е онова, което е при заставане за намаза, а не по време замърсяване. При грубия неджасет 4,80 грама, при течния неджасет замърсеното място е максимум колкото вдлъбнатата част на дланта, ако е мръсно, да се почиства е ваджип. Ако е повече от посоченото, то почистването е фарз, пък ако е по-малко, не пречи на намаза.

Неджасет бива два вида:

1. Груб неджасет: Това, което се отделя от човек става причина за абдест и гусул. Кожата на онези животни, чиито месо не се яде и не щавените кожи на малките им (освен прилеп). Урината, изпражненията, кръвта на човека и на всички животни, вино, мърша, свинско месо и мръсотиите на всички пернати животни, на товарните животни, на овцата и козата.

2. Леки неджасети: При случаите, когато се изпръскат дрехите или някой орган от леките неджасети, ако на това място или орган е засегната една четвърта част, то това не пречи на намаза. За леки се смятат урината на животни, чиито месо се яде и мръсотията на птици, чиито месо не им се яде. А на такива птици като гълъб, врабче и подобни, чиито месо се яде мръсотиите им са чисти.

Вино, ракия и спирт са груби неджасети и пиенето им като виното е харам. Преди кланенето на намаза трябва да се изчисти от тялото и дрехите останките от кръв, спирт и алкохолни напитки. С проветряване не се изчистват. Бутилки или подобни съдове, които съдържат такива напитки да се извадят от джобове.

Неджасет се изчиства с всяка чиста вода и с такава, която е използувна по време на абдест, с оцет и розова вода и подобни материали. Водата, използувана за абдест и гусул се нарича мюста’мел су. Тази вода е чиста. Но с нея не може да се изчисти хадес. С нея може да се изчисти само неджасет. Не може да се използува и за абдест и гусл.

ИСТИНДЖА: Почистването на неджасета, който се отделя отпред и отзад се нарича истинджа. Да се извърши тахарет е суннет-и мюеккеде.

При отиване в тоалетна, почистването на мръсотията и урината за мъже и жени с камък или с вода отпред и отзад е сюннет. Ако трябва да се открият срамните части пред други хора, то тогава не се извършва тахарет и намаза кланя по този начин. Ако се открият срамните части пред погледа на други хора е харам. При промяна на обстановката, която позволява извършване на тахарет, изпълнява го и кланя на ново намаза. Защото при изпълнение на една заповед, ако има опасност да се върши харам, то тази заповед не се изпълнява.

Тахримен-мекрух е да се прави тахарет със следните неща: кости, ядене, тор, тухла, парче от стъкло и саксия, въглища, животинска храна, с имущество на друг и с неща, които струват пари, например с коприна, изхвърлени неща от джамията, зем- зем с листа от дървета и хартия. И към празните листове хартия трябва да се проявява уважение. Хартия, върху която има текстове неотнасящи се за исляма и с вестници може да се прави тахарет. Върху хартия на която има текстове с ислямски букви е абсолютно недопустимо да се ползува за тахарет. При малка и голяма нужда обръщането към кабле с лице и гръб, уриниране прав и без причина гол е мекрух. Правене на гусл на места, където се събира урина не е позволено. Обаче урината ако изтече и не се задържа, там да се прави гусюл е позволено. Водата, която се използува за тахарет е нечиста и от нея дрехите трябва да се пазят.

След уриниране почистването прав е недопустимо, защото ако капне от тази вода върху дрехите стават нечисти, ако това място се намокри повече от вдлъбнатото място на дланта, кланяния намаз не е кабул.

ИСТИБРА: Означава изпущане на урина от мъжете по време на ходене, кашляне и в легнало на лявата страна. Очистване от тази урина е ваджиб. До като не се увери, че няма капчици от урина не бива да извърши абдест. Дори една единствена капчица разваля абдеста и дрехата се замърсява. Ако пропусканите капчици урина са по-малко от вдлъбнатата част на дланта, тогава намазът е мекрух. Ако е повече от това, намазът не се приема. Онези,които се затрудняват при истибра в пикочния канал да сложат

памучен фитил, колкото ечемичено зърно. Памукът попива урината. Само че краят на памука да не се показва вън.

3. СЕТР-И АВРЕТ (Срамните части и покриването на жената)

Срамни места (сетр-и аврет) са онези места, на които отварянето, показването и гледането от други е харам. На мъжете сетр-и аврет са от пъпа до под коляното. Коляното е аврет. Намаз, който се кланя до като са отворени тези места не се приема. По време на намаза покриването на глава, ръце и слагане на чорапи за мъжете е суннет. Ако кланя намаз като са открити тези части се смята мекрух.

На жените освен дланите и лицата всички други места са аврети, което е валидно и за четирите мезхеба. И затова жената е наречена аврет. Да покрива тези места е фарз. При положение, че една четвъртинка остане отворена от местата аврет в продължение на рюкн, намазът се разстройва. При малко отваряне не се разстройва, но намазът й е мекрух. Ако дрехата е прозрачна и полепва по тялото очертавайки отделните части, то тя не се счита за дреха.

Покриването на жените извън намаза, когато е сама между коляното и пъпа е фарз, гърба и коремната част е ваджиб, а пък другите места е едеб.

Ресулуллах “саллалаху алейхи ве селлем” повелява: “Този, който се заглежда с наслада в чуждите жени, очите му ще се напълнят с огън и ще се вкара в Джехеннема. Този, който се ръкува с чужда жена ръцете му ще се завържат през врата и ще се хвърли в Джехеннема. Онези, които приказват с чужди жени със сладострастие без причина за всяка дума хиляда години ще останат в Джехеннема.”

В един друг свещен хадис се казва: “Гледането към жената на съседа и другаря си със страст е десет пъти по-голям грях отколкото на чужди. Гледането към омъжени жени е хиляда пъти по-голям грях отколкото на девойки. Същото е и по отношение изневеряването (зината).”

Ресулуллах “саллалаху алейхи ве селлем” повели: “О, Али! Не откривай бедрото си и жив или мъртъв, не гледай никому бедрото!”

В един друг свещен хадис гласи: “Не откривайте срамните си места. Понеже има такива, които са с вас, не се отделят от вас. Засрамете се от тях. Уважете ги. (Те са меляйкете хафаза)”.

Пак в един свещен хадис се казва: “Покрий срамните си места. Не ги показвай на други освен съпруга и робиня (джарие). А когато сте сами, пазете се от Аллаху теаля”.

“Аллах да прокълне онези мъже, които се правят на жени, и жени, които се правят на мъже!”

“Един, който забелязва хубостта на едно момиче, ако откъсне погледа си от него веднага, Аллаху теаля му подарява един обряден севаб, чиято наслада ще почувствува в този момент.”

“Този, който открива местата аврет, и този, който гледа такива на други, Аллах да ги проклине”.

“Този, който подражава на друго племе, става като тях.” Значи този, който се облича като другите, говори и постъпва като тях загубва личността си. Онези, които подражават в облеклото на неверниците и изпълняват техните обичаи, които извършват харам, а на тях викат че са били хора на изкуството и хора на прогреса да се вслушат в тези хадиси, да вземат пример да се плашат и да се събудят.

Също така се счита харам гледането на срамните места между мъжете и обратно между жените.

Оттук се вижда гледане на мъжете срамните места на жените и жените на мъжете е харам. Също така харам е и мъжете да гледат срамните части на мъжете и жените срамните части на жените. Мъжете за мъжете и за жените срамни части са от пъпа до под коляното. Жената за жената срамната част е същата както е посочено. Срамните части на жената за чужди мъже е освен ръката и лицето, цялото тяло. Харам е да се гледа чужда жена със сладострастие. Под юргана лягащ гол болен, главата му е ако под юргана и кланя намаз с има, намаза кланящ не става. Ако главата му е вън от юргана, с юргана покрит кланящ се счита и е джаиз.

Един мъж може да гледа осемнадесет жени (махрем), които му са харам и никога не може да сключи с тях брак при положение, че гледането му е без страст и е сигурен в това. И може да погледа само главата, лицето, шията, ръцете, под коляното. Не може да погледа гърдите, мишниците, бедрата, колената и гърба.

За една жена се считат за чужди мъже, децата на чичо, леля, тетка, вуйчо. Зетове и братята на мъжа си също са й чужди. Да бъде с тях на едно място, да разговаря и да се шегува е харам. И за мъжете е харам да разговарят с момичетата на чичо, леля, тетка и с балдъза и братова жена.

Един мъж с осемнадесет жени никога не може да сключи брак. С тях може да разговаря. Могат да останат на саме. И жената не може да се омъжи с осемнадесет мъже. Те са следните:

Роднини по родствена линия

Мъже: Жени:

1. Баща 1. Майка

2. На бащата и майката баща 2. На майка и на бащата майка

3. Син и синът на сина 3. Дъщерята и на дъщерята дъщеря

4. Мъжки брат 4. Сестра

5. Синът на мъжкия брат 5. Дъщерята на сестрата

6. Синът на сестрата 6. Дъщерята на мъжкия брат

7. Чичо и вуйчо 7. Леля и тетка.

Роднини по млечна линия

Мъже: Жени:

8. Млечен баща 8. Млечна майка

9. Бащите на млечния баща и 9. На млечна майка и на ба на майката бащите й щите майките

10. Млечен син 10. Млечна дъщеря

11. Млечен мъжки брат 11. Млечна сестра

12. Син на млечна сестра 12. Дъщеря на млечна сестра.

13. Син на млечен брат 13. Дъщеря на млечен брат

14. Млечен чичо и вуйчо 14. Млечна леля и тетка

Роднини по женитба

Мъже: Жени:

15. Свекър 15. Свекърва

16. Доведен или заварен син 16. Доведена или заварена дъщеря

17. Заварен баща 17. Заварена майка

18. Зет 18. Снаха

Онези, които излизат на улицата с открити срамни места и онези мъже и момичета, които гледат срамнте части на други ще горят в страхотните огньове на Джехеннема.

4. ИСТИКБАЛИ КЪБЛЕ (Обръщане към къбле)

Намазът се кланя срещу Кя’бе. Посоката на сградата на Кя’бе, която се намира в свещения град Мекке е Къбле. По-рано за Къбле служеше Кудюс. Седемнадесет месеца след Хиджрет в средата на месец Ша’бан във един вторничен ден на мюсюлманите бе повелено да се обръщат към Кя’бе.

Къблето не е сградата на Кя’бе, а парцела му. С други думи пространството от земята до Седмото небе (Арш). За това в морските дъна, в самолети и във високите

върхове се кланя намаз по тази посока. Ако интервалът между пресичащите линии на очните нерви савпъда с Кабе, намазът става приемлив. Обаче при:

1. Болестно състояние,

2. Опастност от кражба на стоката,

3. Опасност от хищно животно,

4. Опасност от среща с врагове,

5. Положение, че слиза от добитъка за езда и не е във състояние отново да се качи без чужда помощ или пък ако не може да кланя намаза си събирайки в едно двата (обедния със следобедния и вечерния с йатсъ) подражавайки на Малики и Шафи'и, да кланя в тая посока, за която му стигат сили. В корабите, по влакове и самолети обръщането по посока къбле е задължително.

5. ВРЕМЕ ЗА НАМАЗ

Ресул-и екрем "саллалаху алейхи ве селлем" в един свещен хадис привежда следния пример: "Джабраил алейхисселям до вратата на Кя'бе ми беше два дни имамин. Двамата, при появата на феджр (утринна зора) кланехме сутрешния намаз, при напущане на слънцето зените, обедния, щом сянката на всички неща се получи колкото собствения му ръст, следобедния намаз, при залез слънце (като изчезне горният му крайчец), вечерния намаз, и като се стъмни йатсъ. И вторият ден като се просветли кланяхме сутрешния намаз, после обедния, и като стана сянката на всички предмети два пъти колкото собствения им ръст, следобедния, от това след малко, вечерния при разговаване и накрая като стана една третинка от нощта, йатсъ. После "Я, Мухаммед! Ето, това е времето за намаз за теб и Пейгамберите преди теб. Вярващите в теб (твоя юммет) да кланят намаз пет пъти на ден, да кланят всеки намаз между това време, което кланехме с теб." От това проличава, че броят на намазите, които са повелени да се кланят на ден, са пет.

Времето за сутрешния намаз: От появата на сутрешната зора, тоест, при получаване белота от изток, до изгрев слънце.

Времето за обедния намаз: Започва от момента, когато се скъсяват и започват да се удължават сенките и продължава докато се удължи сянката един път или два пъти. Първото е според имамите Имам-ъ Ебу Юсуф и Имам-ъ Мухаммед, второто е според Имам-ъ азам Ебу Ханифе "рахметуллахи алейхим".

Времето за следобедния (икинди) намаз: Започва след свършване на обедното време:

1. Според Имам-ъ Ебу Юсуф и Имам-ъ Мухаммед започва тогава, когато сянката се удължава колкото предмета, от която се получава и продължава до изчезването на слънцето.

2. Спорд Имам-ъ азам Ебу Ханифе пък, започва от тогава, когато сянката е два пъти по-голяма от предмета, от която произхожда и продължава до залез слънце.

Но, при пожълтяване на слънцето или то слязло на едно копие разстояние до хоризонта, кланянето на всякакъв вид намаз е харам. С други думи закъсняването за намаза икинди до това време е харам. Ако ли пък не е кланял икинди намаз, трябва да го кланя преди залез слънце.

Време за вечерния намаз: Започва от изчезването на слънцето и продължава до изчезването на полумрака.

Времето за айтсъ намаз (Намаз преди нестъпване на нощта): Започва след излизане времето за вечерния намаз и продължава до зазоряване. Според Имам-ъ азам Ебу Ханифе “рахметуллахи алейх” времето на йатсъ започва от изчезването на небесната белота. Да се остави намаза йатсъ неоправдано за след полунощ е мекрух.

Да се кланят намазите преждевременно и след време е харам. И голям грях е. Според двамата имами да се изчака най-малко половин час след влизане на времето за ятсъ намаз се счита че е кланял според всичките имами. Да се остави след шериатския полунощ е мекрух.

През три време да се кланя намаз се счита за харам. Започнатите фарзове през тези три времена не са действителни. Те са както следва: При изгрев слънце, по време на залез, и когато слънцето е на зенит. През тези три момента не е джаиз (допустимо) и погребалния намаз на меитина, дори да е подготвено предварително и седжде-и тилафет и седжде-и сехв. При залез слънце може да се кланя само следобедния намаз за деня.

Има само две времена за изпълнение на намаз нафиле, което е мекрух: след изпълнението на фарза на сутрешния намаз до изгрев слънце. След изпълнението на фарза на следобедния намаз, мекрух е изпълнението на нафиле преди фарза на вечерната молитва.

ПОЯСНЕНИЯ: Намаз и оруч на двата полюса

Във всяка страна времето за намаза се определя от отдалечеността на тази страна от екватора. И това се променя в зависимост сезоните.

Страните, които остават зад 67 градуса от полярния кръг на северния полюс, когато наклонът на слънцето е голямо преди мръкване започва феджр (Съмване). И затова в северните покрайнини на Балтийското море, през лятото въобще не настъпва нощта и поради това времето на намазите йатсъ и сутрешен отсъствува (не започва).

Според мезхеба Ханефи времето не е условие на намаза, а е причината. Щом няма причина намазът не е фарз. Тогава за мюсюлманите в тези страни двата намаза не са фарз. В южното полукълбо няма държави, защото всякъде е покрито с морета.

Тридесетата вечер на месец Шабан, в един град като се види полумесец, в цял свят започва оруча. Полумесецът, който се показва през деня е това, което ще се види през същата вечер. Така че мюсюлманинът, който отива на полюсите и Луната ако не е на поход през този месец трябва да държи оруч (да пости). Дните, които продължават в повече от двадесет и четири часа се пости по часове. Започва се в определен час, изпуска се в определен час. Трябва да се удисва с мюсюлманите, живеещи в града, където денят не е дълъг. Щом не изпълнява ибадета оруч, като дойде в райони с не дълъг ден прави ги на каза.

ЕЗАН И ИКАМЕТ

Езан е, довеждане до знанието на всеки. Суннет-и муеккеде е четенето на езан на мъжете за намазите, които се изпълняват пет пъти на ден, за намаз каза и петъчния намаз преди худбета. Мекрух е четеното на езан и икамет от жените. Езанът се чете от високо място, с цел да се съобщи времето на други. При четеното на езан е мустехаб, повдигайки двете ръце, слагането на по един пръст в отворите на двете уши. Да се чете Икамет е по-хубаво от езана. Езан и икамет се чете срещу Кълблето, като се чете не се говори и селям не се приема.

При кои случаи се чете езан и икамет?

1. Четеното на езан и икамет от мъжете с висок глас е суннет, при изпълнение на задължителните намази и каза намаз, по къра, бостана, сам или с джемаат.

Онези, които са чули езана хора, джинове, камъни в деня на късамет (Съдни ден) ще бъдат свидетели. Оня, който кланя няколко каза намаза на едно, най-напред чете езан и икамет (камет). При клането на следващите каза намаз, за всички прочита само икамет. В последващите каза може и без да чете езан.

2. Този, който кланя у дома си сам и с джемаат дневните си намази не чете езан и икамет. Защото езанът и икаметът, който се чете от джамиитие се смята, че е прочетен и в домовете. Но, ако се чете е хубаво. В джамии, където посетители са известни след

клаңенето на редовния намаз, дошлите след това не четат езан и икамет. В ония джамии по пътищата, които нямат имамин или мюеззин и джемаатите им са различни хора, за провеждане намаза на определеното време се образуват джемаати. За всеки джемаат се чете отделно езан и икамет. В такива джамии този, който кланя намаза сам, чете езан и икамет с тих глас, колкото за себе си.

3. Гостите, джемаата, който образуват и сами да са, четат езан и икамет. При този, който кланя сам, при положение, че има другари може да оставя езана. Този, който е сефери когато кланя сам в някоя къща, чете езан и икамет. Защото този езан който се чете от джамиията не се счита за неговия намаз. Някои от тези, които са сефери изчете езан, следващите не четат.

Четенето на езан е джаиз от страна на разумно дете, слепец, велед-и зина (извънбрачно дете) и невеж селянин, който знае да чете е джаиз. Тахримен мекрух е когато джунуб или без абдест чете езан и икамет, както и от страна на жена, ненормално дете и открито, който върши грях и пиян и в седнало положение. Техните езани наново се четат. За да бъде действителен езанът четецът трябва да бъде мюеззин, мюсюлманин и разумен човек. С говорител да се чете не е приемливо.

Защо на открито вършещия грях езанът му не е валиден? Защото в ибадетите думите на такива не се приемат. Това се отнася и за високоговорителите. С тяхното приканване за намаз според сюннета за разговаряне не са валидни. Тези, които уважават и четат езана без да променят буквите и думите, без да развалят и да не го изпълняват те сами и да се качват на минарето, удисвайки на сюннета, ще получат високо дереджe. Обаче езана ако не се чете според сюннета, например някои от думите да се сменили, ако е преведено, ако се прави теганни (като песен) или гласът на езана ако идва от високоговорител (Защото гласът, идващ от високоговорителя не е гласът на имамина и на мюйезина. Техният се превръща във вид на електричен и магнетичен. Чува се образуваният електричен и магнетичен глас.) Който чуе това нито една дума не повтаря. Тези езани не се приемат.

ПОЯСНЕНИЯ (Езанът може ли да се чете по високоговорители?):

Високоговорителите, които са инсталирани по джамиите са превърнали мюезините в мързеланковци. И минаретата, които от векове ни са били духовни величия са станали просто стълбове за високоговорителите. Ислямските учени винаги одобрявали постиженията на науката и техниката. И без съмнение по радиото и високоговорителите се правят полезни и подходящи предавания одобрявани от Исляма.

Обаче извършването на езана посредством говорителите е лишаване от приятния глас на мюезин. Езанът, който се предава по говорителите е металически глас, не е оня глас, с който мюсюлманите приканваха хората в джамиите едно време, който доставяше радост и вълнение на хората. Джамата, който влизал в джамиите, с голяма наслада кланял намаза, както по времето на Есхаб-и Кирам. Вълнуващия естествен глас на езана, поради металическия глас на високоговорителите загуби своята привлекателност.

В свещен хадис Ресуллулах "саллалаху алейхи ве селлем" повелява: "Който и да е щом чуе гласът на езана, ако чете и той с тих глас заедно с мюезина, за всяка буква му се дават хляда севаби и хиляда грехове му се прощават".

Този, който чуе езана, ако в момента чете Коран, да повтаря тихичко това, което чува е суннет. При произнасяне "Хаййе аляя" казва: "ля хавле веля куввете илла биллях". След езана се казва салеват. После се чете молитвата на езана. При второто казване на "Ешхедю енне Мухаммеден Ресюллюлах" целуват се ноктите на двата големи пръста, след което се докосват двете очи, което е мустехаб. При икамете не се прави това.

ЕЗАНЪТ СЕ ЧЕТЕ ПО СЛЕДНИЯ НАЧИН:

Аллахю екбер-4 пъти

Ешхедю ен ля илахе илляллах-2 пъти

Ешхедю енне Мухаммеден Ресулуллах-2 пъти

Хаййе алес-салях-2 пъти

Хаййе алел-фелях-2 пъти

Аллахю екбер-2 пъти

Ля иляхе илляллах-1 път.

Специално в сутрешния езан след "Хаййе алел-фелях" два пъти се прочита "Ес-салятю хайрун мин'н-невм".

В икамета след "Хаййе алел-фелях" два пъти се произнасят: "Кадкаме тис-салятю".

Молитвите на езана:

Ресулуллах "саллаллахю алейхи ве селлем" повели:

"При четенето на езан прочетете тази молитва: "Ве ене ешхедю ен ла илахе иллаллахю вахдеху ла шерикелех ве ешхедю енне Мухаммеден абдюхю ве ресулюх ве

радитю биллахи раббен ве бил-ислями динен ве би Мухаммедин саллалахю алейхи ве селлеме ресуллен небиййа”.

Пак в един друг хадис повелява: “О, мой юммет. След привършване на езана прочетете тази молитва: “Аллахюмме раббе ха зихид-даветит-таммети вес-салатил-каимети ати Мухаммеденил-весилете вел фадилете вед- дереджетер-рефиате веб’асхю мекамен махмудениллези ве’адтехю иннеке ля тухлифюл-миад”.

Значението на думите на езана

АЛЛАХЮ ЕКБЕР: Аллаху теаля е велик. Той не се нуждае от нищо. Той е толкова голям, че не се нуждае от ибадетите на рабовете. От ибадетите за него полза няма. Тези думи са много значителни. И за това те се повтарят четири пъти, за да правят място в умовете.

ЕШХЕДЮ ЕН ЛЯ ИЛАХЕ: С грандиозността и с величието си не се нуждае от ибадетите на никой. Въпреки това единствено Той заслужава поклон, единствено Той има право за ибадети. Свидетел съм на това. Вярвам в това. Той няма подобие.

ЕШХЕДЮ ЕННЕ МУХАММЕДЕН РЕСЮЛЮЛЛАХ: Аз съм свидетел и вярвам, че Мухаммед “алейхи ве аля алихиссалатю весселям”, че е изпратен от Него като Пейгамбер, той е вестителят на пътя на ибадетите, които ги иска Аллаху теаля, че тези ибадети само за Него подхождат, Той ги заслужава.

ХАЙЙЕ АЛЕС-САЛЯХ, ХАЙЙЕ АЛЕЛ-ФЕЛЯХ: Това са думи, с които се канят на намаз вярващите. По този начин те ще получат щастие, освобождение и спасение.

АЛЛАХЮ ЕКБЕР: Поклонът, който Той заслужава никой не може да го изпълни.

Той е велик, недостижим.

ЛЯ ИЛЯХЕ ИЛЛЕЛЛАХ: Поклон заслужава само Той. Само пред Него може да се снижим. Никой не може да му се поклони, така както Той заслужава. Въпреки това, освен Него, никой друг не заслужава ибадети.

От тези думи ясно се проличава мястото и значението на намаза в живота на мюсюлманите.

6. НИЙЙЕТ

Преди произнасяне ифтитах текбир се прави ниййет. И при намаза изразяване ниййет означава, че от все сърце изразяваш своето съгласие с името, времето, къблето и с действията на имамина.

Ниййет извършен след ифтитах техбир не се счита за действителен и не се приема намаза. При извършване на ниййет за фарз и ваджиб, трябва да се знае, кое е фарз, кое е

ваджиб. За броя на ракятите не се иска ниййет. При клането на суннет е достатъчно да се извърши ниййет за намаза. При погребалните намази ниййет се извършва по следния начин: “Извършвам намаз в името на Аллаху теаля и се моля за меита.”

Имаминът не е необходимо да извърши ниййет, че е имамин за мъжете. Той извършва ниййет, че е имамин на присъствуващия джемаат. Ако не прави нийет за имамин джематски севаб не получава. А в случаите, когато джемаатът се състои от жени, трябва специално да подчертае това, че е имамин на жените.

При извършване на намаз не е достатъчно само с думи да се изрази ниййет, а и със сърцето, за да бъде приет. Ако не се прави нийет от все сърце, ибадетите не се приемат.

7. ТЕКБИР ТАХРИМЕ

Текбир тахриме означава при заставане на намаза да се произнасят думите “Аллахю екбер”, което е фарз. Не може да се замества с други думи. Според някои учени текбир-и тахриме е вътре в намаза. Същите изказват становището, че шартовете и рюкюните на намаза са шест.

РЮКНИТЕ НА НАМАЗА

Фарзовете, които са вътре в намаза, се наричат “Рюкн”. Те са пет.

1. КЪЙАМ: Първият от петте рюкн на намаза е къйам. Къйам е положение стоешком в намаза. Болен, който не е в състояние да стои на крак кланя намаза в седнало положение. Пък болен, който не е в състояние да седи в легнало положение кланя намаза с глава. Лицето му не гледа към небето, а подлагайки възглавница под главата се обръща към посока къбле. Изправя краката. Не ги протяга по посока къбле.

Когато е в положение стоешком двата крака образуват ъгъл в размер колкото е широчината на четири пръста.

В седнало положение се кланя намазът при следните случаи: тежко болни, при силни болки на зъб, глава, очи, изпускане на газове, кървяща рана, опасност от врагове, като е на крак може да изпусне оруча и да се открият срамните места и др. За рюкю се навежда малко. За седжде слага главата си на земята. Този, който не може да слага главата си на земята за рюкю се навежда малко, а за седжде повече. При обратен случай намазът му не е валиден. А в случаите, когато слага камъни или дъски и върху тях извършва седжде, намазът му се приема, но извършва грях. С други думи такримен мекрух е.

2. КЪРАЕТ: Фарз е четеното на един айет от Куран-и Керим на крак във всеки рек’ат на суннети и витр, и когато кланя сам първите два рек’ата на фарза. Четенето на къси аети или сурета е по-севаб.

Ваджип е четенето на Фатиха във всеки рекят, както и едно суре или три айета в сюннетите намаз витър и първите два рекята на фарза. Във фарзовете е ваджип или сюннет четенето на Фатиха и замм-ъ суре в първите два рекята. Ваджип е четенето на Фатиха преди сурето или аета. От тези пет ваджиба при случай, че се забрави единията се извършва седже-и сехв.

В Кърает да се чете превод на Корана не е позволено.

Суннет е четенето от имамина в първия рекят с изключение петъчните и празничните намази, два пъти по-дълго суре или айет от вторите рек’яти на всеки намаз. Когато е сам във всеки рек’ят чете еднакво сурета или айети.Но мекрух е за имамина да превърне в обичай четенето на едни и същи айети в рекятите на едни и същи намази. Тензихен мекрух е да се чете това, което е изчел в първия рек’ят и да го повтори и на втория рек’ят. Четенето в обратен ред е по необичано. Във втория, четенето на по следващото суре прескачайки това, което е прочетено след първия рек’ят е мекрух. Прочитането на Куран-и Керим по реда, какъвто е в мусхаф винаги е ваджиб.

3. РЮКЮ: След кърает по време на къйама извършвайки текбир се навежда за рюкю. Мъжете, по време на рюкю разтваряйки пръстите ги слагат върху колената, гърбът и главата се държат изправено.

По време на рюкю най-малко три пъти се произнасят думите: “Сюбхане раббиел азим”. Ако ли се изправя имамина преди да ги произнесъл три пъти и той се изправя. По време на рюкю ръцете и краката се държат прави. Жените не разтварят пръстите си. Те не държат съвсем изправено гърбът, краката и ръцете.

При изправяне от рюкю произнасянето на думите: “Семи’аллахю лимен хамидех” е суннет за имамина и този, който кланя сам. Джемаата не ги произнася. След което веднага се казва: “Раббена лекел хамд”. Стои се прав и казвайки: “Аллаху екбер” се отива на седжде. При седжде допира със земята се извършва в следна последователност: най-напред дясно, след това ляво коляно, после дясна, след това лява ръка, после носът и накрая челото се слага на земята.

4. СЕДЖДЕ: По време на седжде пръстите на ръцете са сляти, срещу късбле, на нивото на ушите, главата трябва да бъде между двете ръце. Да се сложи челото на чисто място е фарз, като върху камък, пръст, дъски и постелка. А слагането на носа е

ваджиб. Безпричинно да се сложи само носът не е джаиз. Да се сложи само челото е мекрух.

Фарз или ваджиб е слагането на двата крака или на двата крака по един пръст. Това означава, че щом двата крака не допират на земята, намазът не се приема или е мекрух.

По време на седжде, прегъвайки пръстите на краката да се насочат към къбле е суннет.

Мъжете поддържат разстояние между корема от една страна и ръцете и бедрата от друга. Да се слагат ръцете и коленета на земята е суннет. Суннет е да се държат петите на краката по време на къйам на разстояние четири пръста, в рюкю, кавме и седжде да са сляти.

Мекрух е да се отива на седжде с превити крачоли на панталона и дърпането. Мекрух е също кланене на намаз с превити ръкави, крачоли и с къси превити поли. Поради мързел или без да мисли значението клаленето с покрита глава и да кланя с открита глава е мекрух. Кланенето на намаз с гола глава е мекрух. Да не се отдава нужното значение на намаза е кюфюр. Да се кланя намаз с изцапани дрехи или с работни дрехи също се смята за мекрух.

5. КАДЕ-И АХИРЕ: Да се сяда на последния рек'ят до като се чете "Еттехъййатю" е фарз. При сядане с показалеца не се прави знак. Мъжете застават на земята като пръстите на левия крак насочват на дясно. И сядат върху този крак. Десният крак държи прав. Неговите пръсти допират земята. Краят на пръстите малко са превити по посока къбле. Да се сяда така е суннет.

Жените сядат на земята полагайки месестите си части. Бедрата си доближават. Като десния крак се изважда вън откъм дясно. Левият й крак остава под тялото, като пръстите сочат на дясно.

КАК СЕ КЛАНЯ НАМАЗ?

Намазът на мъж, който сам кланя:

Примерно, суннетът на сутрешния намаз се кланя по следния начин:

1. Първо се обръща към къбле. Краката се държат паралелно като разстоянието между им е четири пръста. Главните пръсти на двете ръце допират до долната част на ушната мида и вътрешната страна на ръцете посочват къбле и от все сърце произнася думите: "Реших да кланя суннета на днешния сутрешен намаз като изразявам волята на Аллаху теаля и се обръщам към къблето". И казвайки "Аллаху екбер" под пъпа дясната ръка се слага върху лявата ръка.

2. Без да се откъсва погледът от мястото на седжде: а) чете Сюбханеке; б) след Е'узю Бесмеле се чете Фатиха; в) след Фатиха без да се прочете Бесмеле се прочита замм-ъ суре (Примерно: Еллем терекейфе).(1)

3. Слез замм-ъ суре “Аллаху екбер” се казва и се навежда за рюкю. Ръцете се полагат върху коляното, кръстът се държи изправено и не откъсвайки погледите от краката три пъти се казва: “Сюбхане Раббийел-азим”. Може и да се повтори пет или седем пъти.

4. Казвайки: “Семи аллахю лимен хамидех” при изправяне не се издърпва панталона и погледът не се откъсва от мястото на седжде. При пълно изправяне се казва: “Раббена лекел хамд”. След това изправяне стоенето прав се нарича кавме.

5. Без много да се забави на крак, с текбира “Аллаху екбер” да отива на седжде. Това става така: а) най-напред дясно коляно, после ляво, дясна ръка, после лява ръка, носът и челото се полагат на земята; б) пръстите на краката се прегъват по посока къбле; в) главата остава между двете ръце; г) пръстите на ръцете се затварят; д) дланите се залепват на земята. Лактите не се залепват; е) При това положение най-малко три пъти се повтаря: “Сюбхане Раббийел-а'ляя”. След което:

6. С думите “Аллахю екбер” левият крак се простира на земята и пръстите на десния крак се прегъват по посока къбле и се сяда върху бедрата. Шепите се слагат върху колената и пръстите се оставят на своя воля.

7. Без много да се седи върху бедрата с думите: “Аллахю екбер” отново се отива на седжде. Сядането между две седжде се нарича джелсе.

8. По време на седжде се казва отново най-малко три пъти: “Сюбхане Раббийел- а ляя” и с текбир: “Аллаху екбер” се изправя на крак. При ставане на крак с ръцете не се подпира и не се размърдат краката. При напускане на седжде най-напед се откъсва от земята челото, носът, лява ръка, дясна ръка, ляво коляно и накрая, дясно коляно.

9. По време стоешком с Бесмиле се чете Фатиха, а след нея се чете едно замм-ъ суре. С думите “Аллаху екбер” се навежда за рюкю.

10. И вторият рек'ят се изпълнява както е посочено в първия рек'ят. Само след второто седжде при думите “Аллахю екбер” не се става, сяда се върху бедрата и:

а) След прочитане на молитвите: “Еттехъйатю, Аллахюмме салли, Аллахюмме барик и Раббена атина, най-напред се дава поздрав: Есселямю алейкюм ве рахметюллах на дясна страна, после: Есселяму алейкум ве рахметюллах на ляво.

б) След поздрава се казва “Аллахюмме ентесселям ве минкесселям тебарект те я зел-джеляли вел-икрам” и без да се води разговор се преминава

(1) Във мезхеба Шафи между Фатиха и зам суре се чете Бесмеле.

към кланенето на фарза на сутрешния намаз. Да се говори между суннет и фарз не разваля намаза, но намаля севаба.

След намаза се произнасят три пъти: “Естагфируллах”. След което се чете: “Айетел-кюрси” и тридесет и три тесбих (сюбханеллах), тридесет и три тахмид (Елхамдюлиллях) и тридесет и три текбир (Аллахю екбер) и един техлил, с други думи: “Ля илахе илляллах вахдеху ля шерикелех, лехюлмюлкю ве лехюл хамдю ве хюве ала кюлли шеййин кадир”. Те се четат тихичко. Четенето с висок глас е бидат.

По-нататък започват молитвите. При молене мъжете повдигат ръцете си на нивото на гърдите. Лактите не се свиват. Шепите се разтварят, така че вътрешната им част насочват към небето. Къблето на намаза е кябето, а на дуата къблето е небето. След молитвата се прочита айе-ти кериме “Сюбханераббике...” и с ръцете се прокарват по лицето.

След сюннетите и фарзовете с четири рек’ята на двата рек’ята се чете техъййат и се става. Пък при третия и четвъртия рек’ят на суннетите след Фатиха се чете замм-ъ суре. При фарз на третия и четвъртия рек’ят се чете само Фатиха, не се чете замм-ъ суре. Фарза на акшем намаз се кланя по този начин, без да се чете замм-ъ суре на третия рек’ят. И в трите рек’ята на витр след Фатиха се прочита замм-ъ суре. После се прави текбир и ръцете отиват на ушите. След което се чете молитвата “Кунут”. Първите сюннети на следобедния намаз (икиндия) и йатсъ са гайри мюеккеде. И на тях предните им суннети се изпълняват, както е случаят при суннетите с четири рек’ята. Само че при сядане след втория рек’ят след техиййат се четат Аллахюмме салли и аллахюме барик. Третият рекят се почва със сюбханеке.

Намазът на жена, която кланя сама

Примерно, суннетът на сутрешния намаз се кланя по следния начин:

1. Покрива се от глава до петите, тъй че да не се очертават формите на тялото. Открити остават само ръцете и лицето. Суре и молитви, които ще се четат по време намаза са същите, какъвто е случаят при мъжете. Различията са следните:

а) Ръцете си не слага на ушите, както е при мъжете. Дигайки ръцете си до нивото на раменете, взема ниййет и прави текбир, след което връзва ръцете си над гърдите и започва намаза.

б) В рюкю не се изправя до край.

в) По време седжде лактите се долепват на земята.

г) По време Еттехъййат се сяда върху бедрата. Тоест, десният и левият крак са откъм дясно и се сяда на лявото бедро.

За жените по време намаза най-предпочитаното покривало е широчка кърпа за глава, която да обхване и ръцете и широка и дълга пола, която да покрие и краката.

ВАДЖИБИ НА НАМАЗА

Ваджиби на намаза са следните:

1. Прочитане на суре Фатиха

2. След суре Фатиха едно суре или три къси айета.

3. Четене на Фатиха преди суре.

4. Суре, което ще се чете след Фатиха, да се прочита при първите и вторите рек'яти на фарза, а на суннетите при всеки рек'ят.

5. Извършване на седжде едно след друго.

6. Четенето на Фатиха при всеки рек'ят на намазите суннет и ваджиб по един път.

7. При намазите с три или четири рек'ята да се сяда след втория рек'ят.

Последното сядане е фарз.

8. При втория рек'ят да не се сяда повече от изпълнението Еттехййятю.

9. По време на седжде полагане на челото едновременно с носа.

10. При последния рек'ят по време на сядане се чете Еттехъййятю.

11. По време намаза да се съблюдава та'дил-и еркян.

12. В края на намаза поздравяване с Есселаму алейкюм ве рахметюллах.

13. Към края на третия рек'ят на намаза витр, да се чете молитвата кунут.

14. По време байрамските намази да се произнася текбир.

15. Четене на имамина с глас на сутрешния, петъчните, байрям, теравих и витир намази. Първите два рек'ята на вечерния и намаза йатсъ, също се четат на глас.

16. Имаминът и този, който кланя сам с тих глас четат при намазите фарзът на обедня и следобедния намаз и на вечерния третия рек'ят, на йатсъ третия и четвъртия рек'ят.

От сутрешния намаз на арефето на Курбан байрям, до следобедния (икиндия) намаз на четвърти ден веднага след фарзовете, след селяма да се чете Текбир-и тешрик е ваджиб.

СЕДЖДЕИ СЕХВ (Сбъркване и Забравяне): Кланещият, по време намаза ако съзнателно или забравейки не изпълни фарза, намазът му се разваля. Ако забрави един ваджиб намазът му не се разваля. Но се налага да извърши седжде-и сехв. При

умишлено изпускане намазът му не се разваля. Обаче ще е с недостатък. Да прави седжде-и сехв не е необходимо. Ваджиб е да го поднови. Ако не кланя наново се счита за грешник. Ако един суннет умишлено се изпуска, грях става. Но намазът не разстройва. Ако ли изпусне неумишлено седжде-и сехв не се налага.

При положение, че в намаза се налага няколко седжде-и сехв достатъчно е едно изпълнение. При сгрешаване на имамина, налага се седжде-и сехв за всички, които съгласуват действията си с неговите действия. Ако ли пък сгреши този, който съгласува действията си с имамина не се налага отделно от имама да прави седжде-и сехв.

За седжде-и сехв се постъпва по следния начин: Чете се техъйат, след като се отправи поздрав към дясната страна, извършва се два пъти седжде-и се сяда. След което се чете "Техъййат, Салли и Барик, Раббена и намазът се изпълнява. Може да се направи седжде-и сехв като се отправят поздрави и на двете посоки и без да се поздрави също може.

Положения, които налагат седжде-и сехв:

Да става там, където се налага сядане. Или обратно. Налага се на глас да чете, а той чете с тих глас. Изисква се четене на тих глас, а чете с висок глас. Вместо дуа да чете Куран-и Керим. Или обратното. Примерно вместо четене на Фатиха прочита Еттехъййатю. В такива случаи се смята, че е напуснал Фатиха. Поздравяване преди края на намаза. При намазите фарз в третите и четвъртите рек'яти след Фатиха прочитане на замм-ъ суре. След първите два рек'ята на фарз намазите след Фатиха да не се чете заммъ суре. Напускане текбирите на намаза байрам. В намаза витр напускане на молитвата кунут.

СЕДЖДЕ-И ТИЛАФЕТ: В Куран-и Керим на четиринадесет места има седжде-и айет. При положение, че прочиташ или чуеш един от тях, дори да не можеш схване мисълта, ваджиб е изпълнението на едно седжде. Седжде не прави този, който пише или сричa айетите на седжде.

Не е необходимо извършване на седжде при случай, че чуваш отразен глас от планини и пустини, или пък от птици. Наложително е да бъде човешки глас. По-рано бе посочено, че гласът от радиото и говорителите не е човешки глас, а бездушен глас на метални инструменти. Поради това слушане от тези апарати тези айети не се извършва седжде-и тилафет.

За седжде-и тилафет се постъпва по следния начин: С абдест, прав се заставя срещу къбле, без да се слагат ръцете на ушите, се произнася: "Аллаху екбер". И се извършва

седжде. Три пъти се произнася: “Сюбхане раббийел а’ля”. После с думите Аллахю екбер се става и по този начин се приключва седжде-и тилафет. Първо е необходимо нийййет (решение). Без нийййет не се приема.

След прочитане в намаза, веднага извършва отделно рюкю и едно седжде и се изправя на крак. Продължава четенето. След прочитане на айет-и седжде, след няколко айета се навежда за рюк’ю и ако ли извърши нийййет за седжде-и тилафет, рюк’юта или седждета, се считат вместо седжде-и тилафет. Онези, които кланят с джемаат, дори да не са чули думите на имамина при четене на айета за седжде, заедно с имамина, отделно изпълнява веднъж рюкю и два пъти седжде. Джемаата при рюкю трябва да вземе нийййет. Извън намаза може да се отложи и за после.

СЕДЖДЕ-И ШЮКР: Изпълннеието му е като при тилафет. Мюстехаб е за мюсюлманина да изрази благодарността си към Аллаху теаля, че му е изпратил благоденствие или го спасил от мъка, или болестно състояние. По време на седжде най-напред казва: “Елхам-дюлиллах”. След което чете тесбиха на седжде. Да се направи седжде след намаза е мекрух.

При не съблюдаване по време на намаза “Та’дил-и еркян” е повелено, че се накрежда на всички същества. Поради греха на един не падат дъждове, растенията не се развиват, дъждовете валят преждевременно и вместо полза, носят вреда.

СУННЕТИ НА НАМАЗА

1. Повдигане ръцете на ушите.
2. Обръщане на дланите към къбле.
3. След текбир връзване на ръцете.
4. Слагане на дясна ръка върху лява.
5. При мъжете слагане на ръцете под пъпа, а при жените върху гърдите.
6. Четене на Сюбханеке след текбира ифтитах.
7. Четене на Е’узю на имамина или този, който сам кланя.
8. Четене Бесмеле.
9. По време рюк’ю повтаряне три пъти Сюбхане раббийел-азим.
10. По време на седжде се повтаря три пъти: “Сюбхане раббийел а’ля”.
11. При последното сядане прочитане на молитвите Салеват.
12. По време на поздрава гледане към двете страни.
13. Четенето на имамина двойно по-дълго в първите от вторите рек’яти на всеки намаз, с изключение на петъчните и намазите байрам.

14. При ставане на рюкю, произнасянето на имамина и на този който кланя сам думите: “Семиаллаху лимен хамидех”.

15. Щом стане от рюк’ю да казва: “Раббена лекел-хамд”.

16. По време на седжде прегъвайки пръстите на краката за посочване към къбле.

17. При извършване на рюк’ю и седжде и при ставане от седжде да вика: “Аллаху екбер”.

18. Полагане на земята ръцете и колената.

19. Да държи петите при къйам на четири пръста разстояние, а по време рюк’ю, кавме и седжде долепени.

20. След Фатиха да се казва “амин”, вземане текбир преди рюк’ю, по врме на рюк’ю слагане на ръцете, отворени на коляното, вземане на текбир за седжде, при сядане полагайки левия крак на земята, а десния държейки изправено да се сяда, сядане между две седжде.

По време на вечерния намаз се четат къси сурета. На сутрешния намаз първия рек’ят, в сравнение с втория продължава по-дълго. Този, който се съгласува с имамина не прочита Фатиха и замм-ъ суре. Чете Сюбханеке. Казва текбирите. Чете техъййат и салеват-ъ шериф.

МЮСТЕХАБИТЕ НА НАМАЗА

1. По време на намаза да се гледа мястото на седжде.

2. По време на рюк’ю да гледа краката.

3. По време на седжде да гледа там, където слага носа.

4. При сядане за четене на техъййата, да гледа върху колената.

5. Броят на айети, които ще се четат след Фатиха в сутрешния и обедния намаз да са повече (дълго), а вечерния по-малко (къси).

6. Този, който се съгласува с имамина да вземе текбира с тих глас.

7. Отваряне и слагане на коленете ръцете по време рюк’ю.

8. Да държи главата, заедно с шията право по време на рюк’ю.

9. При седжде най-напред да сложи на земята дясно, после лявото коляно.

10. Да извърши седжде между двете ръце.

11. На седжде след носа да сложи челото.

12. При прозяване по време намаза, затваря устата с обратната страна на ръката.

13. Мъжете по време на седжде повдигат лактите и така ги държат. Жените ги опират на земята.

14. Мъжете по време на седжде държат ръцете и краката на разстояние от корема.

15. На седжде и рюк'ю да се седи толкова, колкото може да се извърши три пъти тесбих.

16. При повдигане главата от седжде, вдигане и ръцете.

17. След вдигане на ръцете, повдигане и колената.

18. По време на техъййатю ръцете се слагат на бедрата, пръстите се насочват към къбле, не се размърдат и да не се огъват.

19. При поздравяване на дясно и ляво, обръщане на главата.

20. При поздравяване да погледа рамената.

МЕКРУХ НА НАМАЗА

1. Кланяне на намаза без да се облече, а само намятайки дрехата на рамената.

2. При извършване на седжде да се повдигат полите и крачолите на панталона.

3. При заставане за намаза да са засукани полите и ръкавите на горната дреха.

4. Да се извършват не нужни действия.

5. Да извърши намаз с работни дрехи или с такива, които не може да се покаже пред възрастни.

6. В устата да има нещо, което да не наруши четенето. При нарушаване четенето на молитвите намазът се разваля.

7. Кланене намаз с гола глава.

8. Заставане на намаза като е притиснат от малка и голяма нужда или пускане на газ.

9. По време на седжде да почиствас ръцете си камъните и подобни неща.

10. По време на намаза да пука пръстите си.

11. Слагане ръцете си настрани по време на намаза.

12. Да се обръща с глава и лице на около, да се оглежда. При обръщане с гърди намазът се разваля.

13. При тешеххюд да сяда като кучета (на двата крака).

14. При седжде мъжете да опират лактите.

15. Да кланя срещу лицето на човек или пък срещу гърба на онези, които говорят с висок глас.

16. Да приеме поздрава на друг като кимва с глава или с ръце.

17. По време намаза и извън намаза да се прозява.

18. Мигане по време намаза.

19. Имаминът да седи на михраба.

20. Тензихен мекрух е заставането на имамина сам на половин метър височина от джемаата.

21. Също така е тензихен мекрух седенето на имамина сам по-ниско.

22. Докато има празно място в предния саф (ред), да се застава назад или когато няма празно място, да се седи сам зад сафа.

23. Да кланя с дреха, върху която е нарисувано живо същество.

24. Ако снимката на нарисуваното същество (фотографирано) е над главата, отпред, в дясна и лява страна на кланещия намаз, или закована е на стената. Нарисуван кръст е също като одушевено същество.

25. Кланяне намаз срещу огъня с пламъци.

26. По време намаза да брои айетите и тесбихите с пръсти.

27. Кланяне намаза увит в кърпа за баня от глава до пети.

28. Като навие чалма на гола глава и така да кланя.

29. Като е покрил устата и носа да кланя.

30. Безпричинно да храчи.

31. Да раздвижи един два пъти ръката си.

32. Напускане един от суннетите на намаза.

33. Започване намаза когато детето е в прегръдките й (му), без да има повод за това.

34. Да кланя намаз до такива неща, които биха отклонили мисълта, като пред накичени неща, игра, оркестър или пък пред желани ястия.

35. При кланяне на намаза без нужда да се опира на стената или стълба
(колона).

36. При навеждане за рюк'ю или ставане да слага ръцете на ушите.

37. Преди завършване на четенето да се наведе на рюк'ю.

38. На седжде и рюк'ю преди имамина да слага главата си и да дига.

39. Да кланя намаз в онези места, където може да има неджасет.

40. Да кланя намаз срещу гроб.

41. На тешеххюдите да не сяда както е по сюннет.

42. На втория рек'ят да чете спрямо първия три айета повече.

НЕЩА, КОИТО СА МЕКРУХ ИЗВЪН НАМАЗА

1. В нужника или където и да е при малка или голяма нужда заставане с лице или гръб към къблето.

2. Ходене по малка или голяма нужда срещу луната и слънцето.

3. Да държиш малко дете за малка или голяма нужда срещу къбле е мекрух за възрастния. Ако се кара малолетен да върши грях, той е за този, който го кара.

4. Да протягаш безпричинно крак или краката срещу къблето.

5. Протягане на крак срещу мусхафа или религиозни книги. Ако са на високо не е мекрух.

НЕЩА, КОИТО НАРУШАВАТ НАМАЗА

1. Безпричинно кашляне или почистване на гърлото.

2. Този, който кланя намаз при кихане на друг да каже: "Йерхамюкеллах".

3. Този, който кланя сам и сгреши по време на намаза и напомни за това имамина пред джемаата му се разстройва намаза. Ако и имамина обърне внимание на напомнянето му и чете така, нарушава се и неговия намаз.

4. Вътре в намаза ако каже: "Ля иляхе иллеллах" и целта му е отговор, намазът се разваля. Ако целта му е съобщаване намазът му не се разваля.

5. Откриване на срамните си места.

6. Плачене поради болка или мъки. (Ако ли пък плаче, че си е спомнил за Дженнета или Джехеннема какво ще е там, не се разваля.)

7. Поздравяване с ръце или езика.

8. Ония намази, които са останали за каза и броят им не надвишава пет и си спомня за тях по време на намаза.

9. По време на намаза да извърши такива действия и някой друг го види си помисли, че не кланя намаз.

10. По време на намаза да яде и пие.

11. Приказване по време намаза.

12. Откриване на някой грешките му и този да не е имамина.

13. Да се смее по време намаза.

14. Пъшкане и охкане по време намаза.

НЕЩА, КОИТО ПОЗВОЛЯВАТ РАЗВАЛЯНЕТО НА ВСЕКИ НАМАЗ

1. За убиване на змия.

2. За хващане на избягало животно.

3. За спасяване на стадото от вълк.

4. За спасяване на кипяща тенджера.

5. При положение, че не го е страх от изпускането на времето и джемаата. За да се спаси от нещо, което в друг мезхеб разваля намаза. Примерно за почистване на неджасет по малко от дирхем или пък, като си спомня, че се е допрял до чужда жена, за вземане на абдест, развалянето на намаза е джаиз.

6. И за освобождаване от газ и ходене по малка и голяма нужда намазът също се разваля.

НЕЩА, КОИТО СА ФАРЗ ЗА РАЗВАЛЯНЕТО НА ВСЕКИ НАМАЗ

1. За спасяване на човек, който вика за помощ. За спасяване на слепец от падане в кладенец, за спасяване на някого от изгаряне, от давене или за гасене на пожар.

2. Майка, баща, дядо и баба като повикат да се развали намаза фарз не е ваджиб, дори да е джаиз, щом няма нужда да не се разваля. Нафилета (в това число и суннети) се развалят. Те, ако искат помощ трябва и фарза да се разваля.

НАМАЗ С ДЖЕМААТ

По време на намаза от двамата души, ако единият се гласи за имамин се образува джемаат. Кланенето на фарза на пет дневните намази заедно с джемаат за мъжете е суннет. Петъчните и намазите байрам са фарз. В свещените хадиси се упоменава, че намазите, които се кланят с джемаат са с по-големи севаби. Пейгамберът ни “саллалахю алейхи ве селлем” повели: “На намаза, който се кланя с джемаат се дава двадесет седем пъти повече севаб, от този, който се кланя самостоятелно”. Пак повели: “Този, който като се умива добре (взема абдест) и отива да кланя намаза с джемата в джамията Аллаху теаля записва на всяка негова крачка севаб и зачерква по един грях от книгата за амели и го повишава в Дженнета с една степен.”

Намазът, който се кланя с джемаата засилва и заздравява единството между мюсюлманите. Повишава обичта и привързаността помежду им. Джемаата се събира и помежду си провеждат разговори. И по време на тези разговори и срещи, които имат проблеми, болни се узнават. Джемаата е ярък показател, че мюсюлманите са единни като едно сърце и едно тяло.

Онези, които са болни, възрастни и парализирани, единия крак отрязан, или сляп, не е задължително да отидат в джамията (в джемаата).

В намаза, който се кланя с джемаат един ръководи намаза, с други думи, всички съгласуват действията си с неговите действия. Този се нарича “Имамин”.

УСЛОВИЯТА ЗА ИМАМИН

За имамина са необходими шест условия. Ако някой от джемаата знае, че едно от условията липсва на имама, неговият намаз е недействителен (не се приема).

1. Да бъде мюсюлманин.Този, който не вярва, че Ебу Бекр Съддък и Юмерюл Фарук "радиаллахю анхюма" са халифета, Мираджа и гробния азаб, имам не може да става.

2. Да бъде в полова зрялост.

3. Да бъде разумен. Пиян и изкуфял човек, не може да бъде имам.

4. Да бъде мъж. Жена не може да бъде имамин за мъжете.

5. Да умее да прочете най-малко Фатиха и един айет безпогрешно. Онзи, който не е заучил един айет или го е заучил, но не може да го чете с теджвид и този, който чете с теганни, имамин не може да бъде.

6. Да няма йозир. Йозирлия не може да бъде имамин на здрави хора.

Имаминът да умее да чете Корана с теджвид. Това означава, че да може да чете гладко, хубаво. Не може да се клани намаз зад онези имами, които не отдават значения на условията на намаза. В свещен хадис гласи: "Кланете намаз зад достойни и Фаджири (необичани)". Това се отнася за емири и валии, които ръководят петъчните молитви, а не за имами.

Достойният за имамин е онзи, който има най-много знания по религиозните теми. Между равните в това отношение става имамин този, който чете най-добре Корана. Ако и в това има равност, то тогава се гледа кой е най-благочестивият. И накрая и в това ако са равни, то тогва имамин става най-възрастният.

Званието имамин е мекрух за роб, бедуин, безнравствения, сляп и за незаконнородения. Имамин не може да удължи намаза до толкова, че джемаата да се досажда и притесни.

Клането на жени с джемаат съставен само от жени е мекрух.

Имамин, който ще кланя с един човек го поставя отдясно. Ако ли пък ще е имамин на двама души застава пред тях. Не е джаиз мъжете да удисват на жени и деца.

Мъжете зад имамина образуват редици (саф), след тях деца и накрая и жените образуват редици.

Ако имамина е решил да служи и за жените, ако една жена по време на намаза е застанала на една редица с един мъж, намазът на мъжа се разваля. Ако имаминът при положение, че не е възнамерил (не е взел решение за имамлък на жената) то тогава намазът на мъжа не се разваля, на жената намазът не става джаиз. Този, който кланя намаза прав може да уйдисва на този, който кланя в седнало положение. Този, който

постоянно живущ в дадено място, може да удисва на сефер имами. Този, който кланя фарз не се съгласува с този, който кланя нафиле. А този, който кланя нафиле може да се съгласува с кланещия фарз. Този, който кланя намаз след имама, и ако след намаза научава, че имамът е бил без абдест, възобновява намаза си.

Клането на намазите Регаиб, Берат и Кадр с джемаат е мекрух.

Дори да поиска джемаата, тахримен мекрух е, имаминът по време на фарза да удължава кър'аета и тесбихите, в повече от суннетите.

Този, който не успява да настигне на имамина по време на рюк'ю не се счита, че е клал с имамина. Оня, който заварва имамина по време на рюк'ю, взема нийййет и извършвайки текбир на крак и се включва в намаза. Навежда се за рюк'ю и се съгласува с имамина. Преди да се навежда за рюк'ю, ако имаминът се изправя от рюк'ю счита се, че не е настигнал за рюк'ю.

Да се навежда преди имамина за рюк'ю, отиване на седжде и ставане е тахримен мекрух. Да се разпръскват хората след намазите фарз е мустехаб.

Един вярващ (мюм'ин), ако кланя пет пъти дневните си намази всеки ден с джемаата, получава толкова много севаб все едно, че се е кланял с Пейгамбери.

Да се кланя намаз с джемаат има много достойнства тогава, когато на имамина му се приема намаза.

Ако някой безпричинно напуска джемаата, той никога няма да може да почувствува миризмата на Дженнета. Онези, които напускат джемаата и по четирите свещени книги се обявяват за проклетници.

Мюсюлманинът да полага усилия да кланя и петте си намаза всеки ден с джемаата. Те имат безброй достойнства. Тежат много повече, отколкото намазите, изпълнени сам.

На къямета Аллаху теаля, ако сложи на везните седем ката небе и седем ката под земята, арша, кюрсите и всички живи създания, севаба на един вакът намаз кланен с джемаат според шартовете ще тежи повече.

За съгласуване правилно с имамина има десет условия:

1. При заставане за намаза, преди текбира се обявява, че си решил да клниш с имамина (възнамеряване) и това се изразявас думите: "Удисвам на имама". Произнесено от все сърце.

2. Имаминът трябва да реши (да извърши нийййет), че ще имамствува и за жените. За мъжете не се налага това. Обаче, при положение, че взема нийййет и за това, печели и севаба на джемаата.

3. Петите на джемаата трябва да бъдат зад петите на имамина.

4. Имаминът и джемаата трябва да кланят същият намаз фарз.

5. В редиците между имамина и джемаата на бива да има саф на жени.

6. Разстоянието между имамина и джемаата не бива да бъде толкова, колкото ще мине каруца или река, колкото ще мине една лодка.

7. Между имамина и джемаата да няма стена, която й липсват прозорци,

осигуряващи гласовия и зрителния контакт.

8. Да не се допускат такива случаи имаминът да е на животно, джемаатът на земята и обратното.

9. Имаминът и джемаата не бива да бъдат в два кораба, които не са сляти.

10. За да бъдат истински и действителни намазите на джемаата на когото имаминът е от друг мезхеб съществуват две положения: Според първото положение е, че джемаатът не бива да знае, че у имамина съществуват неща, които развалят намаза по техния мезхеб. Според второто положение е, на имамин, чийто намаз е действителен по свой мезхеб може да се удисват от друг мезхеб. Според това е джаиз да се удисва на имамин, който притежава коронка и пломба. Имама, когато завърши Фатиха, джемаата да казва тихо Амин, а не на глас.

Джемаата ако е един човек, застава от дясната страна на имама. Да застане от ляво е мекрух. Да застане зад него е също мекрух. Ако петите не е пред петите на имама, тогава намаза му е приемлив. Ако са двама или повече застават зад имама.

Заедно с имама се кланя както се кланя сам. Обаче, когато е прав, имама като чете тихо или на глас, джемата нищо не чете. (Според мезхеба Шафий заедно с имама и джемата на тих глас чете Фатиха.) Само на първия рекят (Сюбханеке) чете. Имама на висок глас като свърши Фатиха, джемата тихичко казва (амин). Това на висок глас не трябва да се казва. При изправяне от рюкю имама след като каже (Семиаллахю лимен хамидех), джемата само (Раббена лекел хамд) казва. После навеждайки казва (Аллаху Екбер) и заедно с имама джемата ляга на седжде. На рюкю, седжде и когато сяда и джемата чете както чете когато кланя сам.

Намазът витр по време на Рамазана се кланя с джемаата. През друго се кланя сам.

Намазът на месбук

Онези, които удисват на имама биват четири вида: Мюдрик, муктеди, месбук и лахък.

Мюдрик е този, който произнася (взема) текбира ифтитах заедно с имамина.

Муктеди е този, който не успява да настига текбира ифтитах.

Месбук е този, който не е успял да настигне Имама в първи рек'ят.

Лахък е този, който е взел текбира ифтитах заедно с имама, но после се получило с него нещо, което нарушило абдеста му, отново си взема абдест и удисва на имама. Този, който е бил по-рано без къраетБ произнасяйки тесбихите на рюк'ю и седжде кланя намаза. Той ако не е произнесъл земни думи все едно, че е зад имамина. Но на джамията в близко място трябва да си взема абдеста си. Инак, при отдалечаване може да му се разстрои намазът му.

Месбук, кланещият, който не е успял в първия рек'ят да настигне имамина, след като поздравил имаминът на двете страни, той става и допълва пропуснатите рек'яти.

Къраетите чете, все едно както се кланят първите, вторите и третите рек'яти. А сядането пък извършва, по реда, както четвъртия, третия и втория рек'ят, тоест извършва това започвайки от края. Например: Този, който схванал последния рекят на яатсъ, след поздрава на имама, в първия и в тория рекят Фатиха и заммъ сюре чете. На първия рекят сяда. На втория не сяда.

Има пет неща, щом имаминът не ги прави и джемаатът не ги прави

1. Имаминът щом не чете кунут и джемаатът не чете.

2. Имаминът щом не чете текбирите в намазите по байрама и джемаатът не ги чете.

3. Имаминът щом не сяда в намазите с четири рекята, на втория и джемаатът не сяда.

4. Имаминът прочитайки айета, в които има теливяти седжде и не извършва седжде и джемаатът не го прави.

5. Имаминът не извършва ли седжде-и сехв и джемаатът не го извършва.

Има четири неща, които ако ги върши имаминът, джемаатът не трябва да ги върши

1. Имаминът ако прави повече от две седжде, джемаатът не прави.

2. Ако имаминът, в един рек'ят прави повече от три байрамски текбири, то джемаатът го не прави.

3. Имаминът по време на погребалния намаз прави в повече от четири текбира, джемаатът не прави.

4. Ако имаминът става за пети рек'ят, джемаатът не става, изчаква го и заедно поздравяват.

Има десет неща, които ако не ги прави имаминът, а джематът ги прави

1. Вдигане ръце в текбира ифтитах.

2. Четене на Сюбханеке

3. При навеждане за рюк'ю извършване текбир.

4. Четене на тесбих по време на рюк'ю.

5. При сядане за седжде и ставане произнасяне текбир.

6. Четене на тесбихи по време на седжде.

7. Ако не казва Семи'аллахю, да казва Раббена лекел-хамд.

8. Да прочете до край Еттехъйййатю.

9. Да подава поздрав в края на намаза.

10. По време намаза на Курбан-байряма, след двадесет и трите фарза, непосредствено след поздрава да чете текбир. Тези двадесет и три текбира се наричат текбир-и тешрик.

ДОСТОЙНСТВАТА НА ТЕКБИРА ИФТИТАХ

Ако даден мюсюлманин взема текбирите ифтитах заедно с имама и неговите грехове ще окапят, тъй както капят листата на дърветата в есенните дни.

Веднъж Пейгамберът ни "саллаллахю алейхи ве селлем" кланеше намаз и в това време един не успя да завари текбира ифтитах и освободи един роб. И след случилото се обърна към Ресулуллах саллеллохю алейхи ве селлем: "Я, Ресулюллах! Днес не успях да настигна текбира ифтитах. Освободих един роб. Дали успях да постигам севабите на текбира ифтитах?"

Ресюлеллах (саллалахю алейхи весселем) попита Ебу Бекър Съддък (радиаллахю анх): Ти какво ще кажеш относно ифтитах текбира. Ебу Бекър Съддък (радиаллохю анх) каза: Я, Ресюлеллах! Да бъда собственик на четиридесет камили всичкте да са натоварени със скъпоценнни камъни, да ги раздам на бедните няма да получа севаба, даден за Ифтитах текбира взет с имама.

След това Ресюлеллах "саллеллохю алеахи весселем" попита: Я, Юмер! Ти какво ще кажеш за Ифтитах текбира? Хазрети Юмер "радиеллахю анх" отговори: Я, Ресюллелах! Да имам с камили пълна местността между Мека и Медина и товарите им да са скъпоценни камъни, които да ги раздам на бедните, пак няма да получа севаба, даден за Ифтитах текбир с имама.

След това Ресюлеллах “саллеллохю алейхи ве селлем” попита: Я, Осман! Ти какво ще кажеш за Ифтитах текбира? Хазрети Осман “радиеллахю анх” отговори: Я, Ресюлеллах! През нощта да кланем два рекята намаз и на всеки рекят да правя Хатим на Куран-и керим пак не мога да получа севаба, даден на Ифтитах текбира заедно с имама.

След това Расюлеллах “саллеллахю алейхи весселем” попита: Я, Али! Ти какво ще кажеш за Ифтитатх текбира? Хазрети Али Керремеллахю веджхех отговори: Я, Расюлеллах! Между Магриб и Машрик да е пълно с врагове на исляма и Аллаху Теаля да ми даде сила да воювам с тях, пак немога да получа севаба на Ифтитах текбира взет с имама.

След това Ресулуллах “саллеллахю алейхи ве селлем” повели: “О, мой юммет и мой Есхаб! Ако цяла земя и небе се превърне в хартии, моретата се превърнат в мастило, всички дървета станат моливи и всички меляйкета служат като писари и пишат до къямета, пак не могат да напишат севаба на Ифтитах текбира, който се взема заедно с имама.”

Менкабе: Построена джамия в серая

Ученикът на Имам Азам Абу ханифе имам Ебу Юсуф “рахметюллахю алейх” по времето на Харун Рашид беше кадия. Един ден в присъствието на Харун Рашид, един човек заведе дело против друг. Везирът на Харун Рашид каза: “Аз ще свидетелствувам”. Имам Ебу Юсуф не прие свидетелствуването на везира. Халифа попита: Защо не приемаш показанията на везира.

Имама отговори: Един ден Вие му заповядахте една работа. И той на Вас отвърна, че е ваш кул и роб.

Ако това е вярно, то на роба свидетелството не се приема. Ако е излъгал, то свидетелствуването на лъжеца не се взема под внимание.

Халифа попита: Ако аз свидтелствувам ще приемеш ли моите показания. Той му отговори: Не! Не приемам.

Защо?

Защото ти не кланеш намаза с джемаата. Халифа каза: “Аз съм зает с работите на мюсюлманите. Имама отговори: Там, където се подчинява на Аллаху теаля, то на созданията не се подчинява. Халифа одобри казаното от имама и заповяда в сарая да се построи джамия. Назначи имам и мюезин и от тогава започна да кланя намаза с джемаат.

ДЖУМА НАМАЗ

Аллаху теаля Петъчния ден определил специално за мюсюлманите. Да се кланя в Петъчния ден на обяд намаз е заповед на Аллаху теаля.

Аллаху теаля, в айета, към края на суре Джума по смисъл повелява: “О, мои раби, които сте надарени с вяра! В петъчня ден на обяд след четенето на езана отидете в джмията, за да слушате хутбе и да кланяте Петъчния намаз! Оставете търговията! Петъчния намаз и хутбе за вас има по- голямо значение от много други неща. След напускане на джамията може да свършите ежедневните си работи. Работете така, очаквайки ръзка от Аллаху теаля (средства за съществуване). Спомняйте си много за Аллаху теаля, за да се спасите!”

След намаза, който иска отива на работата си и се труди, който пък иска може да остане в джамията да се моли, да чете Коран и да кланя намаз. След започване часа на петъчната молитва да се занимава с търговия е грях.

Пейгамберът ни “саллалаху алейхи ве селлем” в различни свещенни хадиси повелява: “Мюсюлманин, в Петъчния ден след абдеста гусул отива в джамията, за намаза Джума, му се опрощават едноседмичните му грехове и за всяка негова стъпка му се дава севаб”.

“ Аллаху теаля запечатва сърцата на онези, които не отиват на намаза

Джума. Те стават гафил (изпадане в заблуждение).”

“Най-важният ден е Петък. Петъчният ден е по-ценен от празничните дни и Денят на ашуре. Джума, на този и онзи свят в рая е празник на мюсюлманите.”

“При положение, че един мюсюлманин безпричинно напуска последователно три Петъчен намаза, Аллаху теаля му запечатва сърцето. Престава да му прави добрини.”

“След Петъчния намаз има един момент, мюм’ин, който се моли,

молбата му не се отказва.”

“След Петъчния намаз този, който чете по седем пъти Ихляс, Фелек и Нас, Аллаху теаля го предпазва в продължение на една седмица от злополуки, бели и лощи неща.”

“Съботните дни са дадени на евреите, Неделя на християните, а Петъчния ден се даде на Мюсюлманите. В този ден за Мюсюлманите има благодеяния, изобилие, добрини.”

На ибадетите, извършени в Петъчния ден се пишат два пъти повече севаб в сравнение с други дни. Това се отнася и за греховете.

В петъчните дни душите се събират и се запознават помежду си. Посещават се гробищата. В този ден спират гробните мъки. Според някои учени, мюм'ините престават да се измъчват. А на неверника с изключение на Петък и Рамазан, продължават до къямета. Мюм'ини, които умират в този ден или вечерта, не претърпяват мъки в гроба. Джехеннемът в този ден не е толкова горещ. Адем "алейхисселям" се създаде в Петъчен ден. В Петъчен ден бе изкаран от Дженнета. Онези, които са в Дженнета в Петъчен ден ще видят Аллаху теаля.

ФАРЗ НА ПЕТЪЧНИЯ НАМАЗ

В Петъчния ден се кланя шестнадесет рек'ят намаз. Да се кланя от тях два рек'ята е фарз. По действен фарз е от обедния намаз. За да стане фарз Петъчния намаз има две условия:

1. Еда (начин).

2. Вюджуб (необходимост).

Ако от условията на "еда" липсва едно, намазът не се приема. При условията на "вюджуб" и да липсват намазът се приема.

Еда или за да бъде Петъчния намаз действителен съществуват седем условия:

1. Да е населено място - град или голямо село.

2. Хатибът, който ще ръководи петъчната молитва да има разрешение за това от областния управник. На когото е разрешено той може да упълномощава друг.

3. Да е влязло времето за обедния намаз.

4. Да се чете хутбе. (Според учените хутбето е като "Аллаху екбер" при заставане на намаз.)

Хутбето трябва да се чете на арабски език. Хатибът на ум чете Е'узю, след което на висок глас чете хамд-и сена, келиме-и шехадет и салат-ю селям. След това припомня за неща, които стават причина за севаб и азаб (мъки) и чете айет-и кериме. Сяда и става. Прочитайки второто хутбе, вместо ва'з, се моли за вярващите. Мюстехаб е да споменава имената на четирите халифа. Харам е да се включат в тях земни думи (проблеми на деня). Хутбе, не бива да се превърне в конференция или мястото за речи. Да се чете хутбе късо е суннет. А дългото продължаване е мекрух.

5. Хутбето да се чете преди намаза.

6. Петъчният намаз да се кланя с джемаата.

7. Вратите на джамиите да са отворени за всички.

Условията на вюджуб на петъчния намаз са девет:

1. Да се живее в град, градчета. За гостите не е фарз.

2. Да е здрав. Не е фарз за болни, за болногледачи и възрастни.

3. Да е свободен.

4. Да бъде мъж. За жените не е фарз.

5. Да бъде разумен и пълнолетен. Значи да бъде мюкеллефин.

6. Да не е слепец. Дори да има придружител за слепите не е фарз.

7. Да може да върви. За парализирани и без крака не е фарз, дори да има превоз.

8. Да не е затворен. Да не го е страх от врагове, правителство или насилник.

9. Да не е много дъждовно, обилен сняг, кал и студ и виелица.

Как се кланя Петъчния намаз?

В петъчния ден, след обедня езан се кланя шестнадесет рекятия Петъчен намаз.

Изпълнява се в следния ред:

1. Най-напред се кланя четири рек'ята "началня суннет" на Петъчния намаз. Този суннет се кланя като "началния суннет" на обедния намаз. За този намаз се взема следния ниййет: "Реших, по волята на Аллаха, да кланя първия суннет на Петъчния намаз, обърнах се към къбле".

2. След което вътре в джамията се чете вторият езан и хутбе.

3. След прочитане на хутбе, произнася се икамет и се кланя дву рекятния "фарз" на Петъчния намаз с джемаата.

4. След фарза на Петъчния намаз, се кланя четири рек'ята "Последния суннет". Неговото кланене е като началния суннет на обедния намаз.

5. След това взема ниййет с думите: "Реших да изпълня фарза на последня обеден намаз, който ми е задължение и не е кланен." и кланя намаза "Ахир зухур". Този намаз е с четири рек'ята и се кланя като фарза на обедния намаз.

6. И после, се кланя два рекята "Суннет на вакит". Клаенето е като клаенето на суннета на сутрешния намаз.

7. След което се четат Айетюл-кюрси и тесбихи, отправят се молитви.

Суннети и едеби на Петъчния ден

1. Посрещане на Петъчния ден от четвъртък.

2. В Петъчния ден да вземе абдест гусул.

3. Да постриже косата. Брадата да е една ръкохватка. Да отреже ноктите. Да се облече чисто.

4. За намаза да отиде колкото може рано.

5. За минаване напред, в първите редици да не прескача джемаата.

6. Да не предминава този, който кланя намаз.

7. След изкачването на хатиба на минбера нищо да не приказва, дори с показване да не отговаря и да не повтаря езана.

8. След Петъчния намаз да се чете по седем пъти сурета: Фатиха, Кяфирун, Ихлас, Фелак и Нас.

9. Изчакване до икиндия и извършване на ибадети.

10. Да присъствува на уроци и ва'з на учени, които тълкуват книгите научени Ехл-и суннет.

11. Да се моли през целия ден.

12. Да произнася салеват-ъ шерифе.

13. Четене на Куран-и Керим. Суре Кехф.

14. Даване садака.

15. Посещения на родители или гробовете им.

16. Да приготвя много и сладки ястия.

17. Да кланя много намази, онези които имат намаз каза да ги кланят.

НАМАЗИ БАЙРАМ (Празнични намази)

На първия ден на месец Шеввал фитр, тоест на байрама Рамезан, десетия ден на Зилхидже, са първите дни на Курбан Байрам. В тези два дни да се кланя два рек'ята празнични намази е ваджиб за мъжете. След изгрев слънце и излизане на керахет вакит.

Условията на намазите байрам са като на този, който се кланя в Петъчния ден;

Петъчния намаз. Но, в този случай хутбе е суннет и се чете след намаза.

По време на Рамазан Байрам е мюстехаб да се яде преди намаза сладки работи, фурми и захарни изделия, извършване на гусул употреба на мисвак, обличане на хубави дрехи, даване на фътра преди намаза и четене на текбир по пътя с тих глас.

Преди намаза Курбан Байрам да не се яде нищо също е мюстехаб. След намаза да се яде месо на Курбан, по врме когато се отива на намаза да се вземе текбир на висок глас, а ония които имат извинение с тих глас.

Празничните намази се състоят от два рек'ята. Кланят се с джемаат, сам не се кланят.

КАК СЕ КЛАНЯТ ПРАЗНИЧНИТЕ НАМАЗИ?

1. Пръво се взема ниййет с думите: “Реших да кланя намаза байрам, който е ваджиб и се удисвам на имама” и заставайки за намаз се чете “Сюбханеке”.

2. След Сюбханке произнасяйки три пъти текбир ръцете се повдигат на ушите, на първия и втория се пускат на страни. На третия се връзват под пъпа. Имамът най-напред чете Фатиха, после едно суре и заедно се отива на рюк’ю.

3. На втория рек’ят, имамът най-напред чете Фатиха и едно суре. После се повдигат двете ръце като се произнасят три пъти текбир. На третия път ръцете се пускат настрани. На четвъртия текбир ръцете не се повдигат на ушите и се отива на рюк’ю.

Накратко: Два пъти пускай, един път вържи. Три пъти пускай, един път се навеждай. Това да научи наизуст.

Текбири тешрик:

В навечерието на Байряма Курбан (Денят арафе) от сутрешния намаз на четвъртия ден до намаза икинди хаджиите и неотишли на хадж, мъже и жени, всички, кланещи с джемаата или сами, след намаза фарз поздравявайки, веднъж чете текбира Тешрик е ваджиб.

След намаза Дженазе текбир не се чете. Не се чете също и след излизане от джамията и след разговор.

Имамът ако забрави текбира, джемаатът не оставя. Мъжете могат да произнасят на висок глас. Жените пък тихичко.

Текбира Тешрик:

“АЛЛАХУ ЕКБЕР, АЛЛАХУ ЕКБЕР. ЛЯ ИЛАХЕ ИЛЛАЛАХ ВАЛЛАХЮ ЕКБЕР.

АЛЛАХЮ ЕКБЕР ВЕ ЛИЛЛАХИЛХАМД.”

ПОДГОТОВКА ЗА СМЪРТТА

Да се спомня за смъртта е най-голямо наставление. Всеки, който вярва често да си спомни за смъртта е суннет. Да се спомня за смъртта става причина да се изпълняват повелите и да се избегнат греховете. Отдалечава се от харамите. Любимият Пейгамбер “саллалахю алейхи ве селлем” повели: “Често си спомнете за смъртта, която дава край на сладостите и веселбите”. Големите Ислямски учени всеки ден по един път да се сещат за смъртта бяха превърнал в обичай. От големите евлия Мухаммед Бехаеддин-и, Бухари “куддисе сиррух” си представяше себе си всеки ден по двадесет пъти за умрял и че са го сложили в гроба.

Голямото желание е да се живее дълъг живот, ако желанието за дълъг живот е за извършване на ибадети за служба на вярата, е хубаво. Онези, които имат голямо

желание за дълг живот за земни наслади не извършват ибадетите си навреме. Не се покайват. Сърцата им са студени. Не се сещат за смъртта. Не вземат поука от наставление и ва’з.

Оня, който се стреми за дълг живот губи времето си за земни неща, тича за пари и служба. Мисли само за удоволствията. Забравя ахирета.

В хадисите се повелява: “Умирайте преди смъртта. Преди да ви са разпитали, сами се разпитайте!”

“Ако и животните знаеха като Вас какво ги очаква след смъртта не бихте намерили угоени животни за месо.”

“Онзи, който ден и нощ не забравя, че ще умре, в Къямета ще бъде между шехиди”.

Причината за желанието да се иска дълг живот е пристрастието към земни наслади и да се излъжеш на здравето и младостта. За да се спаси от тази болест трябва да махне причините. Трябва да мисли за смъртта, че всеки момент ще дойде. Човек трябва да знае вредите на желанието да се живее дълго и значението да се сеща често за смъртта.

В хадис-и шериф се повелява: “Мислете често за смъртта. Да се сетим за смъртта, значи все едно, че се предпазваме от грехове, грешни стъпки, които ще ни навредят в оня свят”.

Какво означава смъртта?

Смъртта не означава, че да те няма. Смъртта значи да се сложи край на привързаността на духа към тялото. Откъсване на душата от тялото. Смъртта означава превръщането на човек от едно положение в друго. Все едно че се премества от една къща в друга. Хазрети Юмер бин Абдюлазиз повели: “Вий се създадохте за веки веков, вечно. Само се премествате от една къща в друга.” Смъртта за вярващия е дар, благодеяние. А за грешниците е нещастие. Човекът не я иска. Той иска да живее. Обаче, смъртта е по-добре от раздори и интриги. Човек обича да живее. Обаче смъртта е хаирлия за него. Действителният вярващ посредством смъртта се освобождава от земни мъки и теглила. А след смъртта на диктатори и потисници страните и хората получават спокойствие. Едно двустишие, съчинено след смъртта на диктатор:

Нито той бе спокоен, ни на други даде мир,

Затри се от този свят, тежко му е на такъв кабир (гроб).

Да се откъсне на вярващия духът му от тялото е все едно пленникът да се освободи от затвор. След смъртта те не искат да се връщат на този свят. Само шехидте искат да

се върнат, защото още веднъж искат да вкусят мъченичеството (шехитлик). Смъртта е подарък за всеки мюсюлманин. Гробът е мястото, където се пази вярата на един човек. А животът в гроба е, или да си в цветущите градини на Дженнета, или пък в рововете на Джехеннема.

Смъртта е неизбежна

Възможно ли е да се избегне смъртта? Разбира се, не! Никой дори една секунда не може да живее повече от определеното. На когото му дойде краят умира. Докато отвориш и затвориш очите тя е дошла. В един айет на Куран-и Керим по смисъл се повелява: “Щом настъпи моментът на естествента смърт, то, не може да се вземе един час по-рано или един час по-късно”.

Аллаху теаля, когато е решил, човекът оставя всичко, деца, покъщнина, имот и умира.

Аллаху теаля знае ние на ден колко пъти вдишваме и издишваме. Аллаху теаля знае всичко за нас. Той няма нищо, което да не знае. Ако животът ни е преминал с ибадети, накрая ще постигнем щастието. Аллаху теаля повели на Азраил “алейхисселям”: “На приятелите душите им вземай леко, а на враговете тежко!” Каква хубава вест е това за вярващите. А за тези, които са лишени от вяра, какво голямо нещастие.

Дженазе намаз

Дженазе намаз (Намаз за меитина) е фарз-ъ кифайе за мъжете. При положение, че няма мъже и за жените, които получили съобщение за смъртта на вярващ (мюм’ин). Намазът дженазе за меитина е молитва, а за Аллаху теаля е намаз. Този, който не отдава значение на това, вярата го напуща него.

Условията на намаза дженазе

1. Мъртвецът да бъде мюсюлманин.

2. Трябва да бъде умит. Ако е погребан без умиване при положение, че отгоре му не е сложена пръст, вади се и се умива и му се извършва намазът. Мястото, където е положен мъртвеца и мястото на имамина да са чисти.

3. Трябва да бъде пред имама повече от половината на тялото или половната с главата.

4. Меитина трябва да бъде на земята или пък близо до земята хванат от ръце или положен върху камък. Главата на мъртвеца да е от дясна страна на имама, а краката от лява. Обратно е грях.

5. Меитинът да е в готово състояние пред имама.

6. На меитина и на Имама срамните места да са покрити.

Фарза на намаза дженазе

1. Да се произнесе четири пъти текбир.

2. Трябва да се кланя в състояние на крак.

Суннети на намаза дженазе

1. Да се чете Сюбханеке.

2. Четене на Салеват.

3. Да чете оповестените молитви, които ги знае, отнасящи се за опростяване на греховете на меитина, свои и на всички мюсюлмани.

Погребалният намаз не се кланя вътре в джамията.

На живороденото дете като умре се дава име, умива се, слага се в кефен и се кланя намазът.

При носене на мъртвеца се хваща от четирите краища на табут (ковчег). Най-напред предната част на меитина се слага на дясно рамо, после страната откъм крака пак на дясно рамо, след това лявата предна част на ляво рамо и задната страна на ляво рамо и се носи по десет крачки. В гробищата не се сяда до като не е свален меитина на земята. По време на заравяне не ангажираните да сядат.

Как се кланя намазът дженазе?

Всеки един от четирите текбира на погребалния намаз е като един рек'ят. От четирите текбира само при първия ръцете се повдигат на ушите. При следващите три рекята не се повдигат.

1. След като се произнесе първият текбир, ръцете се връзват под пъпа и се чете

Сюбханеке. И по време на четене се казва "веджелле сенаюке". Не се чете Фатиха.

2. При втория текбир, се четат селеватите "Аллахюмме салли" и "Барик".

3. След третия текбир се чете молитвата за меита (Вместо молитвата за меита може дас е четат "Раббена ати-на..." или да се казва само "Аллахюммагфирлех" или пък вместо молитва да се чете "Фатиха-и шерифе").

4. След четвъртия текбир, веднага се дават поздрави на дясна и после на лява страна. При поздрав се извършва нийййет за меита и джемаата.

Имамът само четирите текбира и поздравите на двете страни казва на висок глас. Другите неща ги чете на ум.

След кланенето на дженезе намаз при ковчега да се моли не е джаиз. Мекрух е.

ТЕРАВИХ НАМАЗ

Теравих намазът е суннет за мъжете и жените. Кланя се всяка вечер по време Рамезан. Да се кланя с джемаата е суннет-и кефайе. Времето му е след йатсъ и е пред Витр. Може да се кланя и след Витр. Примерно, този, който настигнал на една част от намаза Теравих, кланя с имамина намаза Витр, а ония рек'яти от Теравих ги допълва след Витр.

Не клaненият намаз Теравих не се прави каза. Ако остане за каза става нафиле.

Теравих не става. Теравих намаз е 20 рекята.

Как се кланя теравих?

Намазът Витр се кланя с джемаата само през месец Рамазан. При намаза Теравих поздрав може да се дава на два, четири или десет рекяти. Даването селям на десет рекята и чакайки четенето на тесбих е мюстехаб след всеки четвърти рекят. Този, който има задължението да кланя каза, в свободното си време може да кланя вместо суннетите на ежедневните намази и теравих, намазите каза. Като изпълни, колкото може по-рано намазите каза и да почне да кланя тези намази.

Докато се кланя намазът Теравих в джамията с джемаата, други могат да го кланят у дома, не е грях. Обаче се лишава от севаба на намаза изпълнен в джамията с джемаата. И в къщи ако кланя с няколко души, образувайки джемаат получава двадесет седем пъти севаб, отколкото ако е сам. Да вземе ниййет на всеки текбир ифтитах, е по-добре. Онези, които не са кланяли йатсъ с джемаата, не могат да кланят Теравих с джемаата. Те най-напред изпълняват фарза, след което се присъединяват към джемаата, кланящ теравих намаз.

ПЕТА ЧАСТ

НАМАЗЪТ ПО ВРЕМЕ НА ПЪТУВАНЕТО

Според мезхеба Ханефи, този, който отива на разстояние, до сто и четири или повече километри с намерение, че ще остане по-малко от петнадесет дни, се счита за мюсефир.

Да си в поход или гостенин означава да си пътник, пътуващ. Мюсефира кланя намазите фарз с четири рек'ята, само двата. Ако се съгласува с имамин, постоянно живущ в дадено място, кланя четири рек'ята. Мюсефирът ако стане имамин след края на втория рек'ят дава поздрав. После джемаатът, който се съгласувал с него за допълване на намазите си кланят още по два рек'ята.

Мюсефирът може да извърши месх върху мест в продължение три дни и три нощи. Мюсефира може да развали оруча. При положение, че е устроен добре по- хубаво е да пости. Да коли курбан не е ваджиб. Петъчният намаз също не е фарз за мюсефира.

Този, който тръгва на поход към края на намазовото време ако не е извършил този намаз, кланя само два рек'ята. При положение, че мюсефирът към края на намазовото време влиза в района на населеното място, където постоянно живее, тогава кланя четири рек'ята.

В "Ни'мет-и ислям" се казва: "При положение,че му стигат сили да кланя намазите нафиле на крак, да ги кланя в седнало положение винаги и навсякъде е джаиз. Когато кланя в седнало положение, за рюк'ю се навежда с тялото си. За седжде слага главата си на земята. Обаче, за ония, които безпричинно кланят нафилетата в седнало положение им се дават наполовината от севабите на този, който кланя право. Суннетите на петкратните дневни намази и Теравих са намази нафиле. По време на пътъване, извън населено място, е джаиз да се кланят тези намази и на животно. Не е необходимо обръщане към къбле или да се прави седжде. За рюк'ю с тялото си малко се навежда. Кланя посредством кимване. За седжде се навежда от това малко в повече. Това, че на животното и да има доста неджасет това не пречи на намаза. При кланене на нафиле на земята уморените могат да се допрат на стена, човек или да се подпрат на бастон. Това е джаиз. Не е действителен този намаз, който кланя като ходи пешком.

Намазите фарз и ваджиб, ако няма основателна причина да се кланят на животно, не е джаиз. Само като има оправдателни причини може да кланя. А те са: в опасност да са животът му, така също имуществото и животното да са в опасност.

Като слезне ако има опасност да се краде животното, имуществото, което е на животно и при него, от хищни животни, врагове, ако има на земята кал, ако вали дъжд, ако ще закъснее оздравяването на болния при слизане и качване, другарите да не го чакат и да остане в опасност, като слезне да не може да се качва на животното без чужда помощ.

Като е възможно, да спре животното към къблето и така да се кланя. Ако не е възможно, кланя в движение. Кланенето вътре в нещо като сандък (махмил), което е върху животното също е така. След като се спре животното и под сандъка като се сложат диреци, то става като маса и канапе и като клане на земята става. Необходимо е да кланя прав срещу къблето. Този, който може да слезне от сандъка (махмил) не може да кланя вътре.

В кораб се кланя по следния начин Така както Ресюлюллах “алейхи ве селлем” научава хазрети Джа’фер Таййар когато отива в Етиопия. В кораб, който е в движение, може да се кланя фарз и ваджиб. В кораба може да се кланя с джемаат. Налага се и обръщането му към къбле. При започване на намаза застава срещу къбле. При въртенето на кораба се обръща към къбле. В кораба е наложително вземане на тахарет от неджасети. Според Имам-ъ а’зам Ебу Ханифе, в пътуващият кораб могат да се кланят и фарзовете (джаиз е) в седнало положение.

Корабът, който е хвърлил котва сред морето при положение, че се люшка много, се тълкува като пътуващ. При по-малко клатене е като кораб на брега. В кораба, който стои на брега не се кланят фарзове в седнало положение. Ако е възможно да се слезе на брега и да се кланя нормален намаз. Ако има опасност за живота, за имуществото и кораба да тръгва остава в кораба и кланя на крак. Това е джаиз.

Ибни Абидин пояснява: Клането на намаз на двуколка, която не стои на едно място без подържане от животно е като кланенето на животно, спряло или е в ход. А кола с четири колела е като маса. В нея могат да се кланят, с горепосочените причини относно животното, фарз в спряло положение но колата да се обърне към къбле. Ако не може да я спре, кланя все едно, че се намира в пътуващ кораб. Щом по време на движение не може да се обърне към къбле подражавайки мезхеба Шафи’и извършва сливане двата намаза. И това ако не може, не спазва посоката към къбле. Не е джаиз на никой да кланя намаз с кимане (има) по столове или кресла.

Ако не е наложително, да не кланя фарза и ваджиба на животно по време на пътуването. Средствата да са спряни и да се кланят на крак, заставайки срещу къблето. И за това необходимите мерки да се вземат преди да се качи на животното.

Мюсефирът, в кораб или влак, за намазите фарз, заставайки срещу къбле, до седже да постави компас. При въртене на тези средства, сам той да се обърне срещу къбле. Ако гърдите се отделят от къбле, намазът се разваля. При такива случаи може и да се постъпи както е в мезхеба Шафи’и, извършвайки сливане на двата намаза, обедния със следобедния, вечерния с йатсъ. Когато е сефери тези намази кланя един след друг. Защото при мезхеба Шафии пътувания повече от 80 километра, икиндията по време на обедния намаз, яатсъя по времето на вечерния намаз и присъединявайки да се кланя, или обедния по време на икинди намаз и вечерния по време на яатсъ намаз присъединявайки, двата намаза заедно да се кланя е джаиз. Затова този, който е в мезхеба Ханефи по време на пътуване ако не може да се обръща към къбле, когато спре през деня някъде, по време на обяд като изкланя обедния намаз веднага да кланя и

икиндията, като спре през нощта по времето на яатсъ най-напред да кланя вечерния, после яатсъ заедно. Като прави нийета да казва: “Извършвам еда подражавайки мезхеба Шафи’и”. С други думи от все душа да преживее това обстоятелство. Да се знае, че преди тръгване на път или след връщане от път, два намаза не се кланя наведнъж.

НАМАЗЪТ НА БОЛЕН ЧОВЕК

За оправдателна причина (юзр) се смята, онова нещо, излизайки от тялото което растройва абдеста. Това нещо може да бъде: урина, диария, изпускане на газ, кървене на нос, рана, течаща кръв, жълто течение, сълзене на очи от болка, ако през време на един намаз това продължава без прекъсване, се смята за оправдателна причина. Също така е юзр кръв, течаща извън менструалните течения при жените. Трябва да се преодолеят тези недостатъци със запушване, с лекарства или кланене на намаза в седнало положение или с има. Онези мъже, които изпускат урина, могат да ползуват фитил от растителен памук. Фитила, попивайки урината пречи капането вънка. По този начин абдеста не се разваля. При уринирането фитила от самосебе си пада. Ако урината идва много минавайки през фитила излиза вънка и разваля абдеста. Излизащата урина не трябва да цапа бельото. А жените отпред винаги да слагат парче плат (кюрсюф). При не спиране на течението за всеки намаз си вземат абдест и така кланят. Този, който има оправдание, до като излезе времето, с един абдест може да кланя фарз, каза и нафиле. Може да вземе на ръка Куран-и Керим. При изтичването на това време абдестът се разстройва. При излизане на времето освен оправдателна причина пак може да му се развали абдеста, поради друга причина. Например: постоянно ако кърви едната ноздра и като взема абдест, след това почва другата ноздра, абдестът му се разваля. За да си с оправдателна причина, това, което разстройва абдеста да тече през целия вакит на намаза. Ако ли не тече, вземайки абдест до като изпълни намаза, значи той не е с оправдателна причина. По една уговорка на Малики, една капка дори е оправдателна причина. Един човек като стане юзурлия през следващите намазови вакити, един път идване на една капка, то неговата оправдателна причина и през тези вакити продължава. Ако не дойде в продължение на едно намазово време не се смята, че има оправдание. Тази мръсотия, ако е замърсила дрехата в повече от дирхем при положение, че може да се предотврати замърсяването, замърсеното място се изчиства, се измива.

Този, който след вземане на абдеста гусул се страхува от разболяване или удължаване на болестта извършва тейеммюм. Този негов страх се установява по

неговите опити и след предписание на честен лекар мюсюлманин. Може да се довери на този лекар, който е справедлив и името му не е замесено в интриги или раздори. Силен студ, няма място къде да се подслони, липса на пари да отива на баня в градовете и място да затопли вода са прични за разболяване. В мезхеба Ханефи с един тейеммюм може да кланя безброй намази. В мезхебите Шафи и Малики за всеки фарз намаз трябва да прави теймюм.

Тейеммюм ивършва този, който половината от органът му е с рани. Ако раната е по-малка от половината на органа, здравата част се измива, а на раната се извършва месх. При гусул, цялото тяло се смята за един орган, ако от цялото тяло половината е в рани извършва тейеммюм. Нараненото място ако е по-малко от половината на тялото здравата част се измива, на раните се извършва месх. Извършване на месх ако причинява болки, то тогава месхът се извършва върху превръзката. И тогава ако наврежда се отказва от месх. Месх ако причинява болки при гусул и абдеста на главата, не се извършва тогава месх. Този, който е без ръце или ръцете му са изцяло в рани и не може да ги използва, извършва тейеммюм. Лицето и ръцете си допира на земята (на стена с пръст, вар или камък). На този, когото му са отрязани ръце или крака, наранено е лицето му, кланя намаза без абдест. Щом няма кой да му помага за вземане на абдест извършва тейеммюм. Децата, робът и наетото лице срещу възнаграждение са длъжни да помагат при извършване на абдеста. И от други може да поиска помощ, но те не са длъжни да му помагат. Мъж и жена също не са длъжни да помагат за абдест един друг.

Който при даване кръв, при държане на пиявица, рана, цирей, при счупване на кости или при изкълчване, който слага (памук върху бинта, фластер, мехлем) превръзка, тези места със студена и топла вода не е в състояние да измива или да прави месх, при абдеста и гюсюля върху повечето от половината на тях прави един път месх. Ако отвързване на превръзката ще вреди, то под тях оставащите здрави места не се измиват. Откритите здрави места на кожата между превръзките, които се виждат, се правят месх. Не е необходимо превръзката да прави когато е с абдест. След месха ако превръзката се смени или върху нея друга превръзка се направи, то на новата не е необходимо месх.

Болен, който не е в състояние е да стои на крак или ако стои на крак се опасяве, че ще се усложни от болестта му, кланя намаза в седнало положение като за рюк'ю навежда тялото си малко. После като се изправи, извършва два пъти седжде допирайки земята. За тази цел сяда както му е удобно. Клекнал, седнал, по турски и ихтиба (сядане на страничните части) е джаиз. Главоболие, болки в коляното и зъбобол се смятат за

болест. Да не се показва на врага също е оправдателна причина. На този, на когото му се разваля оруча и абдеста на крака се кланя в седнало състояние. Може да се кланя като се подпира о нещо. Този, който не може да седи на крак като вземе ифтитах текбира, при поява на болки, сяда и продължава в седнало положение.

Този, който е безсилен да извърши седжде на земята, чете на крак, за рюк'ю и седжде кимва. Сядайки за рюк'ю малко, за седжде повече се навежда. Този, който не може да навежда тялото си навежда главата. Не е необходимо да се извърши седжде върху някакъв предмет. Ако върху нещо прави седжде и за седжде се навежда повече от рюкю, намаза му е правилен, но е мекрух. Когато е възможно да сяда като се подпира, не е джаиз да извърши има в легнало положение. Пейгамберът ни "саллалаху алейхи ве селлем" посети един болен. И когато видя, че взема възглавницата и върху нея се навежда за седжде, взе възглавницата. Болният вдигна едно дърво и върху него се наведе за седжде. Взе и дървото. И повели: "Ако ти стигат сили, наведи се на земята и си извърши седждето! Ако не можеш да се наведеш на земята недей да правиш седжде върху нещо, което го докарваш до очите!" Клани с кимване и по време на седжде, наведи се малко повечко от рюк'ю. Както се съобщава в Бахр-ур-раък, в сто деветдесет и първият айет на суре Ал-и Имран по смисъл гласи: "Този, който има сили кланя намаз на крак. Изнемощелият в седнало положение. Пък този, на когото не му стигат сили и за сядане кланя в легнало положение".

Имран бин Хусаин като се разболя Расюллелах "саллеллахю алейхи ве сселем" каза на него: Кланяй прав! Ако не ти стигнат сили кланяй седнал! И за това ако не ти стигнат сили, кланяй легнал настрани или гръб. От тук се разбира, че който не може да кланя прав, кланя седнал, който не може седнал, кланя легнал. На стол и на седалка не е позволено. Болният или пътуващия със самолет или автобус клането на седалката не отговаря на исляма.

Като отиде в джемаата щом не може на крак, в къщи извършва на крак. Има двадесет оправдателни причини, за да не отиде в джамията при джемаата. Дъжд, силен студ и горещина, страх от враг, остане сам по пътя без другари, тъмна нощ, страхът на беден човек, че могат да го хванат и го затворят зарад борчове, да бъде сляп, парализиран, който не може да върви, да е лишен от един крак, болен и да не може да ходи, поради кал да не може да се ходи, не може да ходи поради напреднала възраст, изпускане на уроци по шериатско право, които са рядкост, страх, че ще изпусне любимо ядене, пътник който, всеки момент да излезе на път (поход), болногледач, който не може да намери, кой да го замества, силен вятър през нощта, да е притеснен за

отиване по нужда. Болен, който се опасява, че може да се усложни болестта му. Болногледач, на когото болния няма кой да го гледа поради старост, който не може да върви са все причини за неотиване на джума намаза. Да се отива в джамията пешком е по ефдал, отколкото с превоз да се отива. Не е джаиз в джамията да се кланя намаз седнал на стол или кресло. Да се извърши ибадет по начин, който не е посочен в ислямската религия е "Бид'ат". В книгите по фъкъх е отбелязано колко голям грях е извършването на бид'ат...

Болен, който допирайки на нещо не може да сяда, лягайки на гръб, ако не може да ляга на гръб, лягайки надясната страна с кимане на главата прави намаза. Който не може да се обръща към къбле, обръща се в посока, която му е удобна и така кланя. Този, който ляга на гръб под главата му се слага нещо, лицето му се обръща към къбле. Изправянето на коленете е хубаво. Този, който не може с кимане на главата оставяне намаза на каза е джаиз. Който се разболее по време на намаза, продължава както му стигнат силите. Болен, който кланя в седнало положение и ако оздравее по време на намаза, кланяйки на крак продължава. Този, който загуби съзнание и ум не кланя намаз. Ако се оправя докато са изминали пет намазово време, извършва каза. Ако са минали шест намаза, не прави каза.

Дори да е с има, намазът, който не е кланел, бързо да се извърши каза е фарз. Ако дойде смъртта преди да е изпълнил намазите каза, за Искат на неизпълнените намази, ваджиб е да остави завещание да се даде откуп. Ако не завещае, трябва да правят искат родителите, джаиз е дори да прави искат от свое имущество чужд нему човек. Така е отбелязано.

НАМАЗИТЕ КАЗАА

Намазът се изпълнява с тяло и затова не може да се замества от никой друг. Всеки трябва сам да кланя. Да се изпълнят намазите навреме означава "Еда". А да се кланя в някакво друго време повторно означава "Иаде". Примерно, намазът, който е кланен във време, което е мекрух при неизпълнението му навреме поради липса на възможност, възстановяването му всякога е ваджиб. Намазът, който е фарз и ваджиб, да се кланя след като му е минало времето означава "Казаа".

При кланене на фарза на петте вакъта и намаза витр и при изпълнение на намазите казаа, наложително е съблюдаването на известен ред. Тоест, при кланене да се знае редът им. Оня, който няма повече от пет броя казаа се нарича "човек с тертиб", порядъчен, организиран. Петъчният фарз трябва да се изпълни на същия ден, по време

обедния намаз. Онзи, който не се е събудил за сутрешния намаз, припомва се за това по време на хутбе, веднага да го направи казаа. Ако не е изпълнен един намаз, да се кланят следващите пет намаза не е джаиз. В един свещен хадис-и се повелява: “Този, който забравя или прекарва един намаз на сън, ако се сеща за следващия намаз по време на кланенето с джемаата, привършвайки намаза с имамина, после да направи казаа предишния си намаз! След което пак да кланя намаза, което кланял с имамина!”

Фарзът да се направи казаа е фарз. Ваджибът да се направи казаа е ваджиб. Не е повелено суннетът да се направи казаа. Според учените на мезхеба Ханефи бе прието единодушно само на време да се кланят суннетите. Онези намази, които не се кланят навреме не остават като дълг. Затова след като изтече времето да се правят каза не е повелено. Суннетът на сутрешния намаз е близък до ваджиб и затова може да се изпълни на казаа на същия ден преди обяд заедно с фарза. А сутрешния суннет ако не се изпълни до обедния намаз, а другите суннети на каза никога не се изпълняват. Ако стане казаа, не се получава севаб на суннета. Смятат се за нафиле. Според Ибни Абидин и в 162. страница на Тергъб-ус-салят пише: Да се кланят суннетите седнал без оправдание е джаиз. Въобще да не се кланят е грях. Да се кланят намазите фарз седнал с оправдание е джаиз.

Да се напускат намазите фарз безпричинно, съзнателно е голям грях. Онези, които не са кланели навреме да се изпълнят на казаа. Да се оставят намазите фарз и ваджиб умишлено съществуват две оправдателни причини: Първата е, когато се намира пред явен враг. Втората е, да е в поход, дори да няма намерение да пътува три дена и да се страхува от крадци, хищни животни от фъртуна и пороища. Може да ги оставят на казаа. При случай, че не може да ги кланя седнал и не може да се обръща на каквато и да е страна, или върху животното с кимане. Не се счита за грях да се оставят на казаа намазите и в следващите два случая: поради сън и забравяне. В тълкуването на Ешбах се казва: “За действителни се считат да се кланят и онези намази след време, които са изпуснати поради спасяване на човек от давене или подобно. Но, като отминат тези обстоятелства да се кланя веднага казаа е фарз. Джаиз е да се изпълнят тези намази в най-късо време извън забранените три момента и да не ги забавя до толкова, колкото през това време може да спечели храната на домочадието си. Ако забавя повече става грях. Така както любимият ни Пейгамбер “саллалахю алейхи ве селлем” въпреки умората и раните на Есхаб-ъ кирам “радиаллаху анх”, които ги получават след войната Хендек, още същата нощ изпълняват четирите изпуснати намаза с джемата. Любимият ни Пейгамбер “саллалахю алейхи ве селлем” повели: “От големите грехове е да се

сливат двата намаза фарз на едно място”. Тоест, един намаз да не се изпълни наврме и да се кланя след време. В един свещен хадис повелява: “Аллаху теаля ще остави осемдесет хукбе в Джехеннема. Този, който кланя един намаз след като му се изтекло времето.” Едно хукбе значи осемдесет ахъретова година. И един ден на ахърета се равнява на хиляда земни години. При това каква съдба очакват онези, които въобще не кланят.

Пейгамберът ни “саллалахю алейхи ве селлем” повели: “Намазът е стълб на религията. Този, който кланя намаз е изградил религията си. Този, който не кланя намаз все едно, че е съборил религията”. В един свещен хадис се повелява: “В Ахирета първият въпрос след вярата ще бъде относно намаза. Аллаху теаля ще повели: “О, раб мой! Ако се отчетеш с намазите си, ти си се спасил. Другите сметки ги улеснявам”. В четиридесет и петия айет на суре Анкебут по смисъл се казва: “Намазът, който се изпълнява безпогрешно предпазва човека от кирливи, грозни дела”. Пейгамберът ни “саллалахю алейхи ве селлем” повели: “Човек по време на намаза най-много се доближава до Аллаха”.

Един мюсюлманин при два случая изпуска времето за кланяне на намаза.

1. Поради наличието на оправдателна причина.

2. На намаза отдава необходимото значение, приема го за задача, а поради мързел не го изпълнява.

Да не се изпълняват намазите фарз навреме без оправдателна причина, а да се оставят на казаа е харам и е голям грях. Този грях не се опростява дори да се е изпълнил. След като се е изпълнил се опростява само грехът от намаза. След изпълнението на каза, ако се тевбетиса може да се надява, че ще му се опростят.

При тевбе, трябва да е изпълнил намазите казаа. Ако не ги изпълни докато му стигат сили се счита, че е извършил голям грях. Този грях двойно се увеличава, докато има свободно време, колкото да клане един вакит намаз време. При намиране на свободно време да се изпълни намазът казаа веднага е фарз. Умдет-ул-ислям и в “Джами-ул фетава” отбелязва: “Ако има възможно пред врага да се клане един намаз фарз, но не се прави, се извършва грях, който се равнява на седемстотин големи гряха”.

ПОЯСНЕНИЕ: Вместо сюннетите може ли да се кланя каза?

Хазрети Абдюлкадир-и Гейлани в книгата си Фютеух-ул гайб пише следното: “Вярващите трябва да изпълнят най-напред фарзовете, след това сюннетите, после нафилетата. Да се занимава със суннети, докато има да изпълнява фарзове е малоумие. Този, който има дългове фарз, суннетите му не се приемат.”

Али ибни Еби Талиб “радиаллахю анх” съобщава: “Ресюлюллах “саллеллахю алейхи ве селлем” повели: Този, който има върху себе си борчове фарз, докато не ги изпълни на казаа, ако кланя нафиле, напразно си губи времето. Този, докато не си изпълни казаа, Аллаху теаля не приема неговите намази нафиле”. Този хадиси шериф, писан от Хазрети Абдюлкадир-и Гейлани и тълкуван от Абдюлхак-ъ Дехлев-и, от учените на мезхеба Ханефи повелява следното: “Това съобщение потвърждава, че този, който има борчове за фарз, няма да му се приемат суннети и нафилета. Знаем, че суннетите ще попълнят фарзовете. Смисълът на това е, при изпълнение на фарза, ако се изпусне нещо свързано с тяхното до усъвършенствуване, суннетите спомагат за дооформяне, усъвършенствуване на фарзовете. Суннетите на този, който има да дължи фарз, отиват напразно.”

Къдията на Кудюс Мухаммед Садък Ефенди, когато става дума за намазите фаите, за тяхното изпълнение на казаа, съобщава следното: “На негово величество големия учен Ибни Нюджим бе зададен следният въпрос: “Ако някой има намази, оставени на казаа, ако кланя суннетите на сутрешния, обедния, икинди, вечер и йатсъ за погасяване на намазите казаа, извършвайки ниййет за това, смята ли се, че този човек е напуснал суннетите?” Отговорът му е: “Не се смята, че е напуснал суннетите. Защото да се кланят суннетите на пет пъти дневните намази (тяхното предназначение е) в рамките на това време да се кланят и други намази, плюс фарзовете. Дяволът иска въобще да не се кланя намаз. Освен фарза кланяйки друг намаз. По този начин дяволът се опозорява. И суннетът се изпълнява. Онези, имащи дългове казаа във всяко намазово време, плюс фарзовете на това време, за изпълнение на суннета, да кланя казаа. Защото много хора вместо да кланят казаа, кланят суннети. Те ще отидат в Джехеннема. А тези, които вместо суннети, кланят казаа, ще се избавят от Джехеннема. Така е повелено.”

Как се изпълняват намазите казаа!

Вярващият, час по-скоро изпълнявайки намазите казаа и отделно от това тювбетисвайки се трябва да се освободи от големият грях. И затова и суннетите трябва да се кланят като казаа. Онези, които от мързел не кланят намаз, и онези, които имат от години натрупни дългове от казаа, при започване на намаза когато кланят суннета, да кланят така, че все едно вземат ниййет да кланят на казаа, на първия намаз казаа на това време. Сюннетите на тях правейки ниййет за каза и в четирите мезхеба е необходимо. Според мезхеба Ханефи оставянето на намаза казаа, неоправдано е екбер-и кебаир (големи грехове). Този необикновен голям грях, при изтичане на свободно

време колкото за кланене на всеки намаз, се увеличава още един път. Защото да се изпълни намазът казаа в свободното време, е фарз. За да се освободим от този страхотен грях и необикновени мъки, при клането на първите четири рекята суннет на обедния намаз, извършвайки ниййет, да кланим първия намаз казаа на обяда. При кланене последния суннет на обяда, извършвайки ниййет за това, да изпълним първия останал на казаа сутрешния фарз. При изпълнение суннета на следобедния (икинди) намаз, да се извърши ниййет за фраза на икиндиа и да се изпълни казаа. Суннета на вечерния намаз се кланя казаа, три рекята фарз на този намаз с ниййет да се изпълни казаа. При първия суннет на намаза йатсъ се кланя казаа за този фарз, а последния му суннет се кланя три рекята каза витър на този намаз. По този начин всеки ден се изплаща еднодневен казаа намаз. При изпълнението на намазите теравих, да се извърши ниййет за казаа и да се изпълнят казаа. На това да се продължи толкова години, колкото за казаа оставени намази има. Като свършат казаата да се изпълнят суннети. Но има ли време да кланя казаа и да приключи с дълговете. Грехът на неизпълнените казаа всеки ден се увеличава.

ГЛАВА ШЕСТА

ОНЕЗИ, КОИТО НЕ КЛАНЯТ НАМАЗ

Хазрет-и ЕбуБекр-и Съддък "радиаллахю анх" повелява: "При настъпването на времето за петте намаза на деня, меляйкете казват: "О, синове на Адем, ставайте! Изгасете огъня, кланейки намаз в който ще се изгорят хората." В един свещен хадис се казва: "Разликата между вярващия и кяфира е намазът". Значи, мю'мина кланя намаз, безверника не кланя. А мюнафъците пък ту кланят, ту не кланят. Те в Джехеннема страхотно ще се измъчат. Големият тълкувател на Корана Абдуллах Ибни Аббас "радиаллаху анхюма" казва: "Чух от Ресюлюллах "саллеллахю алейхи ве селлем" да казва: "Онези, които не кланят намаз в Съдния ден ще намерят Аллаху теаля в ядовите състояние."

Имамите на хадиси с единогласие съобщават: "Този, който съзнателно не кланя намаза навреме, не се трогва, че минава времето на намаза става кяфир. Или пък умира без вяра. А каква съдба ги очаква онези, които въобще не се сещат за намаз и не го смятат за дълг? Учените на ехл-и суннета с единогласие повеляват, че ибадетите не са откъс (парче) от вяра. Само по отношение на намаза се получиха разногласия: Имамите по шериатско право, Имам-ъ Ахмед ибни Ханбел, Исхак ибни Рахевейх, Абдуллах ибни Мубарек, Ибрахим Нехаи, Хакем бин Утейбе, Еййуб Сахтийани, Давут Таи, Ебу

Бекр ибни Шейбе, Зюбейр бин Харб и много други големи учени се изказаха, че този, който умишлено не кланя намаза става кяфир. Тогава, о братя по вяра, не изпускай нито един намаз и не кланяй хлабаво! Кланяй с радост и желание! Ако Аллаху теаля, те наказва в Съдни ден както предвиждат тези учени, какво би сторил?

В мезхеба Ханбели, един ако не клане намаза без причинно като вероотстъпника се убива. Не се умива, не се слага в кефен, не се кланя намазът му и не се погребва в гробищата на мюсюлманте. И гробът му се заличава. Слага се в една яма някъде в планината.

Според мезхеба Шафии този, който не изпълнява намаза не става вероотстъпник, но наказанието му е смърт. И в мезхеба Малики са валидни същите постановки на мезхеба Шафии.

В мезхеба Ханефи този, който не кланя намаз се затваря до като почне намаза или пък се бие до кървене.

Този, който не изпълнява пет неща, се лишава от пет неща.

1. Този, който не дава зекята на имуществото си, не вижда хаира от това имущество.

2. Този, който не дава десятъка (ушура) от нивите си, няма берекет.

3. Този, който не дава садака загубва здравето си.

4. Който не се моли не постига желанито си.

5. Този, който не иска да кланя намаз в определеното време за това при издъхване (на умиране) не може да произнсе Келиме-и шехадет.

В свещен хадис се казва: “Този, който не кланя намаза без оправдание, Аллаху теаля му дава петнадесет притеснения. От тях шест ще се изтърпят на този свят, три по време на смърт, три в гроба и трите при ставане от гроба”.

Тези, които ще ги изтърпи на този свят:

1. Този, който не кланя намаз се лишава от берекет в живота (блага).

2. В лицето му не можеш намери оная красота и добрина, с която Аллаху теаля дарява своите любимци.

3. На нито една негова добрина не се дава севаб.

4. Молитвите му не се приемат.

5. Него никой не го обича и уважава.

6. Хубавите молитви на мюсюлманте не му допринасят нищо.

Ония мъки, които ще изтърпи при умиране:

1. Душата му го напуска в нечувани изтезания и мъки.

2. Умира гладен.

3. И да пие много вода умира изпитвайки нечувана жажда.

Мъките, които ще ги изтърпи в гроба:

1. Гробът ще го притиска. Костите му ще се сливат един в друг.

2. Гробът му ще е в огън. Ден и нощ ще бъде в този огън.

3. Аллаху теаля праща на гроба му голяма змия. Не прилича на земните змии. Всеки ден, във всяко намазово време ще го хапе него. Няма да го оставя нито секунда.

Мъки, които ще изтърпи в Ахирета:

1. Меляйките на изтезанията, които ще го влачат в Джехеннема не се отделят от него.

2. Аллаху теаля го посреща в ядосан вид.

3. Сметките му ще са много объркани и ще се вкара в Джехеннема.

Достойнствата на тези, които кланят намаз

Много са свещените хадиси, които отбелязват достойнствата на намаза и севабите, с които ще се наградят онези, които кланят намазите си. В книгата на Абдюлхак бин Сейфуддин Дехлеви, "Еши ат-ул-леме'ат" пише за хадиси, касаещи значението на намаза:

1. Ебу Хюрейре "радиаллахю анх" съобщава. Ресюлюллах "саллалахю алейхи ве селлем" повели: "Намазът, който се извършва пет пъти на ден и Петъчен намаз, до следващия петък, оручът през месец Рамазан до следващия оруч е изкупление за греховете, извършени през този период". Това допринася за опростяване на малките грехове на онези, които се предпазват от извършване на големи грехове. Те ликвидират малките грехове, в които нямат дял рабовете (кулов хак). На който малките грехове с опрощаване са свършили, става причина за намалявне на азабите за големите грехове. За опростяване на големите грехове е необходимо да се тевбетисва. Ако няма големи грехове дереджето му се увеличава. Този хадиси-шериф пише и в "Мюслим". За опрощоване недостатъците на петкратния намаз служи джума намаз. А за изчистване недостатъците на джума намаз служи изпълннието на уруча.

2. Абдуллах ибни Месуд "радиаллаху анх" казва: "Попитах Ресюлюллах "алейхи ве селлем" коя постъпка се одобрява от Аллаху теаля. Той каза: "Намазът, който се изпълнява навреме". В някой други хадиси шерифи се казва "С влизането на времето кланения намаз много обича". След това, коя постъпка се одобрява от Аллаху теаля, попитах. "Да се извършат добрини за родителите", каза. А след това: "Да се води война

в името на Всевишния Аллах”. Този хадис се упоменава и в книгите “Бухари” и “Мюслим”. В един друг хадиси шериф “От постъпките най-харесаното е хранене на хората”. Ведин друг хадис: “Да се разпространи селяма”. В един друг се повелява: “През нощта, когато всички спят да се изпълнява намаз”. В един друг: “Да не се засегне никой от твой език и ръце...” В друг хадиси шериф “Най-ценното поведение е да се прави джихат”. В друг: “Изпълнението на хадж... Значи да се извърши хадш без да се извършват грехове”. Да не се забрави Аллаху теаля това е най-добрата постъпка. Това да няма временен характер. Винаги Той да ни е в ума. Според състоянието на задаващите въпроси различни отговори са дали. Или според тогавашното време са дадени отговори. Например в началото от амелите най-важния беше джихада.

В днешно време найхубаво е да се пишат, печатат и разпространяват книги, даващи обосновани отговори по ислямскте въпроси на всички безмезхебници и неверници. А така също да се разпространява вярата на Ехли сюннета. Да се помага с пари, имущество и тялом на тези, които правят този джихат ще бъдат ортаци на техните севаби. Айетите и хадисите показват, че намаза е по-ценен от зекята и садъката. Обаче, който е в смъртна опасност да му се дава нещо и да се спаси от умиране е по-ценно от кланене на намаза. Значи, при различни положения и шартове, други неща стават по-ценни.

3. Юбаде бин Самит “радиаллахю анх” съобщава: “Ресюлюллах “саллахю алейхи ве селелем” повели: “Аллаху теаля повели, да се изпълни намаз пет пъти на ден. Всеки, който си вземе хубавичко абдест и ако ги изпълнява навреме, с рюк’ю и с хушу (отдавайки се напълно) ще бъде опростен от Аллаху теаля. Той е дал дума за това. Обаче не е обещал на онези, които не извършват намаз за опростяване на греховете. Ако желае може да го освободи. Ако желае може да го измъчи”. Този хадис шериф имам Ахмед, Ебу Давут и Нехаи съобщават: Оттук се вижда, че е необходимо да се внимава шартовете, рюкютата и седждетата на намаза. Аллаху теаля от дадената дума не се отказва. Кланящите намаза правилно непременно ще ги прости.

4. От известните величини на Есхаб-ъ кирам Бюрейде-и Еслеми “Радиаллахю анх” съобщава: “Ресюлюллах “саллалахю алейхи ве селлем” повели: “Намазът е обетът между мен и вас. Който напуска намаза той става кяфир”. От този хадис се разбира, че който кланя намаз е мюсюлманин. Този, който не отдава значение на намаза и не кланя и затова че не приема като първо задължение, става кяфирин. Този хадис-и шериф се потвърждава и от Имам-ъ Ахмед от Тирмизи, от Несаи от Ибни Мадже.

5. Ебу Зер-и Гъфари съобщава за следното: “В един есенен ден излязохме на улицата с Ресюлюллах “саллалахю алейхи ве селлем”. Капеха листата на дърветата. От едно дърво откъсна два клона. И листата им тоз час окапнаха. “Я, Еба Зер! Един мюсюлманин ако кланя намаз за волята на Аллаха, както капнаха листата на тези клони, така ще му окапят и греховете му”. За този хадис-и шериф пише имам-ъ Ахмед.

6. Зейд бин Халид Джюхени съобщава: “Ресюлюллах “саллалахю алейхи ве селлем” повели: “Ако един мюсюлманин кланя два рек’ята намаз истински и себеотдавайки се, минали грехове му се опрощават.” Значи Аллаху теаля му опрощава всичките му малки грехове. За това съобщава Имам-ъ Ахмед.

7. Съобщава Абдуллах бин Амр-ибни Ас. Ресюлюллах “саллалахю алейхи ве селлем” повели: “Този, който кланя намаза навреме, този намаз в Ахирета се превръща в светлина и аргумент. И става причина да се освободи от Джехеннема. Ако пък не съблюдава намаза си няма светлина и спасение.

Бива с Карун, Фиравн, Хаман и Убей бин Халеф.”

Един човек ако кланя намаза според фарзовете ваджибите, сюннетите и едебите, то този намаз ще бъде светлина на къимета. Ако не кланя така намаза, той ще бъде заедно с горе споменатите кяфири. В Джехеннема ще изтърпи големи мъки. Убей бин Халев бе един от най-големите врагове на исляма в Мекка. В битката при Ухуд Расюлеллах “саллелохю алейхи весселем” лично изпрати в Джехеннема. Този хадис-и шериф имам Ахмед и Дарими са съобщили.

Бейхеки в книгата “Шуабюл-иман” също е писал. Един от най-големите от Табиин Абдуллах бин Шакик казва: “Есхаби Кирам “радиеллахю анх” повелиха: между ибадетите само изоставането на намаза може да доведе до кюфюр. Това Термизи съобщава.” Абдуллах бин Шакик, от Юмер, Али, Осман и от Айше “радиаллахю анхюма” хадиси шериф съобщил. Починал е през сто и осмата година на хиджрета.

8. Ебюддерда “радиаллахю анх” съобщава: “Веднъж, много мой любим ми каза: “Каквото и да се случи с теб, да те направят на парчета и да те хвърлят в огън, не приписвай съдружник на Аллаху теаля! Не напускай намазите фарз! Оня, който ги напуска съзнателно, излиза от мюсюлманлъка. Не пий вино! Виното е ключ на всички злини.” Този хадис-и шериф е съобщен от Ибни Мадже. Както се вижда, този който не обръща внимание и не кланя намазите фарз се превръща в кяфир. Оня, който ги напуска поради ленивост, не става кяфир, обаче извършва голям грях. Ако не кланя поради петте извинителни причини, за които исляма съобщава не е грях. С вино и

алкохолни напитки се загубва умът. Този, който няма ум, може да извърши всякакви злини.

9. Абдуллах ибни Юмер "радиалахю анхюма" съобщава за това: "Ресюлюллах "салаллахю алейхи ве селлем" повели: "Аллаху теаля е доволен от тези, които изпълняват намазите си щом дойде времето им. Опрощава и онези, които ги кланят в края на времето". Този хадис-и шериф съобщава Термизи.

10. Съобщава Юмм-и Ферве "радиаллахю анха": "Пейгамбера "ресюллюллах саллалахю алейхи ве селлем" бе попитан: От амелите (деяние, постъпка) кое е за предпочитане, той повели: "Най-предпочитаният амел е да се извършат намазите, с влизане на времето". Този свещен хадис бе съобщен от имам-ъ Ахмед, Термизи, и Ебу Давюд. Намазът е най-големият от всички други ибадети. Ако се изпълни веднага щом му настъпи времето се извисява още повече. Научаваме от Айше "радиаллахю анха": Не съм видяла Ресюлюллах да кланя намаза си два пъти към края на времето. Тоест през целия си живот само един намаз изпълнил към края на времето му.

11. Айше "радиаллахю анха" разказва, че Ресюлюллах саллаллахю алейхи ве селлем от ибадетите нафиле държал най-много за сюннетите на сутрешния намаз. Това съобщение го пише и в Бухари и в Мюслим. Както се вижда, Айше "радиаллахю анха" заедно с фарза на пет пъти дневните намази, та и на намазите суннет казва, нафиле намаз.

Големият ислямски учен главатарят на аллаховите любимци, на силния пазител на Ехли сюннета срещу безверниците и безмезхебниците, разпространител на избраната и обичаната вяра от Аллаху теаля, унищожител на нововъведенията бидати в неповторимата си книга в ислямския свят "Мектубат" големият учен на исляма Имам Раббани Мюджеддиди елфисяни Ахмед бин Абдюл-ехад Фаруки Серхенди "рахметюллах алейх" в първи том, двадесет и девето писмо повелява:

Постъпки, от които Аллаху теаля е доволен са фарзовете и нафилетата. Пред фарз, нафилетата нямат никаква стойност. Да се изпълни един фарз на време е по.ценно от това на хиляда години непрекъснато да се изпълнява ибадета нафиле. Всякакъв вид нафиле са все така, например, намаз, зекят, оруч, споменаването на Аллаху теаля. Дори при изпълнението на един фарз да се изпълни един от суннетите му, и един едеб от едебите му е много пъти по-ценен, отколкото изпълнението на другите нафилета. Веднъж Юмер-ул-Фарук "радиаллахю анх" след сутрешния намаз не успя да види един от познатите си между джемаата .Казаха му, че може да се е успал. Понеже кланел цяла нощ нафиле намази. Той повели: "Щеще да е по-добре да беше спал цяла нощ, та да

дойде за сутрешния намаз и да го изпълни заедно с джемаата. Вижда се, че при изпълнението на един фарз, и от едебите му да се направи един и да се избегне от мекрухите е много по-ценно от зикр, фикр и муракаба (съзерцателност). И всичко това ако се правят заедно като от една страна да се изпълнят едебите от друга да се избегнат мекрухи, разбира се допринасят голяма полза. Без тях за нищо не ги бива. Затова да се дава една лира зекят, е по-хубаво от давнето на хиляда лири нафиле садака. Когато се дава една лира зекят съблюдава се едеба. Например тя да се даде на близък човек е многократно по-значимо от оная седака нафиле. (От това проличава, че онези, които искат да кланят нощни намази трябва да изпълняват намазите казаа.) Книгата "Мектубат" е на персийски език. Хазрети Имам-ъ Раббани през 1034 (м. 1624) година умира в Индия, в град Серхенд. За биографията му е отделено голямо място в книгите "Документите на истинското слово", "Се адет-и ебеддиййе (Вечно щастие)", "Есхаб-ъ кирам" и на персийски език "Берекат".

СЪЩНОСТТА НА НАМАЗА

Големият ислямски учен Абдуллахи Дехлеви "рахметюллах алейх" в 85-тото си писмо от книгата "Мекатиб-и шерифе" повелява:

На нас се съобщи от Пейгамбера на Аллаха да се изпълни намазът с джемаата, кланене с Тюманинет, след рюк'ю да се извърши Кавме, да се направи Джелсе между две седждета. Има такива учени, които съобщават, че кавме и джелсе са фарз. От мюфтити на мезхеба Ханефи Кадихан съобщава, че тези две неща са ваджиб, че ако се забрави да се прави едното от тези две неща, е ваджиб изпълнението на "Седжде-и сехв". И този, който съзнателно не прави трябва да клане намаза наново. И онези, които са посочили, че са мюеккед-суннет, са посочили че е суннет близо до ваджиб. Да се подценява суннетът и да се напуска е кюфюр. Във всички отделни моменти на намаза, в късам, рюк'ю, кавме, джелсе, седжде се получават различни удовлетворения. Всички ибадети са обобщени в намаза. В намаза има четене на Куран-и Керим, да се казва тесбих (сюбханеллах) произнасяне на салеват за Ресюлюллах, да се молим на Аллаху теаля да посреща всички наши нужди и опрости наши грехове. Дърветта и тревите седят изправени, все едно че са застанали на намаз. Животните са в положение рюк'ю, неодушевените са се проснали, все едно че са на "Ка'де" по време на намаза. Този, който кланя намаз извършва всички тези движения. Извършва ибадетите им. Да се кланя намаз стана фарз през нощта на мирадж (Възнесение). Един мюсюлманин, съгласувайки се с любимия Пейгамбер на Аллаху теаля, който е честитен в нея нощ да

се възнесе в небесата, да кланя намаз в тази нощ е да се възвиши като Пейгамбер и да се доближи по-близо до Аллаху теаля. Онези, които кланят намаз както се повелява от Аллаху теаля и Неговия Пратеник в духовно спокойствие, сами усещат как стигат до тези степени. Аллаху теаля и Неговият Пейгамбер съжалявайки този юммет му поднесли необикновен дар - кланене на намаз. Това е фарз. Слава и благодарности на Аллаху теаля. Правим дуа, техият и салеват на неговия любим Пейгамбер! Чудно нещо е спокойствието и насладата, което се получва по време на намаза. Учителят ми, Мазхер-и Джан-ъ Джана повели: "По време на намаза, не е възможно да се види Аллаху теаля, но имаш чувството, че Го виждаш". И големите учени на тасаввуфа с единодушие отбелязват това състояние. В началото на исламиййета намазът се кланяше срещу Кудюс. Изостави се клането към Бейт- юл-мукаддес. И се повели да се кланя срещу къблето на Ибрахим алейхисселям.

Това разсърди евреите в Медине. Те изразиха такова становище: "Какво ще стане с ония намази, които кланехте срещу Бейт-юл-мукаддес?"

При това пристига 143-ят айет на "Бакара сюреси" и по смисъл повелява: "Аллаху теаля не може да загуби вярата ви". И намазите нямат да останат без отговор. Намаза бе съобщено с думата иман (вяра). От това ясно се проличава, че да не се кланя намаза по суннет означава отслабване на вярата. Пейгамберът ни Ресюлюллах "саллалахю алейхи ве селлем" повелява: "В намаза е светлината и насладата на очите ми". Този свещен хадис означава следното: Аллаху теаля се появява по време на намаза, може да се наблюдава. И по този начин се успокояват очите ми. В един друг свещен хадис бе повелено: "Я, Билял "радиаллахю теала анх"! Успокой ме!" Смисълът на този израз е "Я, Билял, четейки езан и произнасяйки икамета на намаза ме успокой". Този, който търси спокойствие извън намаза не е макбул (приемлив). Онзи, който изпуска намаза ще изпусне много повече другите религиозни дела.

ПРЕДИМСТВА, КОИТО СЪЩЕСТВУВАТ В НАМАЗА

Имам-ъ Раббани рахметюллах алейх в книгата си "Мектубат" в том първи, в двеста шестдесет и първото си писмо повелява:

"Този момент категорично да се знае, че намазът е второто условия на Исляма от всички пет. Той е събрал в себе си всичките ибадети. И да е една пета част от исляма, заради това съсредоточавне означало самостоятелно мюсюлманство. Или представлява мюслюманлъка. Той е станал първото действие, което ще приобщи хората към обичта на Аллаху теаля. Това се удава на Най-възвишения от Пейгамберите "алейхи ве

алейхимуссаляваттю весселям” във нощта на мирадж. Изживявнето в тази нощ с виждането на Дженнета е сравнимо с клаѝенето на намаз. За това е повелено: “Намазът е мирадж на вярващите”. В един свещен хадис се повелява: “Човек само по време намаза доближава до Аллаху теаля”. За това на онези, които следват Неговия път им се удава да вкусят от това голямо щастие на земята само по време намаза. На този свят е невъзможно да се види Аллаху теаля. Светът не е благоприятен за това. Но, на онези възвишени люде, които следят Неговия път, по време намаза им се удава. Ако не беше повелил да се кланя намаз, кой можеше да сваля завесата от светлото лице на целта, на стремежа. Влюбеният иначе как би могъл да намери любимия. Намазът дава наслада на измъчените души. Намазът успокоява болните. Храната на душата е намазът. Лекарството на сърцето е намазът. Това означава хадисът, който повелява “Я, Билял разведри ме!” С други думи да чете езан. В друг хадиси шериф: “Намазът е радостта на сърцето ми, зеницата на окото ми” се повелява. И е адресирано до това желание. Всички вкусове, екстази, знания, умения, постове, светлини, цвтове, разноцветието и достойнствата в сърцето, разкрити и неразкрити всички проявления, видими и невидими, всички ако се получават извън намаза и ако не се вниква в истините на намаза са все отражение от звук, сянка и копие на нещо друго. Може и да са съмнения или мечти, друго нищо. Един зрял, който разбрал истините на намаза, заставайки на намаза, сякаш напуска този свят и се приобщава към оня свят и получава нещичко от благата, присъщи на оня свят. Без намесата на видения и отражения, получава дял и наслада от великата истина. Защото нещата, които ги смятаме за зрели и усъвършенствани на този свят са отражения или са копие на нещо друго. Истинското, действителното, възвишеното е присъщо само на оня свят. За да се получи от това на този свят е нужен мирадж. Този мирадж е намазът на вярващия. Това благо е дадено само на този юммет. Това могат да постигнат само като последват Пейгамбера ни. Защото нашият Пейгамбер “саллалахю алейхи ве селлем” през нощта на Мирадж, напусна този свят, отиде в отвърдния свят. Влезе в Дженнета. И бе удостоен с тази неизмерима наслада и щастие. Я, Рабби! Ти на този велик Пейгамбер “саллаллахю алейхи ве селлем” от наша страна му подари нещо, което да подобава на Негово величие! И на всички Пейгамбери “аля небиййина ве алехимюссалеватю веттислимат”, които призовали хората да те опознаят, да вървят по твой път, да сполучат твоето съгласие, им дай добрини, благочестия.

Повечето, които избраха пътя на тасаввуфа търсеха на други места лечението за сърцето. Затова, защото на тях не им бе изяснена истината на намаза и присъщото му

съвършенство. Дори някой от тях изведе оруча на по-голямо ниво. Те търсеха успокоението извън намаза, в музиката, в цветовете в самозабравяне. Целта, помислиха, че е зад пердетата на музиката. Затова се хванаха на танци и игри. Обаче Аллаху теаля не е създал лечебно средство в харама, хадиси шериф са чули. Да, новия плувец при давене се хваща за всяка трева. Влюбеният на нещо любовта го прави глух и ням. На тях ако бяха вкусили от истинността на намаза не бяха взели в устата игрите и песните, не биха се самозабравили в това веселие.

О, мой брат! Намаз и музика. Колко са далече една от друга, тези две неща. Далеч стоят една от друга и зрелостта, която се получава от намаза и въздействието на музиката. Този, който е разумен от тези думи ще разбере много.

Получаване наслада от ибадетите и нетрудността на изпълнението им, е едно от най-големите блага на Аллаху теаля. Най-вече да се почувствува насладата от намаза, това щастие се усмихва само на онези, които стигат края. Защото онези, които са стигнали накрая, на тях им дават да вкусят от вкуса на намазите нафиле. Само на тях е присъщо да вкусят вкуса на намазите фарз. (Нафиле намаз е онзи, който е извън фарза и ваджиба - сюннетите на петте намаза. Тия, които са мюекет или не са всичките сюннети са нафиле.)

От всички тези наслади за нефса не се отделя дял. Човекът, когато почувствува тези сладости, нефса пъшка и вика. О, мой Раб! Какво голямо звание е това! Такива като нас, чиито духове са болни, да чуят тези думи е неоценимо голямо благодеяние и безконечно щастие.

Да знаете добре дереджето на намаза на диньота се сравнява с виждането на Аллаху теаля на Дженнета. На диньота човек е най-близо до Аллаху теаля по време на намаза. А на ахирета най-близо когото види Аллаху теаля. Целта на всички ибадети на диньот е да доведат човека до положение да кланя намаз. Само с кланене може да се сдобие човек с вечното щастие.

Намазът е по-ценен от всички ибадети и оруча. Има намази, които изпълват с наслада всяко измъчено сърце. Има намази, които премахват греховете. Предпазват човека от лоши пътища. В свещен хадис се казва: “Намазът е извор на щастие и радост на сърцето ми”. Намазът дава вкус (радост) на оскърбените сърца. Намазът е храна на душата. Намазът е лек на сърцето. В намаза се получават такива моменти, че езикът на арифа мъдреца се превръща в онова дърво, което говорело на Муса алейхисселям.

ТАЙНИТЕ НА НАМАЗА

Имам-ъ Раббани “куддисе сиррух” в първи том в триста и четвъртото писмо на книгата “Мектубат” повелява:

“След като се отблагодарите на Аллаху теаля и произнесете салеват за Пейгамбера ни “салеллахю алейхи ве селлем” моля се за вас да постигнете вечно щастие. Аллаху теаля повелява в много от айетите си, че ония вярващи, които вършат достойни дела ще отидат в Дженнета. Кои са тези достойни дела, всички добри неща ли са, или част от тях? Ако тези неща са всичките достойни дела, тях никой не може да ги прави. Пък, ако са няколко от тях kой достойни дела се искат. И накрая Аллаху теаля благоволи и съобщи, че достойни дела са петте шарта на Исляма. Тези, които изпълняват тези петте основи на Исляма, може да се надяват с голяма вероятност, че ще се освободят от Джехеннема. Защото, тези достойни дела предпазват човека от грехове и вършене на грозни деяния. Така както в суре Анкебут в четиридесет и петия айет по смисъл повелява: “Намазът, който се изпълнява безупречно предпазва човека от непозволени дела”. На един човек ако му се е удало да изпълнява петте условия на Исляма, счита се, че се отблагодарил за благата. Защото в суре Ниса, на сто четиридесет и шестия айет се повелява: “Ако се сдобиете с иман и прави тешюкюр на ниметите, азаб няма да ви правя”. Тогава трябва от все сърце да работим за изпълнението на петте условия на Исляма.”

От тези петте условия най-важното е намазът. Стълбът на религията. Трябва да се полагат усилия да се кланя намазът без да се изпускат отделни части и моменти. Щом успяваме това, значи сме изградили главния, основния темел на исляма. Здравото въже, което ще ни издърпа от Джехеннема е в наши ръце. Аллаху теаля да благоволи всички нас да кланяме истински, безупречни намази.

При заставане на намаз казване на Аллаху екбер означава Аллаху теаля в никакъв случай не се нуждае от ибадетите на своите кулове и от кланнените намази недопринасят на него никаква полза. Казване текбира по време на намаза показват: Не можем да направим ибадет, достоен за величието Му. Тесбихите по времето на рюкю имат същото значение, за това казването на текбир след рюк’ю не е заповед. Обаче след тесбхите на седждето се заповядва. Защото при седждето човек слагайки челото на земята чувствува своето нищожество и по този начин мисли, че е направил своя ибадет. За да се предпазим от тази мисъл при извършване на седжде да се казва текбир е сюннет. Също е заповядано по време на седждето да се казва а’ля. Поради това, че намаза е мирадж на мюсюлманите Еттехъяятю е заповядано да се чете, защото Пейгамбер “саллелохю алейхи весселем” бе удостоен с четенето му на Мирадж. Тогава

всеки, който кланя намаз да го направи за себе си мирадж. Близостта до Аллаху теаля да потърси единствено чрез намаза.

Пейгамберът ни “алейхи ве аля алихиссалятю веселем” повели: “Човек застава най-близо до Аллаху теаля по време намаза”. Този, който кланя намаз, той общува с Рабба, отправя Му молби, вижда Неговото величие, че всичко друго е едно нищо. За това, че е възможно да се породят по време намаза страх, страхотии, уплаха, за успокоени и утеха е повелено към края на намаза да се поздрави два пъти.

Пейгамберът ни “саллеллахю алейхи ве селлем” в един свещен хадис повелява: “След намаза фарз 33 тесбиха, 33 тахмид, 33 текбир и едно техлил”. Това се обяснява с факта, че недостатъците на намаза се покриват с тесбих. Че не е изпълнен ибадета точно, цялостно. С “тахмид” се отправят благодарности, че сме ощастливени да кланяме намаз, че такава възможност ни се дава от Аллаху теаля. С “Текбир” изразяваме мисълта, че само Той заслушава ибадетите, освен Него никой...

Един намаз се смята за приет, като се кланя по установени правила и условия, по този начин се премахват и допуснатите грешки, отблагодарява се на Аллаху теаля, че ни е ощастливил да кланим намаз, от сърце и душа произнасяме келиме-и тевхид. Този, който по този начин кланя намаз е от кланещите намаз, тръгнали по пътя на спасението. О, Аллах мой? За да бъдем достойни за най-възвишения от Пейгамберите “алейхи ве аля алихимуссалеватю веттеслимат” ощастливи ни да бъдем от кланещите намаз, блаженни и спасени! Амин.

МОЛИТВА СЛЕД НАМАЗА

Елхамдюлиллахи Раббил алемин. Есселатю весселамю аля Расюлина Мухаммедин ве Алихи ве Сахбихи еджамеин. Я, Рабби! Приеми намаза който кланя! Благослови съдбата и краят ми. На последния си дъх да мога да произнеса Келиме- и тевхид. Извини и опрости после смъртните ми близки. Аллахюммагфир верхам ве енте хайрюррахимин. Тевеффени мюслимен ве елхъкни биссалихины. Аллахюммагфир-ли ве ли-валидейййе ве ли-юстазийййе ве лилмю’минине вел мю’минат йевме йекумюл хисаб. Я, Рабби! Спаси ме мен от злобата на дявола и врага и от лично свои отклонения. Подари къщата ни с добрини, честен труд и благодат. Дай спокойствие на истинските мюсюлмани. Онези, които са против мюсюлманите омаломощи ги и ги ликвидирай! Помогни с божествената си сила на мюсюлманите, които се борят срещу неверниците! Аллахюмме инеке а фюввюн керимюн тухиббюл афве фа’фю анни. Я, Рабби! На болните ни дай излекуване, а на измъчените дай утеха! Аллахюмме инни

ес’елюкессъхате вел-афийете вел-еманете вехюс-нелхулки верръдае билкадери бирахметике я ерхамеррахимин. Дари на баща ми, на майка ми, на децата и цялото домочадие, близки роднини, приятели, съдружници честит живот, добро съществуване, разум и добро здраве, да са в истински път и правилна насоченост! Амин. Велхамдюлиллахи раббил алемин. Аллахюмме салли аля... Аллахюмме барик аля... Аллахюмме Раббена атина... Велхамду лилахи Раббилалемин. Естагфируллах, естагфируллах, естагфируллах, естагфируллахел азим елкерим еллези ля илахе илля хю вел-хаййел-каййюме ве етюбю илейх.

ПОЯСНЕНИЯ: Условия за приемане на молитвата

1. Да бъде мюсюлманин.

2. Да бъде в един от четирите мезхеба на Ехли сюнета

3. Да изпълни фарзовете . Да кланя без отлагане каза намазите. и вместо сюннетите да клане каза.

Този, който има каза намази, неговите сюннети, ибадети и дуа не се приемат.

Дори и да се правят, севаб не получава. Намазте да кланя навреме.

4. Да се предпазва от харам. Приема се молитвата на този, който изкарва прехраната си по честен път.

5. Приемайки за повод някой от евлията, да извърши молитви.

От Индийскте учени Мухаммед бин Ахмед Захид, в петдесет и четвъртата частна кнгата си “Тергиб-ус-салят” пише: “За да бъде приета една молитва са необходими две неща: първо, молитвата да се извършва с ихляс. В един хадиси шериф се повели: Второ, всичко да бъде негов труд и пот. В стаята на вярващия, където извършва молитвата ако има един конец харам, то тогава тази молитва не се приема...” Ихляс означава освен Аллаху теаля да не мислиш нищо, само от Аллаху теаля да искаш. Затова трябва дасе вярва, тъй както съобщили Ехли сюннитските учени да удисва на шериата, особено върху себе си да няма кулов хак и пет вакит намаза да кланеш е необходимо.

МОЛИТВА ТЕДЖДИД-И ИМАН (Молитва за възобновяване на имана)

О, Аллах мой! От съзряването до този момент поддавайки се на ислямските врагове и на разни новатори получих грешни, преиначени знания. Разкайвам се за

всичко това, за извършените грешни деяния, за казаните под тяхно давление

незаслужени думи, чути приказки. И твърдо реших никога вече да не вярвам грешно, да не допускам такива грешки, ни като думи, ни като дела. Адем алейхисселям е първият Пейгамбер, а последният Пейгамбер е нашият любим Мухаммед алейхисселям. Вярвам в тези два Пейгамбера. Вярвам и на всички други Пейгамбери, просъществували между тези двама Пейгамбера. Всички са доверени и хак. И съобщеното от тях е правдоподобно. Аментюбиллях ве би-ма джае мин индиллях, аляя мурадиллях, ве аментю би-Ресулиллях ве би-ма джае мин инди Ресулиллах аля мурад-и Ресулиллах, аментю биллахи ве Мелаикетихи ве кютюбихи ве Ресулихи велйевмил-ахири ве билкадери хайрихи ве шеррихи минеллахи теаля вел-беасю беадел мевти хаккун ешхедю ен ля иляхе иллалах ве ешхедю енне Мюхаммеден абдюхю ве ресюлюх.

МЪДРОСТИТЕ НА НАМАЗА (Намаз и здравето ни)

Мюсюлманинът кланя намаза за това, че е повеля на Аллаху теаля. В повелите на Аллаху теаля има много мъдрости и ползи. Разбира се, и в забраните Му има много вредни неща. Тези полезни и вредни неща са установени днес от специалистите в медицината. Значението, което отдава ислямската религия на здравето никоя религия или идеология не отдава. Религията ни повелила да се клане намазът до края на живота. Той е над всички други ибадети. Този, който кланя намаз естествено е да получава и от ползите му. Ето някои от ползите на намаза от гледна точка на здравето:

1. Движенията в намаза са плавни и бавни. Затова те не уморяват сърцето, не го измъчват. Провеждането им в различни часове на деня държи човека винаги силен и крепък.

2. Този, който на ден осемдесет пъти слага главата си на земята до мозъка му достига ритмично, голямо количество кръв. За това, че се подхранват редовно мозъчните клетки сред онези, които кланят намаз не е често явление загуба на памет и смущения в личността на човека. Прекарват по-здравословен живот. Не получават болестта изкуфяване, която на медицинскщи език е: “Деманс сенил” (артериуз склероза).

3. Тези, които кланят намаз непрекъснато се навеждат и се изправят. Това спомага за непрекъснатия поток на кръвта в очите. За това не се получава повишаването на кръвното налягане на очите. Подсигурява се и подмяната на очната течност. Това предпазва окото от “катаракт”.

4. Изометричните действия при намаза улесняват храносмилането, подсигурява нормалното действие на жлъчката, спомага за бързото опазване на ензимите в

панкреаса, за преодоляване на запека играе голяма роля. Подпомага отделителната система. Преодолява образуването на камъни и песъчинки в бъбреците.

5. Ритмичните действия по време на намаза спомагат и за раздвижване на мускулите. Това от своя страна предпазва ставите от калцирне. У тях артроза рядко се среща.

6. За здравето на тялото непременно е необходимо чистотата. Абдест и гусул са такива понятия, при които човек се почиства и физически, и душевно. За това намазът е самата чистота. Тъй че когато няма душевна и физическа чистота не може да се извърши намаз. Абдестът и гусул осигуряват почистване на тялото. Човекът, който изпълнява ибадета си духовно се прочиства, успокоява.

7. В профилактичната медицина са известни ролята на движенията, които се извършват в определени часове на деня. И времето на намаза благоприятствува за осигуряване на кръвния поток и подобряване на дишането.

8. Намазът е важен фактор за устройване на съня. Дори статичното електричество, което се струпва в тялото при извършване на седжде се заземява. По този начин тялото бодърствува.

За възползуване от тези ползи на намаза трябва да се кланя навреме, да се съблюдава за чистотата, не бива да се преяжда и храната, която се получава да е чиста и е спечелена с честен труд, хелал.

Никой не се е наситил на земно богатство,ни на пари, ни на злато,

Ах да можем да изправим една грохнала душа, всичко туй е то.

ГЛАВА СЕДМА

ИСКАТА НА НАМАЗА. ИСКАТ И ДЕВР ЗА МЕЙЙИТ

В книгите "Нур уль изах" и коментара към нея "Тахтави" и в "Халеби" и "Дюрр-ул-мухтар" в края на намазите каза и в "Мюлтека", "Дюррюл-мюнтека", "Викае", "Дюррер" и "Джевхере" и в други ценни книги в края на уруча е казано:

Завещанието от меита искат и девр да се прави е необходимо пише.

Например, в бележките на книгата "Тахтави" се казва: "Съществува текст в Куран-и керим и в хадиси шерифи, където се отбелязва как се прави искат като се дава фидйе (откуп) за неизпълнените пости (оруч). Намазът е по-важен от оруча. Поради редица причини и шериатски извинения не успява да извърши намазите, а поради настъпване на смъртния час и казаа не може да ги направи. В такива случаи може да се направи искат. Учените са единодушни в това. А този, който настоява, че намазът не може да

има искат е невеж. Защото се противопоставя на единодушието на мезхебите. В хадисите се отбелязва: “Никой не може да държи оруч и да кланя намаз вместо друг. Но, за неговия оруч и намаз може да нахрани един бедняк”. Тук-таме слушаме приказките на онези, които не вникват в предимствата на ислямските учени и имамите на четирите мезхеба. Смятат, че и те, като тях говорят и пишат за врели и некипели неща, като искатът бил християнско явление, досущ като изкупване на греховете. В исляма искат и девр нямал. С такива приказки те изпадат в опасни положения. Защото Пейгамберът ни “салеллахю алейхи ве селлем” повели: “Моя юммет не може да се обедини около заблуди”. Този хадис ясно показва, че това, което с единодушие се изразява от мюждехидите на ислямските закони е вярно. Този, който не вярва на тях, същевременно не вярва и на този хадис. Ибни Абидин, при тълкуването си на намаза витр, подчертава: Тези, които не вярват в знанията на иджма, които знания и невежите знаят, които са необходими в религията ни, става кяфир. А иджма значи единогласието на учените. Искат, как може да се оприличава на изповедите у християните? Поповете, казвайки, че се опрощавали греховете на хората ги ограбват. Сравнението е неуместно и невярно, защото имамите не опрощават греховете и на стават посредници между Аллаху теаля и кула, а само дават необходимите указания за извършване на иската. Искат може да направи само родителите на меита. И парите се дават не на имама, а на бедните хора.

Днес, почти навсякъде, девр и искат не се провеждат по законите на исляма. Онези, които твърдят, че в исляма намя искат да бяха твърдили, че иската не се прави по норми и правила на исляма щеше да бъде много по-хубаво. И ний щяхме да ги защитим. С подобни твърдения хем щяха да бъдат преотвратени от изпадане в голяма грешка, хем щяха да допринесат на Исляма. По-надолу ще се изясни как се провеждат искат и девр съгласно религията ни. Ибни Абидин след намазите казаа повелява следното:

“Мюсюлманин, поради различни обстоятелства не успял да изпълни намазите си казаа, но е бил в състояние да ги клане дори с има, Ваджиб е да направи завещание за иската на изкуплението. Ако не му са стигнали сили за казаа дори с има няма нужда от завещание. И мюсефирът по време на Рамазана за изпуснатите пости и болнят, при случай, че нямат време за казаа, не е необходимо завещание. Аллаху теаля приема техните оправдания. Искатът на изкуплнието на болния се прави след смъртта му от родителите и наследниците. Преди смъртта не се прави. Не е джаиз жив човек да кара да му се направи искат. В “Джила-юл кулуб” се казва следното: “Ваджиб е, този който

е длъжник на Аллаху теаля и Неговия раб при двама свидтели да завещае или да им прочете написаното завещание. А мустехаб е да се завещае, когато не дължи на никому...”

Настойникът на меитина, който завещава за искаta кеффарет, от една трета част от наследството дава на бедните или настойниците на бедните, за всеки нормален намаз и за намаза витр и за еднодневен оруч, който трябва да се извърши на казаа. Стойността на това е хиляда седемстотин и петдесет грама жито. И се дава под формата на фидйе.

Ако покойният не е направил завещание, според мезхеба Ханефи, настойника няма нужда да прави искат за кеффарет. Според мезхеба Шафии и без завещание, настойникът прави искат за кеффарет. И по мезхеба Ханефи, задълженията към хората (рабовете) дори да няма завещание се издължават от наследството на покойния. Даже кредиторите, като присвоят наследството, това може да стане дори без да се отива на съд. Като е завещал това (фидйето на останалите на казаа оруч да се изплати с имущество). Изпълнението е ваджиб. Защото исламиййет е религия на повелите. Ако не е завещал, да се дава за намаза фидйе не е ваджиб, а джаиз. И тези като не се приемат, може да мине вместо севаб за садака. Спомага за очистване от греховете. Така е повелята на Имам-ъ Мухаммед. Той пише в “Меджма-ул-енхюр” по следния начин: “Един мюсюлманин удисвайки на шейтана и на нефса си, не е изпълнил намазите си, и към края на живота си се разкаял и започнал да ги кланя и да кланя на казаа, дори да се пише и да се казва, че за неизпълнените каза завещане не е джаиз за искаta в “Мюстасфаа” е написано, че е джаиз”.

В книгата Джила-юл-кулюб се казва: “Задължения и права на раба са издължените борчове, залози, плячка, обир, задължения които ще се дават във вид на възнаграждениями по причина бой, наранявания, незаконно използуване на човека, хулене, подигравка, злословяне, клевета и от този род духовни права.”

Ако една трета част от имуществото на завещалия да се направи искат е достатъчно, настойникът трябва да направи с това имущество фидйе. Щом не достига, една трета част от имуществото за такава цел, наследникът трябва да дарява, повечето от една трета част. Че това е джаиз е отразено в книгата “Фетх- ул-кадир”. Като така, ако завещава да се направи хадж, което е фарз, наследникът или някой друг ако дава парите определените за хадж, като садака не е джаиз. Ако умре без завещание наследникът, ако направи със собствени средства хадж за меита, то той се освобождава. Има такива, които изразяват становища, че те не са джаиз с други пари освен на

наследника. А книгте Дур-юл-мухтар, Меракъл-фелах и Джила-юл-кулуб изказват становища, че може.

Иската за кеффарет, може да бъде вместо жито, брашно и ечемик, фурми, грозде. Те са по-скъпи от жито и за бедния са по-важни, полезни. Вместо всички тях, може да се дадат злато и сребро. С книжни пари искат не се прави. За седжде-и тилафет не е необходимо да се дава фйдйе.

Как се извършва Искат и Девр?

При положение, че стойността на фидйе откуп надвишава една трета част от наследството, докато не позволят наследниците, не може да ползува повечето от една трета част. В книгата "Кънйе" пише следното: "Мъртвец, който приживе е завещал да се дава една трета част от имуществото за изпуснатите намази в живота ако има борч, за който кредиторът дори да е дал съгласието си за завещанието, направата на завещние не е джаиз. Защото, исламиййета повелява, най-напред да се изплати борча (дълг). Изплащане на дълга не може да се отложи дори това да е в съгласие с кредитора.

При положение, че не се знаят годините на този, който е завещал искат за всичките си намази, ако една трета част от наследството му не достига за иската, то тогава, това завещание е джаиз. Ако ли пък това наследство, една третинката от него стига за иската и е в повече, това завещание не е джаиз. Защото ако една трета част от имуществото не стига за иската, за това, че се знаят броят на намазите за иската, завещанието за тези намази е валиден. За останалите намази завещанието не е валидно..." Една трета част ако е повече, живота му или поради това, че не се знаят броят на намазите, завещанието не е валидно.

Ако умрелият, който е завещал иската за намаза няма никакво имущество, ако ли пък една трета част от имуществото не стига за завещанието, ако ли пък въобще не е завещал, наследниците ако искат със свое имущество могат да направят Девр. Но, настойникът не е длъжен да направи девр. За един месец или за една година девр настойникът взема на заем златни и сребърни монети и украшения от тях. Ако мейййта (умрелият) е мъж, от годините му се изваждат дванадесет, ако е жена девет години. И след което се смята колко години се издължава. За един ден, шест намаза трябва да се издължат десет килограма жито, а за цяла слънчева година се събират три хиляди шестстотин и шестдесет килограма жито. При положение, че един килограм жито струва сто осемдесет гроша, за цяла година това прави шест хиляди и шестстотин лири. Искат за намаза за цяла година. Ако една златна лира струва сто двадесет лири, за

целогодишен искат са необходими петдесет и пет или шестдесет лири. Стойността на златна лира грамажа й (7-20 гр.) по цената на пазара.

Примерно, наследникът на покойния взема пет златни лири назаем, да намери четирима бедняка, които са привързани към религията си (те да са такива бедни, че да нямат възможност да дават фитра, а да вземат милостиня). Щом не са бедни, искатът не се приема. И настойникът взема тези петте златни пари, и се среща с първия бедняк от петте златни монети дава му на него с ниййет за садака с думите: “За иската на покойния .... ти ги давам”. После беднякът казва: “Взех, приех. И ти ги дарявам на теб” (после ги връща отново на наследника на покойника като дар и той ги приема). Същото повтаря и с втория бедняк - дава петте монети, той получва и пак отново ги връща на наследника или на настойника на покойния. Като направи това четири пъти се извършва един оборот. И в този оборот се изпълнява за двадесет алтънов искат за кеффарета. Ако покойникът е мъж и на шестдесет години, за четиридесет осем години намаз са необходими да се дадат 48 х 60 = 2880 златни лири. И за това прави 2880 : 20 =144 оборот (девир) прави. Ако броят на златните монети са десет прави 72 оборота, ако 20 - 36 оборота. Ако броят на бедните е десет и златните монети са десет, за 48 годишен намаз искат, прави 29 оборота.

Умножават се годините без намаз х броят на алтъните за една година = броят на бедни х оборотнте златни монети по брой обороти. Приблизително в примера ни ще се получи: 48 х 60 = 4 х 5 х 144 = 4 х 10 х 72 = 4 х 20 х 36 = 10 х 10 х 29.

Както се вижда, за да се намери броят на оборотите в намазовият искат, умножават се с броят на едногодишните златни монети с годините без намаз на покойника. Освен това се умножават, броят на оборотните монети с броят на бедните. Първото умножение се дели на второто умножено. Полученото е, броят на оборотите. Стойността на пшеницата и книжното покритие на златото винаги в еднаква степен се променят. Еднакво се повишават и намаляват.

Затова в смятането на иска да сме внимателни: Като: Едномесечен намазов искат са пет златни монети.

А иската за оруча за един месец е една златна монета.

И броят на златните монети, което ще се направят девр и броят на девирите се намират по този начин.

След свършване на намазовя искат се прави иската на оручите, оставени за казаа пет златни монети се дава на четири бедни, извършват се три оборота. Защото иската кеффарет за едногодишен, или едномесечен оруч е петдесет два и половина килограма

жито. Или 5,25 грама злато, значи 0,73 броя златни монети. Вижда се, че в мезхеба Ханефи една златна монета е достатъчна за кеффарета на едногодишен оруч.По този начин за 48 години са необходими 48 златни монети. Пет златни монети, ако се дават на четирима бедни, или ако се прави един девр, значи се дава двадесет златни монети. След иската на оруча, за зекята и курбана се прави няколко девр се извършва.

За един клетвен искат всеки ден са необходими десет бедни. А за нарушено еднодневен оруч без оправдателна причина за кеффарета за един ден са необходими шестдесет бедни. За един беден на ден не се дават повече от половин саа жито. Значи няколко клетвен кеффарет за един ден не се дават на десет бедни. Тогава кеффаретите на клетвите и оруча не се правят в един и същ ден. Ако има завещание за клетва, за една клетва, за един ден на десет бедни по два килограма жито или брашно на същата стойност някоя друга стока, злато и сребро се дава. Те могат да се дадат на един беден в продължение на десет дни. С други думи, дава се на един беден, пари и му се казва, че в продължение на десет дни с тези пари ще се храни сутрин и вечер и да каже направих мой настойник. Ако ги харчи тези пари за кафе, вестници и друг неща, тогава не става джаиз. Най-добре да прави пазарлък с един готвач, и да даде тези пари на готвача и бедния в продължение на десет дена сутрин и вечер да се нахрани - два пъти. При разваления оруч след като е направен ниййета и при кеффарета зъхар за един ден кеффарет на шестдесет бедни един ден или на един беден шестедесет дена половин са (1750 гр.) жито или на същата стойност друго имущество да се дава или всеки ден два пъти да се нахрани е необходимо.

Щом не е завещано не е необходимо да се направи искат за зекята. Публикувано е фетва, наследникът от само себе си може да направи девр.

Настойникът при извършване на девр, на всяко даване монетите на бедни да изрази намерението си, че това става за иската на намаз и оруч. И бедният като ги връща назад, да каже, че ги подарява. И настойникът да каже че ги е приел. Ако настойникът не е във състояние да прави девр, за тази цел намира друг, заместник. Той извършва девра.

В книгата на Имам-ъ Биргиви (Васъяетнаме), коментиран от Кадизаде Ахмед ефенди се казва: “Бедните не трябва да притежават нисаб (имущество). Това е шарт. Ако е от роднините на меййита (покойник) е джаиз. При даване на беден е наложително да се каже, за иската на намаза на еди кой си ти давам това, и беднят от своя страна да каже, приех. И да ги почувствува, че златните пари са негова собственост. Ако не знае, предварително е нужно да се научи. И този беден

благоволейки, по собствено желание, за иската на намаза на едикой си, ти ги давам на теб, вместо бедел (откуп) трябва да каже. И другият беден, взема парите на ръцете и заявява, приех. Вземайки, трябва да знае, че това са на него, негово притежание. Еманета ако се възприема като подарък, девр не става. И този втори беден, като казва, взех, приех и със сърце и душа дава на третия беден. И по същия начин да се правят девр за намаз, оруч, зекят, курбан, садака-ъ фътър, за обет и човешкии и животински дялове. Покупките и продажбите, които не удийсват на ислямиета също влизат в кулов хак. За клетвени кеффарети и оруч, да се направи девр не е джаиз.

И накрая, златните монети у когото са останали (от бедните) благоволявайки, по собствена воля и желание ги подарява на настойника. Настойника ги приема и казва,че ги е приел. Ако не ги подарява, това са негови пари, никой не може да ги вземе обратно. Настойникът известна част от златните пари, или книжни, пък може и друго имущество на меитина раздава на бедните садака и по този начин в името на покойника, за неговата душа правейки севаб извършва дарения. Беден, който има да дава борч или дете не е балиг (зряла възраст) не трябва да участвува в девъра. Защото е фарз да изплати борчовете си с получени златни монети. Не е джаиз златните монети да дава на друг беден за кеффарета на покойника. Девр дори да се приема. Само той не печели хич севаб. Даже извършва грях.

Покойникът, който няма имущество дори да е завещал, не е ваджиб наследнкът да направи девр. Ваджиб е да се завещае тогава, когато нужното за кеффарет не трябва да превишава една трета част от цялото наследство. И по този начин без да бъде необходимо девир прави се искат. При положение, че една трета част е достатъчно за иската а той завещава по-малката част от една трета е все едно извършва грях. Ибни Абидин, в пети том в страница 273 повелява: “Онзи, който е беден или има деца, нуждаещи се от наследство и гледане, по целесъобразно е да остави наследството си на тях, отколкото да го завещае на нафиле хайрат и хасенат”. Или пък Беззазие, когато обяснява подаръка, имуществото не бива да се остави за синове злосторници. Защото спомага за извършване на грях. За детето злодей не бива да се остави много и от нафака (месечна издръжка).

Не е джаиз да се завещае, след като има много борч намаз, оруч, зекят и за тях да се направи девр с по-малката част от едната третинка на имщуеството, а останалите части да се отдели за четене на Куран-и Керим, мевлиди-шериф и хатим. За четене на тях, който взема и дава пари извършва грях. Защото е джаиз да се вземе и да се дава пари за изучване на Куран-и Керим. А за четене да се вземат пари не е джаиз.

Не е джаиз да се направят казаа за неизпълнен намаз и оруч от наследниците или на някой друг. Обаче те могат да кланят намаз нафиле или да държат нафиле оруч, посвещавайки ги на духа на меитина. Това е джаиз и е добра работа.

Джаиз е да направи каза задължението да извърши хадж, този, на когото завещал мейййта. Т.е. спасява меитина от борч. Защото хадж се извършва с имущество и тялом. Хадж нафиле вместо друг винаги се прави. Фарзът ако е хадж, щом до края на живота си няма да може да извърши хадж, това се изпълнява от заместника му (векил).

В книгите "Меджма-ул-енхур" и "Дур-юл-мюнтека" се казва: Иската на покойника трябва да се направи преди погребването. Джаиз е след погребението. За това се отбелязва в Кухистани.

В иската на покойника за кеффарета на намаз, оруч, зекят, курбан на един бедняк може да се даде в повече от имущественото положение на меита. Даже, златните монети може да се дадат на един беден.

Не е джаиз да дава фидйе за не кланените намази смъртно болен. Джаиз е да се дава фидйето за онези оручи, когато даден мюсюлманин от старост не може да пости. А болният да кланя намазите с имаа на главата е необходимо. Ако един болен не може да кланя намазите си повече от един ден с има, не изпълнените намази му се опрощават. Ако оздравее, не е необходимо да ги направи казаа. А изпуснатите оручи трябва да ги възстанови след оздравяване. Ако ли пък умре, тези оручи му се опрощават.

ГЛАВА ОСМА

ТРИДЕСЕТ И ДВА И ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТИРИ ФАРЗА

Детето след получаването на пълнолетие или кяфир след като произнесе "Келиме-и тевхид" с други думи "Ла илахе иллалах Мухаммедюн ресулуллах" и знае смисъла и съдържанието му, като повярва, става мюсюлманин. Всичките грехове на кяфирина се опрощават. Работата не свършва с това. Те, при всяка възможност трябва да научат "Launentю", като всеки мюсюлманин да знаят шестте условия на вярата. Да ги научат и да вярват в тях. След което да научават Исламиййета, с други думи повелите и забраните, които повелява Мухаммед алейхисселям, са изпратени от Аллаху теаля и е необходимо да кажат повярвах. По- нататък при всяка възможност да научи от всички навици и от срещнатите работи, от които са фарз, значи това, което е заповядано и това, което е забранено, т.е. и неща които са забранени да научи също е фарз. Ако се откаже да научава фарзовете и харамите и не ги изпълнява (фарзовте не ги изпълнява, а от харамите не се предпазва) и ги отрича, че са фарз, значи ако не вярва, вярата го

напуска. Остава без вяра. Ако от всичко това заучено не одобрява само една част или едното от тях не харесва става Мюртед. Мюртед значи, само с казване на “Ла илахе иллалах” или пък с изпълнение на някои от повелите. Примерно, да кланя намаз пет пъти на ден,

да пости, да посети мекке, с направа на хайър и други добродеяния, само с тях мюсюлманин не става. За тези деяния на ахирета няма да види никаква полза. Трябва да тевбедисва за това, което отрича или това, което не вярва и да стане пишманин.

Ислямските учени са подбрали тридесет и два и петдесет и четири фарза, които трябва да се знаят от всеки мюсюлманин. Не само да ги знае, но да ги вярва и изпълнява.

ТРИДЕСЕТ И ДВА ФАРЗА

Условията на вярта: Шест (6) Условията на исляма: Пет (5) Фарзове на намаза: Дванадсет (12) Фарзове на абдеста: Четири (4) Фарзове на гусул: Три (3)

Фарзове на тейеммум: Два (2)

Някои казват, че тейеммюма има три фарза, тогава общо: 33.

Условията на вярата

1. Да се вярва в Аллаха, да се признава, че е единствен творец.
2. Да се вярва в меляйкете.
3. Да се вярва в книгите, изпратени от Аллаху теаля.
4. Да се вярва в Пейгамберите на Аллаху теаля.
5. Да се вярва в Ахирета.
6. Да се вярва в Кадера (съдбата), че доброто и злото е от Аллаху теаля.

Условията на исляма

7. Да се произнесе Келиме-и шехадет.
8. Всеки ден да кланя пет пъти намаз, като се спазва времето за това.
9. Да дава зекят за имуществото си.
10. Да пости по време месец Рамазан.
11. Този, който има богатство в живота си веднъж да прави хадж.

Фарзове на намаза

А) Извън намаза са седем. Наричат ги още условията на намаза.

12. Хадестен тахарет.
13. Неджасеттен тахарет.
14. Сетр-и аврет

15. Истикбал-и къбле

16. Вакт

17. Ниййет

18. Ифтитах или Текбири Тахриме

Б) Вътре в намаза са пет. Те се наричат рюкн.

19. Къйам

20. Кърает

21. Рюкю

22. Седжде

23. Ка’де-и ахире

Фарзовете на абдест са четири

24. Умиване на лицето при абдеста.

25. Умиване на ръцете заедно с лактите.

26. Извършване месх на една четвърта част от главата.

27. Измиване на краката заедно с глезените.

Фарзовете на гусл са три

28. Измиване на устата (мазмаза)

29. Измиване на носа (истиншак)

30. Изкъпване на цялото тяло.

Фарзовете на тейеммюма са две

31. Да се извърши ниййет за почистване от джюнюблука или тейеммюм за вместо абдеста.

32. Двете ръце се полагат на чисто място (пръст, вар, камъни и стена) и след това се извършва месх на лицето. Отново двете ръце се полагат на земята и двете ръце до лакътя се опипват.

Петдесет и четири фарза

1. Да се вярва, че Аллаху теаля е един, единствен.

2. Храната и пиенето да са хелал.

3. Да се вземе абдест.

4. Да се кланя пет пъти на ден намаз.

5. Да се извърши гусл за освобождаване от джунуб.

6. Да се вярва, че ръзкът е от Аллаху теаля.

7. Да се облече чисто и хелал облекло.

8. Да се прави тевеккюл на Аллаху теаля.

9. Да се задоволява с което има.

10. Да бъде благодарен на Аллаху теаля за благата, които ни ги изпращат.

11. Да се подчинява на съдбата си.

12. Да търпи несгодите в живота.

13. Да се покайва заради греховете.

14. Да прави ибадет за ръзато на Аллаху теаля.

15. Да знае дявола за свой враг.

16. Да се съгласи с повелите на Курани- Керим.

17. Да знае, че смъртта е воля на Аллаху теаля.

18. Да бъде приятел с приятелите на Аллаху теаля, да бъде враг с враговете на Аллаху теаля.

19. Да прави добрини на бащата и майката.

20. Да казва хубавите неща да се прави и да пречи за извършване на лошите неща.

21. Посещения на близки и роднини.

22. Към доверенето не бива да се отнесе с пренебрежение.

23. Да се страхува от Аллаху теаля и да не търпи разглезеността и буйствата.

24. Да се подчинява на Аллаху теаля и Пейгамбера му.

25. Да се предпазва от греховете, да се занимава с ибадетите.

26. Да се подчинява на мюсюлманските ръководители.

27. Да се поучи от Вселената.

28. Да осмисля съществуванто на Аллаху теаля.

29. Да не използува неприлични думи и изрази.

30. Да бъде с чисто сърце.

31. Да не се подиграва с никой.

32. Да не поглежда към харама.

33. Вярващият винаги да държи на думата си.

34. Да пази ушите си от отречените от исляма приказки и деяния.

35. Да учи наука.

36. Да използува теглилата и измерителните уреди правилно.

37. Трябва да се страхува от Аллаху теаля, да не бъде сигурен от азаба му.

38. На бедните мюсюлмани да дава зекят и да им помага.

39. Винаги да се надява на Аллаху теаля, да не губи надежда от рахмета му.

40. Да не се подчинява на желанията на свое “нефис”

41. Да нахрани някого в името на Аллаху теаля.

42. Да работи така, че да осигурява най-малко прехраната си.

43. Да дава зекята на имуществото си, ушура от реколтата.

44. Да не доближава до жена си в момента на адет (менструация) и лохуса.

45. Да се изчисти от греховете сърцето.

46. Да не е горделив.

47. Да пази имуществото на сираче, което все още не е пълнолетно.

48. Да не се доближава до млади момчета.

49. Да не оставя за казаа петкратните дневни намази, а навреме да ги кланя.

50. На сила да не яде чужд имот и състояние.

51. Да не обявява съдружник на Аллаху теаля.

52. Да се предпазва от зина.

53. Да не употребява вино и алкохолни питиета.

54. Напразно да не се заклева.

ТЕМАТА ЗА БЕЗВЕРИЕ

От всички злини най-голямо зло е да не се вярва в Аллаху теаля, да бъдеш атеист. Да не се вярва в това, което трябва да се вярва е безверие. Безверие е да не се вярва в Мухаммед алейхисселям. Иманът означава да се вярва в това, което е донесъл Мухаммед алейхисселям от Аллаху теаля, да вярва в тях, от сърце и душа, а и да ги произнася, да ги повтаря. При това ако за произнасянето им има някакви пречки то тогава той се опрощава. За да придобие един човек вяра, той да знае и да се предпазва от ония неща, за които ислямът се е произнесъл, че са безверие. Признаци на безверие са, да се подценява една от повелите и забранте на исляма, да се подиграва с Коран-и Керим, с меляикета, с един от Пейгамберите. Да се отрича значи, след като чул да не вярва, да не потвърждава. Да се съмнява също е отричане.

Кюфрът (безверие) бива три вида: Джехли, Джухюди и Хюмки.

1. Кюфр-и джехли. Това е безверието на онези, които не са чули и не са научили повелите и забраните на исляма. От своя страна бива два вида: Първото безверие е, обикновено безверие. Такива хора, знаят че са прости, невежи. У тях вярата не е грешна. Като животни са. Защото, човек се различава от животните със знанията си, с разсъдъка. Те са на по-ниско стъпало от животните. Защото животните, като животни са напреднали в своите качества. Второто безверие е: Сложно безверие. Тяхната вяра е грешна. Не е ехли сюннет. Такива са гръцките философи и обществото на седемдесет и

двете групи нововъведенци на мюсюлманите. Това е много по-опасно от първото безверие. За него няма и лекарство.

2. Втори вид безверие е кюфр-и джухудие. То се нарича още кюфр-и инади.

Значи, съзнателно да се става неверник. От гордост от любов към постове в обществото или страх от унижение е причината на това безверие. Като безверието на Фиравн и съподвижниците му. Като кралят на византийците Хераклийус.

3. Трети вид безверие е кюфр-и хюкми. Тези безверници са такива хора, които правят онова, или казват това, което е забранено от ислямската религия и да казва, че вярва и да одобрява от сърце става кяфир. Или да възвеличиш това, което е отхвърлено от исляма, или това, което трябва да се възвеличи ти да го отхвърляш.

- Да се казва, че Аллаху теаля ни гледа от небето, от Арша е кюфр.

- Кюфр е, да се казва Аллаху теаля ме мъчи, както ти ме измъчи.

- Израз на безверие е, да се казва еди кой си мюсюлманин в моите очи е като евреин.

- Кюфр е да се твърди, че за някоя лъжа да се каже, това се знае и от Аллаху теаля, че е вярна дума.

- Да се твърди, че меляикетата не са нищо е кюфр.

- Да се подценява Куран-и Керим или една негова буква дори на една буква да не се вярва, е кюфр.

- Да се чете Куран-и Керим с музика е кюфр.

- Кюфр е да не се вярва в истинския Теврат (Петокнижие) и Инджил (Евангелие)

и да се хулят. (Днес не съществуват истински Теврат и Инджил).

- Да се чете Куран-и Керим с извъннормни букви и това да се каже, че е Куран е кюфюр.

- Кюфр е да се каже омаловажаващи неща за Пейгамберите.

- Кюфр е, да не се вярва в един от двадесет и петте "алейхимюссалеватю веттеслимат" Пейгамбери, за които е съобщено в Куран-и Керим.

- Кюфр е да се казва на този, който върши добрини е по-добър от Пейгамбера.

- Кюфр е да се казва, че Пейгамбрите бяха нуждаещи се хора, защото немотията, те сами си я искаха.

- Един, ако се обяви за Пейгамбер. И вярващите в него, стават неверници.

- Да се подиграва с неща, които ще се случат на Къямета е пак кюфр.

- Също така е кюфр, да не се вярва в ония неща, които ще се случат в гроба и къйамета, под предлог, че не съответстват на ум, разсъдък и на научните знания.

- Кюфр е да не се вярва, че ще види Аллаху теаля в Дженнета и да казва, аз не искам Дженнета, аз искам Аллаху теаля!

- Кюфр е да се твърди, че научните знания са по-важни от религиозни знания и да казва думи, които са признаци, че не вярва в ислямиета.

- Кюфр е да се казва, да кланя и да не кланя намаз е все едно.

- Да се казва, не давам зекят е безверие.

- Да се казва лихвата да беше хелал е безверие.

- Да каже подтисничестовто (зулума) да беше хелал е кюфр.

- Кюфр е също така да се дава една стока спечелена по нечестен път на бедняк и да се чака севап, и бедняка да знае, че това е харам. И да се моли на този, който я дал.

- Кюфр е да се казва, че къяса на Имам-ъ азам Ебу Ханефи не е вярна, не е хак.

- Да не се вярва в един от известните суннети е кюфр.

- Като чуе свещения хадис: "Разстоянието между гроба и минбера (Равда-и мютаххара) е една градина от дженнетските градини" и да каже аз извън минбера, хасъра, и гроба друго нищо не виждам е кюфр.

- Кюфр е да не се вярва в ислямските знания, тях и ислямските учени да бъдат подценявани.

- Този, който иска да става кяфирин, щом реши за това веднага в момента става кяфирин.

- Този, който иска друг някой да става кяфирин, това ако иска за това, че харесва кюфюра става кяфир.

- Този, който знаейки по собствено желание каже думи, които са кюфр, става кяфир. Ако върши това не съзнателно, според по-голямата част от учените пак става кяфир.

- Кюфр е и онова нещо, което се върши съзнателно знаейки, че тези неща са кюфюр. Много учени, които твърдят, че и да ги върши не съзнателно пак е кюфюр.

- Да се опасва кръстът с тъй наречения попски пояс зюннар или да се обличат подобни дрехи, които имат признаци на кюфр, е също кюфюр. Търговецът тях да ги използува в дар-юлхарб е пак кюфр. Дори да се използуват те за хумор, за шега, за развеселяване на други, става причина за кюфр.

- Кюфр е да се използуват онези неща, характерни за празниците на безверниците като тях и да се подаряват на безверниците.

- Трябва да се предпазва или да се изпитва страх от думи, които могат да се кажат изразявайки ученост, умност, литератор или за учудване на слушателите, за

предизвикване смеха им, за подигравка и др. Думи, изказани при гняв и възмущения също са от този род. Има опасност от кюфр-и хюкми.

- Кюфр е също този, който злословя по адрес на друг и отказва, че е направил това, което се изразява, че той ги притежавал тези качества.

- Една девойка ако е омъжена докато е получила умствена и полово (физическа) зрялост, и след като ги получи, незнае за вяра, за исляма нищо, бракът се разстрогва, става вероотстъпник. Същото се отнася и за мъжа.

- Кюфр е, да се казва на човек, че е направил хубаво, при положение, че е убил мюсюлманин, без да има право за това (или е предизвикал такова убийство).

- Кюфр е също, да се казва на който убиването не е ваджиб, а да се казва,

необходимо беше да се убива.

- Кюфр е да се казва на един тиранин който бие или убива без да има право на това, че постъпва правилно и да каже той беше заслужил.

- Кюфр е да се казва, Аллаху теаля знае, че те обичам повече от детето си излъгвайки.

- Кюфр е, при кихане на важно лице, някой да произнесе "Йерхамюкеллах" и друг някой да му противопоставя с думите, че за големците така не се викало.

- Кюфр е, да подценява и да не ги приеме като фарз,оруча, клането на намаза и зекята.

- Кюфр е, да се обзвериш, че ще ти помогне Аллаху теаля.

- Харам-ъ ли гайрихи се наричат ония пари или имущество, които по начало не са били харам, а в последствия поради някои обстоятелства са станали харам. Откраднатите пари или имущество са от този род. Да им се вика на тях, че са хелал не е кюфр. Харам-ъ ли айнихи се наричат такива неща като мърша, свинско месо, вино и други. Самите те са харам неща. Да им се казва, че са хелал е кюфр.

- Кюфр е също да се казва, че са хелал всички грехове, които се знаят, че са харам.

- Кюфр е, също така да бъдат подценявани езан, джамиите и книгите по шериатско право, които са ценности на исляма.

- Кюфр е да кланя намаз знаейки че е без абдест.

- Кюфр е, въпреки че знае, да се кланя намаз в друга посока от тази на къбле.

- За хулене на мюсюлманин да му се казва, че е кяфир не се счита за кюфр.

Само при това, ако се иска този мюсюлманин да става кяфир, тогава е кюфр.

- Да извърши грях без да отдава значение, че е грях, това е кюфр.

- Кюфр е да не вярва, че трябва да се изпълняват ибадетите и както да се предпазва от грехове.

- Кюфр е да се вярва, че данъците, които се събират, са имущество на султана.

- Да се харесват религиозните празници на неверниците кюфр. Кюфр е също така да се опасва с зюннар като няма нужда от това, използувнето на други техни вещи, които са признаци на кюфр и да изпитва любов към тях, с вързване на ръцете да ги почита.

- Някой ако се заклева, че еди кое си нещо е у едикой си, ако не вярвате в това да бъда евреин или християнин, това нещо независимо у кого е, този човек със свои думи е извършил кюфр.

- Кюфр е, да изразява желание да бяха хелял и аз да бях изпълнявал такива неща като блудство, педерастия, лихви, лъжи, които са отхвърлени от всички религии.

- Кюфр е да се изразява така, аз вярвам във всички Пейгамбери "алейхимуссалеватю веттеслимат", но Адем алейхисселям Пейгамбер ли е или не, просто незная.

- Този, който не знае, че Мухаммед алейхисселям е последният Пейгамбер е кюфр.

- Ако някой казва, че това, което съобщават Пейгамберите ако е вярно, ние се спасихме, става кяфир. (Тези неща ако ги каже съмнявайки се, става кяфир.)

- Ако кажат на някого, ела намаз да кланеме, той ако им отговори, аз некланям, става кяфир. Ако ли пък каже, аз не кланям с твоето казване, кланям по повеля на Аллаху теаля, не става кяфир.

- Ако на някого напомват, че да си отреже повечето от една ръкохватка на брадата или да не я остави по малко от една ръкохватка, да си отреже ноктите защото това са суннетите на Ресюлюллаха "саллелахю теаля алейхи ве селлем" и той ако ги отказва става кяфир. Това се отнася и за другите сюннети. (Ако ли пък каже, не ги върша с твоето казване, а за това, че са сюннетите на ресюлеллах не е кюфр.Кюфр става при отричане.)

- Ако някой при подстригване на мустаци, друг му подхвърли, че не приличат на нищо, от кюфюра на този трябва да се плаши (да се предпазим). (Защото подстригването на мустаци е суннет. Значи се подценява суннета.)

- Ако някой се облече от глава до петите в копринено облекло, и някой друг му го честити, от кюфюра му да се боим.

- Ако някой извърши мекрух, като протяга крака и ляга срещу къбле, плюе, извършва малка нужда (ходи по малка нужда) и ако бъде предупреден за тези негови

действия, и той ако отговори, че всичките ни грехове да са толкова, трябва да се бои от кюфюра му, защото подценява мекруха.

- Ако слуга на някого влезе от вратата и даде селям на господаря си, и човекът до господарят му каже, мълчи, може ли с такова нещо да се поздрави господарят, този, който ги казва тези приказки става кяфир. Пък целта му ако е била да ни учи на някои човешки норми на поведение, като целта му беше да каже поздравът трябваше да се даде от душа то тогава, не е кюфр.

- Да се казва иманът се увеличва или намалява, е кюфр. Може да се каже иманът е слаб или силен, а не увеличен или намален.

- Кюфр е също така ако каже, кълбе са две, едното е Кябе, а другото е Кудюс. Да се казва сега са две е кюфр, а ако каже, че по-рано Бейт-и Мукаддес беше кълбе, после Кябе бе провъзгласен за кълбе, не е кюфр.

- Ако някой безпричинно хули някой ислямски учен и псува, от кюфра му трябва да се боим.

- Ако някой каже, че по време на ядене да не се говори това е от хубавите обичаи на меджуситиде, или пък да не се ляга със съпругата по време на менструация или лохуса е добро поведение на меджуситиде, става кяфир са казали.

- Ако на някого кажат, ти мюмюн ли си, и той ако отговори, че е иншаллах (ако Аллах пожелае) и не може да се обоснове, е кюфр.

- Ако някой, на баща, чийто дете починало, каже, твоето дете беше нужно на

Аллаху теаля, става кяфир, тъй е прието.

- Ако някоя жена вързала кръста си с черна връв и я попитат какво е това, и тя ако отговори, че е зюннар, става кяфир.

- Някой ако се храни с харам храна и каже ли Бисмиллах, става кяфир. Това се отнася за неща като мърша, вино и тем подобни, които са харам лиайнихи. А за такива неща, харам ли гайрихи не е така. Не става кюфюр при ядене на плячкосана храна да се произнесе бесмеле. Самата стока не е харам, а плячкосването е харам.

- Да се съгласява за кюфюра на друг, означава кюфр.Ако се проклине даден човек, Аллаху теаля да ти вземе душата ти с кюфр. Учените не са единни в това. Да се съгласява с безверие, кяфирство е кюфр. Обаче поради зулума и греховете му да се каже - азаба му да е постоянен и страшен - да се съгласи не е кюфр.

- Ако някой твърди, едикоя си работа, деяния не съм извършил, Аллаху теаля знае, но той знае, че извършил дадена постъпка, става кяфир. Защото на Аллаху теаля приписва невежество.

- Ако някой взема за жена някоя без брак, той и тя ако обявят, че Аллаху теаля и Пейгамберът ни са свидетели и двамата стават кяфири. Защото Пейгамберът ни "саллаллахю теала алейхи ве селлем" приживе не знаеше тайните. Да се каже, че знаеше скритото, тойното е кюфюр. (Тайното знае само Аллаху теаля и тези, на които Той им съобщил.)

- Ако каже аз знам открадната и загубеното, този който казва и който вярва става кяфир. Ако каже на мен джинна съобщава, също кяфир става. Пейгамберите и джиновете тайното не знаят. (Тайното Аллаху теаля и на тези, които съобщил знаят.)

- Ако някой пожелае да се кълне в името на Аллаху теаля и някой друг да потвърди, като каже, че аз не искам твоята клевта в името на Аллаху теаля, кълни се за думите си, за честта и славата, става кяфир. Така е казано.

- Ако някой се изрази за друг, когото не обича, твоето лице ми се вижда като лицето на душогубец, става кяфир. Така е казано. Защото, меляикето, което взема душите на хората (Азраил алейхисселям) е голямо меляике.

- Един, който казва, че да не се кланя намаз е приятна работа става неверник. Казано е също така, един ако покани някой друг ела да клaниш намаз, и той ако му отговори, кланене на намаз е трудна работа за мене, става кяфир.

- Един ако каже, Аллаху теаля е мой свидетел в небесата, става кяфир. Защото приписва на Аллаху теаля определено местопребиваване.

- Неверник е онзи, който казва, че Аллаху теаля е баща (Аллах баба).

- Някой, ако каже, че Ресюлюллах "саллелахю алейхи ве селлем" след ядене ближеше пръстите си, и някой друг по този повод ако изрази мнения, че това е неприличие, става кяфир.

- Някой, ако се изказва, че Пейгамберът "алейхисселятю весселям" бе чернолик, става кяфирин. (Трябва да се предпазваме, да се викат черните кучета с израза "Арап", и хамамските насекоми "Черни Фатмета" е разпространено явление.)

- Ръзъка е от Аллаху теаля. Обаче ако каже, че и от страна на кула е необходимо действия, този израз е ширк (кюфр). Защото и действието на кула е от Аллаху теаля.

- Ако някой казва, че е по-хубаво да бъдеш насрании отколкото евреин или по-хубаво да си американски неверник отколкото комунист, е кяфир. Изразът да се оформи по следния начин: евреинът е по-лош от насраниите, а комунистът - по-непоносим от американския неверник.

- Става кяфирин ако каже да бъдеш кяфир е по-добре вместо да изневериш.

- Ако каже каква работа имам в сохбета за илм (знания), или да каже кой е в състояние да извърши казаното от учените или да хвърли на земята ветвато, и да каже за какво бива думите на ислямските учени става кяфир.

- Един ако каже кюфр, дори един да му се смее, и този, който му се смее става кяфир.Ако смеенето му е причинно, не е кюфр.

- Някой ако потвърди, че на евлиете духовете им са винаги готови, то тогава той става неверник. Ако каже могат да бъдат готови, то тогава не е кюфр. (Душите на евлиете не могат да бъдат като Аллаху теаля, винаги и навсякъде готов а те стават готови там, когато се спомене за тях. Преди да си спомняш за тях, те не бяха там.)

- Ако каже, не знам исламиййета или не искам, става неверник.

- Някой, ако каже Адем алейхисселям ако не беше ял жито, ний нямаше да станем кяфири, става кяфир. Ако каже, ние нямаше да бъдем на този свят, то тогава за кюфура му има различни становища.

- Адем алейхисселям беше тъкач, да каже някой, друг да подхвърли, че ние сме били синове на тъкачи, става неверник.

- Ако някой извършил незначителни грехове, друг да му напомни че трябва да се тевбетисва, а той му отговаря, че какви грехове извърших, та да се тевбетисвам, става неверник.

- Ако някой помоли някого да отидат при ислямски учен или да научат шериатско право и вероучение, той ако реагира с думите, за какво ми са на мен тези знания, става неверник. Значи, по този начин подценява науките.

- Става кяфирин този, който хули ислямските книги по тевсир и шериатско право.

Също ако не ги одобрява или подценява.

- Ако попитат на някого от рода накой си и от религията на кой си, кой ти е имама по мезхеба вяра (итикад), кой ти е имама по мезхеба амел и незнае става неверник.

- Този, който казва за категоричния харама е хелял, става неверник. Да се казва за тютюна, че е харам е опасно.

- Ако това, което е обявено от всички релгии за харам, и да се обяви за хелял е противостоящо на разума и ако го желаеш да стане хелал е неверничество. Примерно изневяра, хомосексуализъм, преяждане, даване и вземане лихви. Да се иска виното да бъде хелял не е кюфр. Защото във всички религии не беше харам.

- Да се използува и да се споменава името на Куран-и Керим между думи и шеги е кюфр.

- Някой, ако се обърне към човек на когото името му е Яхя: (О, Яхя, хуз-ил-китабе), става неверник. Защото това означава да се подиграваш с Курани- Керим. По същия начин се тълкува и четенето на Куран-и Керим между музика, танци и игри.

- Ако каже сега пристигнах Бисмилляхи е лошо. Ако види нещо много и да каже

“Махалакаллах” и да не знае смисъла й, става кяфир.

- Ако някой, каже сега няма да те напсувам, името на псуването е грях, каже ли значи е опасно.

- Ако някой се изрази по следния начин: “Разголил си се като Джебраилово теле”,

е злорадство, подиграване е с меляикете.

- Примерно ако каже, валлахи за главата на детето си или за главата ми, могат да бъдат тези думи кюфр. Да се бои от това.

- Да се чете Куран-и Керим, мевлидите Касидета или Илахии, придружени с музика или да се чете с музикални инструменти, е кюфр.

- Харам е четенето на Куран-и Керим, мевлидите, Касидета и Илахии между хора, които не живеят по исляма. А четенето на същите за забавление е кюфр.

- При положение, че изслушвайки езан-ъ Мухаммедийе четен според сюннета и него цени веднага, става кяфир.

- Този, който тълкува Курн-и Керим по собствено усмотрение става неверник.

- Този, който не вярва в знанията за имана така,както пише в Куран-и Керим и свещените хадиси и както са ги разяснили единодушно имамите мюджтехиди и тъй както се разпространило между мюсюлманите имански знания, е неверник. Този вид кюфюр се нарича “Илхад”, а вярващият в такъв вид ислям е “Мюлхид”.

- Този, който поздравява учтиво неверника става неверник.

- Да назовеш неверника с думи на учтивост, примерно, учителю мой, е кюфр.

- Този, който е съгласен с кюфюра на друг става кяфир.

- Дискети и касети с Куран-и Керим са ценни като мусхаф-ъ шериф. Да се отнася с пренебрежение към тях е кюфр.

- Израз на неверничество е да се отива при магьосници, които са се запознали с джинове и тези, които гледат книгата йълдъзнаме, дори те да излезнат вярно понякога. Защото вярваш, че освен Аллаху теаля други могат да узнаят тайното и да изпълнят каквото пожелаеш. (Да не се вярва в техническите науки не е така.)

- Смятайки, че сюннетът е маловажен и да се напуска е неврничество.

- Неверничество е да вържеш на кръста си попския пояс зюннар, да уважи, да се поклониш на разни кръстове, скулптори, на снимки и да хулиш, и да подцениш

ислямските книги за религията, да се подиграваш с един от авторите на тези книги, да кажеш дума, която е причина за кюфр и да пишеш и да подцениш нещо, което е заповядано да се уважи и да уважиш нещо, което е заповядано да подцениш е кюфр.

- Един магьосник с магьосничеството може да прави всичко, което желае, този, който казва и вярва в това става неверник.

- Мюсюлманин, към когото се обръща, хей, невернико, и той му отговаря, моля, какво желаете, и той става неверник.

- Да се строят джамии, съдака да се дава и да се вършат и други благотворителни дела с едно имущество за което се знае, че е харам срещу тях да се очаква севаб също е кюфр.

- Един ако дава садака от имущество, което е категорично харам и да се надява севаб от това, бедняка който взема, знае, че е от харам, и да каже Аллах да бъде доволен на този, който дава, даващия или някой друг ако каже амин, всичките стават кяфири.

- Този, който сключва брак с жена, чийто брак е харам да казва че е халал, става неверник.

- Да се слуша Куран-и Керим или мевлиди от радиото и по говорителя по ресторанти, механите и в сбирщини, където се вършат греховни дела правейки за удоволствие е кюфр.

- Да се чете Куран-и Керим, свирейки на инструмент, е кюфр.

- Четения пирличащ на оригиналния Куран-и Керим по радиото и говорителите да се отнася с пренебрежение е също кюфр.

- На друг, освен Аллаху теаля да се вика, че е творец по какъвто и да е повод е кюфр.

- Вместо да се каже Абдюлкадир, умишлено се изопачава на Абдюлкойдур е кюфр. Вместо Абдюлазиз, Абдюлзейз, вместо Мухаммед, Мемо, Хасен, Хассо, Ибрахим, Ибо са от този род изопачения. Пък тези, които записват тези имена върху терлици, обувки и които стъпват върху тях има опасност, че остават без иман.

- Да се кланя намаз съзнателно без абдест и да не харесва едно нещо, което е суннет, е кюфр. Да не се отдава значение на суннета е кюфр.

- Кюфр е израза, събаряме тюрбетта, с доводите, невежите да не помислят че евлиете са творци.

- Този, който е причина собсвеното му дете да стане неверник и той става неверник. Ако е причинил същото и на друг човек пак е неверник.

- Да се казва на изневярата и хомосексуализма, че са джаиз е кюфр.

- Харамът, обявен с айети, хадиси и иджма, да не се зачита е кюфр.

- При положение, че продължава да извършва големи грехове настоятелно води до кюфр. Да не се отдава нужното внимание на намаза е кюфр.

- Кюфр е да се постилат и да се използват на земята хартия, покривки, климчета върху които има написани ислямски букви или текстове с цел да се хулят.

- Кюфр е да се изрази по следния начин: Ебу Бекр-и Съддък и Юмер-ул-Фарук

"радиаллахю теаля анхюм" нямаха право на хилафет.

- Кюфр е да се очаква от мъртвец нещо отделно от Аллаху теаля.

- Да се погребат мъртвите е фарз. Онези, които отбягват това обосновавайки се с наука, техника, че е било признак на изостаналост да се изгарят е било по-напредничаво, както при кяфирите комунисти, будисти и каже, че така е по-хубаво, вярата го напуска и остават без вяра. Стават мюртед.

- Кюфр е да се отрече един жив или умрял от Евлиете на Аллаху теаля; с думи и с душа да ги отхвърли.

- Да се изпитва вражеско чувство към Евлиете и тези, които са се извисили посредством науката е кюфр.

- Кюфр е да се твърди, че евлиете притежават качеството исмет. (Това качествмо притежават само Пейгамберите).

- Онзи, който не си е взел насиба (това, което заслужава) от същността на науката на евлиятата е възможно да умре без иман. Да има насиб от това, най- малко да вярва в това знание.

- Кюфр е да се чете Куран-и Керим дори да не се разваля смисъла и думите.

Така както не го е чел нито един учен на релгията.

- Да се употребяват атрибутите, характерни за поповете е кюфр.

- Кюфр е да се твърди, че всичко е създадено от само себе си като животът започнал от едноклетъчните животни и посредством развитието си се получили високоразвити животни и накрая се превърнал на човек.

- Този, който не кланя намаза съзнателно и не ги мисли да ги прави на казаа и не го е страх, че за това ще има азаб и според мезхеба Ханефи е неверник.

- Да се вършат онези неща, които са ибадети на неверници, като по джамии да се инсталират органи и камбани и да се свирят, употреба на такива атрибути, които ги е обявил исляма като качества на кяфирство без нужда и необходимост е кюфр.

- Този, който псува по адрес на Есхаб-ъ кирам е мюлхид. Мюлхид значи да бъдеш кяфирин.

- Кюфр е да се окачат портрети на кяфири нависоко и да се уважават.

- Да се открият такива качества у собственика на портретите и скулпторите, така също у кръста, звезда, слънце и примерно в такива неща, като в кравата да се търсят в тях божествени сили и възможности, че всичко знае, умее, създава и излекуват болния и затова да се почитат е кюфр.

- Неверник е този, който казва, че Хазрет-и Аише е проститутка (казф) и този, който не вярва, че баща й е сахаб.

- Онзи, който не вярва че ще слезе от небесата Иса алейхисселям категорично, който не вярва на това става кяфир.

- Да се казва на този, който е награден от Куран-и Керим и свещените хадиси с отиване в Дженнента, че е неверник, е кюфр.

- Който превежда и тълкува някои от айетите на Куран-и Керим в съответствия с науката и техниката, които нямат такъв характер. И да променя тефсирите на Селеф'и салахин е голям кабахат. Който прави такъв тефсир и превод става кяфир.

- Девойка, която се знае, че е мюсюлманка, ако при получаване на умствена и физическа зрялост не знае нищо за исляма, става неверничка. Същото се отнася и за момчетата.

- Жена, мюсюлманка да излезе на улицата с открита глава, крака и ръце и да се показва на мъжете е харам, грях. Ако не отдава значение на тази си постъпка и продължава, остава без иман. Става кяфир.

- Фарзове и харами, които съобщава Пейгамберът ни са толкова важни, колкото фарзовете и харами взели място в Куран-и Керим. Този, който не вярва в тях и не ги възприема напуска религията, става кяфир.

- В тесбиха рюкю да се произнася думата "азим" с "зъ" означава Аллах е голям. Ако азим се произнесе с тънко "зе" означва Аллах е мой враг, и намазът се разстройва. За това, че смисълът се променя причинява кюфр.

- Този, който казва на хафъзин, който чел Куран-и Керим с теганни и че е чел много хубаво, иманът го напуска, става кяфир. Щом е харам и в четирите мезхеба дадено нещо, и ти казваш, че е било хубаво ставаш неверник. Този, който иска да каже, че четенето на Куран-и Керим с красив глас не е кяфир.

- Този, който не вярва, че съществуват меляике и Джинове става неверник.

- Айетите на Свещения Коран са разкрити и пълните и ясни смислови значения на думите. Ако ги тълкуваш тези значения по свое усмотрение (като Исмаилитите) ставаш кяфир.

- Кюфр е при магьосничество, ако се допускат някои думи, изрази, които да причинят кюфр.

- Този, който назовава мюсюлманина: ей, кяфирино, или комунист или масон и го приема за кяфир, самият той става кяфирин.

- Правещця ибадет, който се съмнява от разстройване на имана си, че има много грехове, че тези ибадети едва ли ще го спасят, изразява силата на имана му. А този, който се съмнява дали ще му продължи имана е кяфир.

- Кюфр е да не се приемат Пейгамбера, или да се правят Пейгамбери които не е Пейгамбер, да се казва броят на Пейгамберите. Защото да не се приема само един от Пейгамберите все едно да не ги приемаш нито един.

- Има думи и действия, за които единодушно са се изказали учените на исляма, че са кюфр, мюсюлманин, мъж или жена, по различни поводи, съзнателно ги върши или казва стриктно или с цел да посмива, дори да не мисли за значението имана го напуща. Става мюртед. Това е кюфр-и инади. Който става мюртед с кюфри инади предишните им ибадети остават без севаб. И с разкайване да е, не се възстановяват. Ако е богат трябва наново да отива на хадж. Не прави на казаа онези намази, които изпълнил до като е бил мюртед, същото се отнася и за оруч и зекята. На казаа може да оставя онези ибадети, които извършил преди този случай. За разкайване не е достатъчно само да се произнесе Келиме-и шехадет. Нужно е да се разкайва и от това, което причинило кюфр. (В исляма от която врата е излязъл, и влизането през нея е необходимо.) Ако ги произнася тези думи без да знае, че предизвикват кюфр и ги върши или каже съзнателно дума дали е кюфр или не е спорно между учените, оставане без иман и разваляне на никяха е съмнително. За сигурност да прави теджидиди иман и да поднови никяха е хубаво, да остане без иман е под съмнение. Нещо, което се казва без да се знае се нарича “Кюфр-и джехли”. Да не знае, не е оправдание, а голям грях. Защото един мюсюлманин трябва да научи това, което е необходимо е фарз. Ако се произнесе някоя дума, причиняваща кюфр по погрешка или да е искал да каже нещо друго. По този начин не се разстройва иманът и бракът. В такива случаи само да се разкайва и да прави истигфар или теджидиди иман да прави би било хубаво.

Както един неверник, с произнасяне на Келиме-и тевхид става вярващ и вярващият при произнасяне на една единствена дума става неверник.

Ако в една от думите и действията на даден мюсюлманин има сто смисъла, ако само едното от тях доказва, че той е мюсюлманин, с иман е, а останлите деветдесет и девет неща доказват, изразяват, че е кяфир той трябва да се вземе за мюсюлманин. В случая не се вземат из предвид нещата, доказващи че е неверник. Гледа се на едното значение, което доказва, че е мюсюлманин. Това да не се разбере погрешно. Две неща се вземат изпредвид: Първото, този, който е изпълнител на тези действия и думи да бъде по начало мюсюлманин. Защото един французин да хвали Куран-и Керим, един англичанин да казва, че Аллах е един, единствен, не може да се каже, че те са мюсюлмани. Второто е: Става дума само за едното значение на дадена дума или деяния от сто значения. Не става дума за сто думи или деяния, от тях само една дума или деяние да доказва имана, а останалите деветдесет и девет да са кюфр.

- Всеки мюсюлманин сутрин и вечер да чете тази молитва за иман:

"АЛЛАХЮММЕ ИННИ ЕУЗЮ БИКЕ МИН ЕН ЮШРИКЕ БИКЕ ШЕЙ'ЕН ВЕ ЕНЕ А'ЛЕМЮ ВЕ ЕСТАГФИРЮ-КЕ-ЛИ-МА ЛЯ-А ЛЕМЮ ИННЕКЕ ЕНТЕ АЛЛАМЮЛ-ГУЙЮБ"

"АЛЛАХЮММЕ ИННИ ЮРИДДЮ ЕН ЮДЖЕДДИДЕЛ ИМАНЕ ВЕННИКЯХА ТЕДЖДИДЕН БИКВАЛИ ЛЯЯ ИЛЯХЕ ИЛЛАЛЛАХ МУХАММЕДЮН РЕСЮЛЛЯЛЛАХ". След казване на това прави тевбе и подновява иман и никяха.

ЗА ДА БЪДЕ ИМАНЪТ В НАС ВИНАГИ И ЗА ДА НЕ НИ НАПУСНЕ

1. Да вярваме в тайната.

2. Да вярваме в това, че тайната се знае само от Аллаху Теаля и тези, на които Той им е позволил.

3. Харамът да се знае, че е харам и да се вярва в това.

4. Хелялът да се знае, че е хелял и да се вярва в това.

5. Да изпитва страх или да живее под страх, да не бъде сигурен от изтезанието на Аллаху Теаля.

6. Винаги да се надяваме на Аллаху Теаля.

- Да се разкайва от онова нещо, което ще е мюртед. Ако умре преди да се е разкаял от мюртед, във веки веков ще се измъчва в Джехеннема. За това трябва да се бои много от кюфр. МАЛКО ДА СЕ ГОВОРИ. В свещените хадиси се повелява: "Говорете за полезни и хубави неща. Или мълчете!". Да сме сериозни, да избягваме шегите и игрите. Да не вършим такива неща, които не съответствуват на разума и човещината. Човек, за да се пази от кюфр, много да се моли на Аллаху Теаля.

КОЙТО СЕГА ИМА ИМАН, НО ИМА НЕЩА, КОИТО МОГАТ ДА СТАНАТ ПОВОД ДА НИ НАПУСНЕ ИМАНЪТ ЗАНАПРЕД

1. Да е притежател на бид’ат. Итикада му да е развален. (Този, който се отклонява дори да е малко от онова, което установили учените на Ехл-и суннет, от техния итикад става кяфир или извратен.)

2. Притежател на слаб иман (иманът да е без амел).

3. Да изкарва от правия път деветте органа.

4. Да продължава да извършва големи грехове.

5. Да прекъсне благодарностите си към исляма.

6. Да не го е страх, че може да отиде на оня свят без вяра.

7. Да извърши зулумлук.

8. Да не слуша езанът Мухаммедие, който се чете съгласно сюннета.

9. Да се противопоставя на родителите си.

10. Да се заклева много за истината дори.

11. Да напусне та’дил-и еркан в намаза.

12. Да смята да научи намаза за незначителна работа да не учи децата си, да пречи на тези, които кланят намаз.

13. Да пие алкохолни напитки.

14. Да измъчва вярващите (мю’мините).

15. Да се самообявява за евлия или да продава религиозни знания лъжейки.

16. Да забрави за греха си да го подценява.

17. Да бъде горделив, самозванец.

18. Да се самоизтъква, да казва знанията и амела ни е много (учб).

19. Мюнафъклък, двуличие.

20. Да не може да търпи брат си по вяра. Да изпитва към него завист (хасет).

21. Да не изпълнява нарежданията на правителството и учителя си, които не противоречат на Исляма.

22. Докато не е изпитал даден човек да каже, че е добър.

23. Да настоява в лъжата си.

24. Да избягва религиозните хора (да бяга от улема).

25. Да удължи мустаците си повече отколкото изисква сюннетът.

26. Мъже да носят копринено облекло.

27. Да настоява да клевети (гъйбет).

28. Да измъчва съседа си дори да е кяфир.

29. За земни неща да се ядосва много, да се нервира.

30. Да вземе и да дава лихви.

31. За да се самоизтъква да удължава ръкавите на дрехата и полите.

32. Да върши магии.

33. Да престане да посещава близки роднини, които са мюсюлмани и живеят според исляма.

34. Да не обича онези, които ги обича Аллаху Теаля. Да обича тези, които се стремят да унищожат исляма (условие на имана е: ХУББ-И ФИЛЛЯХ, БУГД-И ФИЛЛЯХ).

35. Да държи карез към братя повяра повече от три дни.

36. Да продължава да върши зиналък.

37. Да извърши хомосексуализъм и да не се разкайва.

38. Да не чете езана така, както повеляват книгите по фъкх навреме и съгласно сюннета. И да не иска да слуша езана, който се чете по сюннет.

39. Вижда този, който извършва харам, въпреки че има сили за това не го убеди със сладка дума.

40. Да се съгласява жена му, дъщеря му или някоя друга, за която има право да се съветва, да излязат на улицата с открити глави, ръце и крака, накичени напарфюмирани и да се срещнат с всякакви лоши хора.

ГОЛЕМИТЕ ГРЕХОВЕ СА МНОГО

Тук ще посочим само седемдесет и два от тях:

1. Без да имаш право да убиваш човек.

2. Да се изневерява.

3. Хомосексуализъм.

4. Да се пият всякакъв вид алкохолни напитки и вино (Да се пие бира също е харам).

5. Кражба.

6. Пиене и ядене наркотични вещества за удоволствие.

7. Заграбва чужд имот с употреба на сила.

8. Лъжесвидетелстване.

9. Да яде по време на Рамазан пред очите на мюсюлманите. Без да има повод за това.

10. Да дава и да вземе лихви.

11. Прекалено много да се кълне.

12. Да се противопоставя на родителите си.

13. Да престане да посещава близък роднина, които живеят според исляма.

14. Да напусне бойното поле по време на война срещу враговете.

15. Да яде имуществото на сирак без да има право за това.

16. Теглилките и мерките да не използува правилно.

17. Намаза да кланя преждевременно и след време.

18. Да огорчи, да обиди братя по вяра. (По-голям грях е от събаряне на Кябе. Да огорчиш някого е най-голям грях след кюфра, от който оскърбява най-много Аллаху Теаля).

19. Да казваш или да преписваш дума, която не е изкзана от Ресюлюллах
"саллаллахю алейхи ве селлем" и да се опираш на Него.

20. Вземане рюшвет.

21. Да бягаш от свидетелствуване, което е право.

22. Да не даваш зекята и ушура на имуществото си.

23. Този, на когото му стигат сили като вижда, че някой върши греховни неща да не го спира.

24. Да хвърли в огъня живо животно.

25. След като се е научил Куран-и Керим да забрави да го чете.

26. Да загубиш вяра в рахмета на Аллаху Теаля.

27. Дали е мюсюлманин или неверник да се измени на хората.

28. Да се яде свинско месо.

29. Да не обича ли да хули някого от Есхаба на Ресюлюллах "ръдвануллахи теала алейхим еджма'ин".

30. Да преяжда.

31. Жените да бягат от леглото на мъжа.

32. Жените да отидат на гости без разрешението на мъжа им.

33. Да се каже проститутка на една честна жена.

34. Да извършва доносничество между мюсюлманите.

35. Да се показват срамните части на други. На мъжа между пъпа и под коляното, а на жените косите, ръцете, кракта са срамни части. Харам е да се гледат на другите срамните части.

36. Да яде мърша и да накара и други да ядат.

37. Да не държи на думата си, на довереното да злостори.

38. Да злослови за мюсюлманин (гъйбет).

39. Да завижда (хасет).

40. Да не приеме, че Аллаху Теаля е един, единствен, да Му измисли съдружници.

41. Да лъже.

42. Да бъде горделив, да държи себе си над всички.

43. Болен на смъртно легло да лиши наследниците от наследство.

44. Да е много скъперник.

45. Обич и привързаност към земния живот.

46. Да не го е страх от азаба на Аллаху Теаля.

47. Това, което е харам да не го възприема като харам.

48. Това, което е хелял да не го възприема като хелял.

49. Да има вяра в магьосници, които съобщават за тайното.

50. Вероотстъпник, да бъде мюртед.

51. Безпричинно да се заглежда в чужди жени, момичета.

52. Жените да се облекат с мъжки дрехи.

53. Мъжете да се облекат с женски дрехи.

54. Да извърши грях в двора на Кябе.

55. Преждевременно да чете езан и да кланя намаз.

56. Да се противопоставя на заповедите на държавните служители и законите.

57. Срамните части на жена си да уприличава на тези на майка си.

58. Да псува майката на жена си.

59. Да се прицелват един в друг.

60. Да яде остатъка от яденето на кучето и да пие.

61. Да споменава за направените от него добрини.

62. Да облича копринени дрехи (за мъжете).

63. Да настоява в невежеството си (Да не иска да научи необходимите знания за фарза, харма, и вярата на Ехл-и сюннета.

64. Да се кълне споменавайки други имена освен тези, за които се съобщават от Аллаху Теаля и исляма.

65. Да избяга от науката.

66. Да не може да разбере, че невежеството е враг на човека.

67. Настоятелно да продължава да извършва малки грехове.

68. Без нужда да се смее силно.

69. Да ходи джунуб повече колкото да изпусне едно намазово време.

70. Да е в полови контакти с жена си в дните на менструация и лохуса.

71. Да пее неприлични песни, да използува музикални инструменти.

72. Самоубийство.

Временните (мута) бракосъчетания са харам. Харам е да излязат жените, момичетата на улицата с открити глави, коси, ръце и крака. Така също е харам да се облекат тънки, тесни, накачени дрехи с приятни миризми и да излязат.

Харам е да се гледа жена, дори да не е със сладострастие, , чиято срамните части са покрити с тесни дрехи. Харам е да се гледа на чужда жена бельото със сладострастие. Харам е да се гледат в покритите с тясна дреха цялото тяло на жената. Харам е да се произвеждат и правят и да се печатат такива снимки, които предизвикват похотливост. (Кюфр е да се казва, какво като е харам.)

Да се използува повече от необходимата вода за абдест и гусул е разточителство и харам.

Да се подиграва с минали евлие, да им се вика, че са невежи, от думите им да тълкуват противопоказни неща за исляма, да не се вярва, че след смъртта си те не вършат чудеса, да се помисли, че когато умират, евлиялъка им свършва. Да се пречи на онези, които пазят техните гробове и се възползват духовно от това, да се прави су'изан на мюсюлманите, харам е също да се тормозят мюсюлманите, да им се отнеме имуществото е харам като завистта, лъжата, клеветата и гъйбета.

ДЕСЕТТЕ НЕЩА, КОИТО ПРЧИНЯВАТ В ПОСЛЕДНИЯ ДЪХ ДА СЕ ОТИВА БЕЗ ИМАН

1. Да не се научат повелите и забраните на Аллаху теаля.

2. Да не си коригирал имана по првилата на итикада ехл-и суннет.

3. Да е увлечен по земните страсти; пари, служба, слава.

4. Да измъчва животните, хората и себе си.

5. Да не е благодарен на Аллаху теаля и на онези, от които е видял добрини.

6. Да не го е страх, че ще изгуби имана.

7. Да не кланя пет пъти дневните намази на време.

8. Да дава и да взема лихви.

9. Да подценява хората, които са привързани към религията си. Да им казва, че са били назадничави.

10. Думи, писани неща и снимки относно проституцията, да казва, да ги печата и прави.

ЗА ДА ОСТАНЕ В ИТИКАДА НА ЕХЛ-И СУННЕТА ДА ИМА ИЗПРЕДВИД СЛЕДНИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ:

1. Аллаху теаля има свойства (качества). Те са отделни от личността Му.

2. Иманът не се променя: нито да се увеличава, нито да се намаля.

3. След извършване на голям грях иманът не отива.

4. За невидимия свят е необходим иман.

5. На тема иман не се правят (невъзможни) съпоставки.

6. Аллаху теаля ще се види в Дженнета.

7. Тевеккюл (подчинение) е условие на имана.

8. Ибадетите (поклонения) не са част от имана, те са от амеля.

9. Да се вярва в кадер е условие на имана.

10. В амел (в изпълнението) е необходимо да се поддържа един от мезхебите.

11. Необходимо е да се обичат и уважават жените (съпрузи) на Есхаб-и Кирам, ехл-и бейт и на Пейгамбера ни.

12. Предимствата на четирите халифа е по реда на халифата.

13. Джаиз е да се подаряват севабите на нафиле намаз, оруч и милостиня на другите.

14. Мирадж (възнесение) е извършен духом и тялом.

15. Чудесата на евлиете са реални (хак).

16. Шефаат (застъпничеството) е хак.

17. Джаиз е да се извърши месх върху мест.

18. Ще се задават въпроси в гроба.

19. В гроба ще се измъчват духа и тялото.

20. Аллах създава хората и делата им. У човека има само воля (ираде-и чюзие).

21. Препитанието (ръзка) може да се получи от хелял и от харам.

22. С духовете на евлиете се стреми за постигане на някаква цел и в тяхна чест се моли.

1. Кюфр (Неверие).

2. Невежество.

ЛОШИ НАВИЦИ

3. Страх от критика. Оскърбявайки се от унижението, от позора и от караниците на хората да не приема хакка.

4. Да обича да го хвалят. (Да харесва себе си и да го хвалят.)

5. Бид'ат итикад (Преиначена вяра).

6. Хавай-и нефс (Да се подчинява на насладите, сладострастията и желанията на нефса).

7. Иман с таклид (Да подражава на непознати и неизвестни хора).

8. Рия. (Показност. Уж върша постъпки за Ахирета, а се стреми за живота на земята).

9. Тюл-и емел (Да иска да живее много за да води сладостен живот).

10. Тамаа (Търсене на земните сладости по харам пътища).

11. Кибр. (Да вижда себе си над всички).

12. Тезеллюл (Прекалена смиреност.)

13. Уджб. (Да харесва своите постъпки и ибадетите, които е извършил).

14. Хасед (Да завижда на другите да иска ниймета да не бъде у тях. Да иска той да се разпорежда с благата. Според Ебюллейс-и Самарканди: "На три вида хора молитвите им не се приемат: на този, който яде харам храни, на този който злословя, на този който завижда").

15. Хъкд (Да подценява другите).

16. Шематет (Да се радва на бедата, която е сполетяла други).

17. Хиджр. (Да зареже дружбата, приятелството и да бъде разсърден).

18. Джубн. (Страхливост в прекалена доза.)

19. Техеввюр (Прекалена ядовитост и строгост в навреждаща степен).

20. Гадр (Да не стои на думата си.)

21. Хъйанет (Израз на мюнафъклък, дума или постъпка, която да причини разваляне на доверието.)

22. Да не се изпълни обещанието. (Да не държи на думта си. В свещен хадис се повелява: "Три са показтелите на мюнафъклъка: Да лъже, да не изпълнява поетите ангажименти и на доверието да отговаря с недоверие.")

23. Сю'зан (Сю'зан е харам. Да помисли, че греховете му няма да се опрощават е сю'зан на Аллаху теаля. Да мислиш, че вярващите извършват харам е сю'зан).

24. Любов към вещите.

25. Тесвиф. (Да отлага извършване на благодеяния.) В свещен хадис се повелява: "Да се осмислят значенията на пет неща, до като не е дошло пет неща: значението на

живота преди смъртта, на здравето преди разболяване, да се спечели отвъдния свят приживе, на младостта преди застаряване, на богатството преди да се изпадне в бедност.)

26. Да обича фасък (Измъчването е най-голям фасък. Който извършва харам е фасък.)

27. Да изпитва вражда срещу учените. (Кюфр е да се подиграва с islямските науки и учени.)

28. Фитне. (Да създаваш раздори между хората). В свещен хадис повелява: "Фитнето спи. Проклет да е на онзи, който го събужда." се заповядва.

29. Мюдахене и мюдара. (Мюдахене е това, дори да му стигат сили и възможности да не се противопоставя на грехоизвършителите или на тези, които извършват харам. И за земния си живот да е готов да отдаде религията си. Мюдара е това, да е готов да даде земното си за религията.)

30. Инад и мюкабере. (Да не възприеме истината, правдата, след като чуе).

31. Нифак. (Различия между съдържание и форма е мюнафъклък.)

32. Да не прави тефеккюр, да не мисли за греховете си, за животни и себе си.

33. Да прави бед дуа на мюсюлманите.

34. Да дава лоши прякори на мюсюлманите.

35. Да отказва прошката.

36. Грешно да тълкува Куран-и Керим.

37. Да бъде настоятелен в извършване на харам.

38. Злодумство (Гайбет)

39. Да не се тевбетисва.

40. Страст за имущество и служба.

(Да се избегнат лошите навици. Да се стремим да притежаваме добри навици и нрави. Както се повелява в свещените хадиси: "Онзи раб, който има изпълнени по-малко ибадети, с добрите си нрави в Съдни ден постига високи степени.)

(Най-лесният и полезният от ибадетите е малко да се говори и да е с добри навици.)

(Да се доближава при ония, които се отдалечеват от него. Да бъдат опростени несправедливите, да се омилостивят онези, които се самолишават, е притежаване на добри нрави и навици.)

ДЕВЕТА ЧАСТ

СУРЕ И МОЛИТВИ ЗА НАМАЗА

Суре и молитви могат ли да се напишат с букви латински и с кирилица?

Помъчихме се да напишем суре и молитви с латински букви (В случая с кирилица, бел. превод.) и не успяхме да сполучим. На латинските букви и кирилицата да се сложат каквито и да са знаци, да се прочетат суре и молитви правилно и вярно, е невъзможно. За да се прочетат те така, както е в Куран-и Керим, трябва да ги чете най-напред някой, който знае да ги чете по Куран-и Керим и да научи другите, постоянно повтаряйки, по същия начин. Това продължава докато се свиква. При това свикване, този който учи и привиква да се чете по Куран-и Керим, получава възможност да научи и буквите на Куран-и Керим. Това е неизмеримо голямо богатство и постижение. Значението и големината на този голям ниймет на дюняата и на ахирета се отбелязва в свещените хадиси и в книгите по фъкх съобщава за многото на севаба.

Тогава всеки мюсюлманин да праща детето си в джамии и курсовете по изучаване на Куран-и Керим, да се научи детето буквите на Куран-и Керим и как се чете с тези букви. Всеки родител да се стреми за постигане на този голям севаб. В един свещен хадис се повелява: "На онези, които учат децата си на Куран-и Керим или пък ги изпращат да научат това от специални ходжи, за всяка научена буква от Куран-и Керим ще им се даде такъв севаб, все едно че са посетили десет пъти Кябе-и муаззам и в Ахирета щеполучат царска корона. Всички хора с охота ще ги наблюдават". В един друг свещен хадис четем: "Онези, които не учат децата си на религията, ще отидат в Джехеннема".

Съдържанието на сурета в намаза

СУРЕ ФАТИХА

В името на Всемилостивия и Милосърден Аллах. Похвалата е за Аллаха, който е Рабб, Рахман, Рахим и е притежател и господар на ахирета. Само на Теб се молим и от Теб чакаме помощ. Води ни по този път, в който даваш благодеяния и спокойствие. Той е един, единствен верен и правилен път. Не по пътя на гнева и извращенията.

СУРЕ СЛОНЪТ

В името на Всемилостивия и Милосърден Аллах. "О, мой Ресул". Не видя ли твоя Рабб какво стори на собствениците на слонове? Той не провали ли техните грозни планове? Той, по тях изпрати ята след ята птици. Тези птици хвърляха камъни по главите на собствениците на слонове. И в тоз момент Аллах ги превърна (ги направи) като листата на разяден посев.

Случаят слон: Господаря на Етиопия Неджаши, имаше един свой човек на име “Ебрехе” губернатор на Йемен.Ебрехе, за да се откажат хората да посетят Кябе в свещения град Мекке в град Сана построи луксозна и величествена църква. Обаче не постигна целта си, понеже тези, които посещават Кябе не отиват в тази църква. Освен това един младеж на име Нюфейл, от племето Фукайм една нощ измърсява църквата от четирите страни. Ебрехе използувайки това за повод с голяма армия се насочи към Мекке. Пред армията му имаше един слон, който го докарал от Неджаши. С този слон се надяваше, че ще победи.

И така армията му тръгна към Мекке. В момент, когато вече ще влязат в Мекке слонът клекна. И не помръдна. Всички усилия бяха безполезни. По други посоки охотно вървеше. По посока Мекке, не. В този момент Аллаху теаля изпрати тъй наречените птици Ебабил. Те носеха в устата и краката камънчета. И ги засилиха по армията на Ебрехе. Както се споменава и в свещения айет, армията се превръща в “разядени листа на посев”.

Арабите наименовали тази дата, като “Година на слон”. След 50-55 дни от тази дата земята се ощастливява от Пейгамбера ни “саллалаху алейхи ве селлем”.

СУРЕ КУРЕЙШ

В името на Всемилостивия и Милосърден Алах.

Курейши да се поклони пред Бейти Рабб (на Кябе) за това, защото Той им (на Курейши) осигурява сигурно и приятно пътуване през зима и лято.(1) Той (Аллах) е който ги спасява от глад и им дава гаранции срещу страха.

СУРЕ МАУН

В името на Всемилостивия и Милосърден Аллах.

Ти видя ли онези, които смятат религията (Мюслюманлъка) за лъжа? Той е, който избутва грубо на страни сираци(2) и не съдействува да се нахранят бедняци.(3) И да се чудиш на постъпката им (на мюнафъци) и се кланят намаз с такива качества. Те са немарливи и в намаза си. Те са и самите двуличници. Те отменят и зекята.(4)

СУРЕ КЕВСЕР

В името на Всемилостивия и милосърден Аллах.

(О, мой любим!) Истина е, ние ти дадахме, Кевсер.(5) Тогава клани намаз и коли курбан в името на Рабб си. Правда е, на този племето му е на изчезване (а пък на теб протяга език и засича време за твоето поколение). Те са едни негодяи.

ПОЯСНЕНИЯ: Това честито суре ни уведомява за благата, с които е удостоен Пейгамберът ни “саллалахю алейхи ве селлем” и за Негови две свещени задължения. За думата “Кевсер” ислямските учени имат различни тълкувания. Според обществото на улема е:

а) Река в Рая или басейн, чиято вода е по-сладка от мед, по-бяла от мляко и от снега по-студена.

б) Куран-и азим е: Книга, насъбрала в себе си благодеянията на земния и на задгробния живот.

в) Това е шереф-и нюбюввет (славно пророчество), който притежава Ресул-и

Екрем “саллаллахю алейхи ве селлем”.

г) Зикр и хвала за Ресюлюллах “саллалахю алейхи ве селлем” на земята и в небеста.

д) Рожба и привърженик наРесюлюллах.

е) Есхаба на Ресюлюллах и общество на учени, законоведи.

След смърта на сина на Пейгамбера ни “саллалаху алейхи ве селлем” Касъм, Ас бин Ваил каза следното: “На Мухаммед “алейхисселям” потомството му се прекъсна, не оставя син, който да го упоменава.” Това е казано и от страна на други мюшрици. Те се радваха, като изпаднат в беда мюсюлманите. И със това суре се опровергват техните замисли. На вид кратко суре, но осветлява много истини.

(1) Курейшите през зимата пътуваха до Йемен, а през лятото до Дамаск да търгуват и посещения.

(2) По едно предание това е робът наследник на Ебу Джехл.

(3) Ебу Джехл.

(4) Маун означава зекят и милостиня. Така също вещ, която се взема под наем.

(5) Според ислямските учени.

СУРЕ КЯФИРУН

В името на Всемилостивия и Милосърден Аллах.

О, Приятелю! Кажи им на тях(1): О, неверници, аз не се покланям на онези неща (идол, кумир), на които вие се покланяте. И вие няма да вярвате и няма да правите ибадет на Този, на Когото аз се моля. Аз никога не съм се покланял на вашите идоли. И вие никога няма да служите като раби на Този, на когото аз съм Му раб. Вашата религия е за вас, моята е за мен.

СУРЕ НАСР

С името на Всемилостивия и Милосърден Аллах.

И ти с благодарност се моли на свой Рабб, веднага щом дойде на Аллаха помощта и завоеванията и започнат хората на тълпи да се приобщят към религията (на мюсюлманството) на Аллаха. И поискай, да те прости. Без съмнение, Той е, Този, който много према разкаянията(2).

СУРЕ ТЕББЕТ

С името на Всемилостивия и Милосърден Аллах.

Да изсъхнат и двете ръце на Ебу Лехеб. (Той самият) изсъхна налетя го гибел. На него не му помогна и наследството (това, което остана от баща му) нито пък това, което бе спечелил сам той. Той, ще се хвърли в пламнал огън. И жена му като носач на дърва. И на шията й ще бъде закачено превито въже.

ПОЯСНЕНИЯ: Това суре-и джелиле (знаменит) съобщава, че Ебу Лехеб и жена му ще бъдат изтезвани в страхотни мъки, защото те са измъчили Ресул-и Екрем "саллалахю алейхи ве селлем". Пейгамберът ни алейхисселям след като бе получил емр-и иляхи (Аллаховата повеля) "поисплаши роднините си", се изкачва на връх Сафа и призовава близки и роднини да приемат ислямската вяра. Ебу Лехеб, Му се противопоставя, измъчва Го и изпречвайки се на присъстващите там люде се отдалечава. И жена му на Ебу Лехеб в нощно време носеше бодливи дървета и треви и ги постилаше по този път, по който ще мине Ресул "алейхисселям". Освен това зад Пейгамбера ни "саллеллахю алейхи ве селлем" клеветеше, злословяше.

Ебу Лехеб, след втората година на хиджрета (преселение) не можа да понесе успеха на ислямските мюджахиди в Бедр, почина след седем дни. Тялото му бе изцяло на дупки, на парчета. И децата му не можаха да се доближат до трупа му. Едва можаха да го погребат след три дни. И жена му сполетя подобна съдба. Получи и тя заслуженото наказание умирайки.

СУРЕ ИХЛАС

С името на Всемилостивия и Милосърден Аллах.

Кажи Аллах е един, самед е(3). Той не е роден и не е раждал. Нищо с Него не може да се сравни и да се съпостави. Той няма свое себеподобие.

(1) От мюшриците на Мекке Ебу Джехл, Ас бин Ваил, Есвед бин Абдюлмуталиб, Велид, Умеййе бин Халеф и други, чрез Аббас "Радиаллахю анх" на Пейгамбера ни "саллалахю алейхи ве селлем" изпратиха следното послание: "Една година Той да се моли на нашия илях, една година ние да се молим на неговия Аллах". Въз основа на това този айет-и Кериме бе слязъл.

(2) В този суре се загатва за смъртта на Пейгамбера ни “саллелахю алейхи ве селлем”. След прочита

на това суре от Пейгамбера ни, Аббас “радиаллахю анх” заплака. Ресюлюллах го попита защо плаче. Аббас “радиаллахю анх” отговори: “В това суре се загатва за вашата смърт”. А Ресюл алейхисселям му повелява: “Така е, както казваш”.

(3) Зат-ъ аыехадиййет е живите същества да се насочат към Него и се послонят. Тази дума е и съфат- ъ ехадие (Качество на единството.)

СУРЕ ФЕЛЯК

С името на Всемилостивия и Милосърден Аллах.

(Ей, Мухаммед) Кажи: Аз се осланям на господаря на утрото, от злото на създадените от Него неща. от злото на тъмните неща. От злото на духащи върху възли. От злото на завистника, когато завижда(1).

СУРЕ НАС

С името на Всемилостивия и Млосърден Аллах.

(Ей, Мухаммед) Кажи: Аз се осланям на Господаря на хората. Владетелят на хората. Всевишният на хората, за да ме спаси от злото на клеветника, който шепне злини в гърдите на хората. От джиновете и хората.(2)

АЙЕТЮЛ КЮРСИ

С името на Всемилостивия и Милосърден Аллах.

Аллах е един, единствен.Освен Него няма друго божество. (Той) е Хай и Кайййюм. Той не задрямва, нито пък заспива. Всичко, което съществува на земята и в небесата прнадлежи на Него. До като няма Негово одобрение или съгласие, кой пред Него да извърши шефаат (застъпничество)? Той знае скритите и откритите неща около всичко, създадено от Него. От науката Му може да се възприеме само толкова, колкото Той желае. (Съществата.) Трибуна Му са земята и небесата. Тяхното пазене не представляват за Него никаква трудност. Той е много велик, с огромна мощ.

Значение на Молитвите на Намаза

СЮБХАНЕКЕ

О, Аллах мой! Очиствам Те от недостатъците. Окачествявам Те със всички съвършени качества. Възхвала на Теб. Твоето име е велико. (И Твоята слава е над всичко.(3)) Освен Теб няма друг Илях.

ЕТТЕХЪЙЙАТЮ

Уваженията и почитта са за Аллаха, молитвите и добрините. О, Неби! На теб е приветствието, милостта и изобилието на Аллаха. Поздравът да бъде за нас, за истинските раби на Аллаха. Аз съм свидетел, че Аллах е един, единствен и пак свидетелствувам, че Мухаммед (алейхисселям) е Негов раб и ресул.

АЛЛАХЮММЕ САЛЛИ

О, Аллах мой! Благослови Мухаммед "алейхисселям" и неговия род, както си благословил Ибрахима, неговия род и последователи. Наистина Ти си славен и хвален.

(1) Един евреин на име Лебид бин Асам, връзвайки единадесет косъма от косата на Пейгамбера "саллалахю алейхи ве селлем" прави магия и ги хвърля в кладенец. " от това се обезпокоява Пейгамбера ни "Саллалахю алейхи ве селлем". За това Му съобщава, Джибрил-и Емин. Възелът се изкарва от кладенеца от Хазрети Али "радийаллахю анх". След което Ресул алейхисселям придоби предишното си здраве. За това суретата Муаввизетейн (Суре Феляк и Суре Нас) се състоят от 11 айета.

(2) Според тефсира на Любаб, думата "нас" се повтаря пет пъти. Защото по този начин се споменава

за пет групи хора: деца, младежи, старци, тия които изпълняват повелите и забраните на Аллаху теаля и човешки дяволи.

(3) Тази част се добавя при кланне на намаза дженазе.

АЛЛАХЮММЕ БАРИК

О, Аллах мой! Обсипи с благодат Мохаммед "алейхисселям", неговия род, както си обспал с благодат Ибрахим "алейхисселям", неговия род и неговите последователи. Наистина ти си славен и хвален.

РАББЕНА АТИНА

О, мой Аллах. Дай ни добрини на този и на оня свят. И спаси ни от огъня на мъките. Ти си по-милостив от всички други милостиви. С твоето милосърдие...

МОЛИТВА КУНУТ

О, Аллах мой! От Тебе търсим помощ. Молим Те прости нашите грехове и ни упъти в правия път. В Тебе вярваме и към Тебе се обръщаме. И на Тебе се уповаваме. Всяко добро и благодат е от Тебе, което с благодарност признаваме. И напущаме и бягаме от оня, който греши към Тебе.

О, Аллах мой! Само тебе признаваме и на Тебе се кланяме. И всичко вършим към Тебе бързаме и се уповаваме на Твоята милост. Като се страхуваме от Твоето

наказание. Защото твоето наказание ще постигне непременно неверниците, които покриват истината.

Е'узю билляхи миннешшейтаиирраджим

Бисмилляхиррахмаиирахим

Ресюлеллах "саллеллохю алейхи весселем" повели: Когато между юммета ми се разпространи завистта, този който се хване за сюннета ми ще получи сто шехидски севаба. Когато се увеличат измислените тевсири и книги, написани от безверници, ще се разделят мюсюлманите. Тогава който удисва на книгите, написани от учените на Ехли сюннета ще получат сто шехидски севаба. Ехли сюннитски учен се казва на който и да е от четирите мезхеба. Водача на Ехли сюннитските учени е Имамъ а'зам Ебу Ханифе. Тези учени са писали това, което се научили от Есхабъ Кирам, а Есхабъ Кирам на тях са съобщили това, което са чули от Ресюлеллах "саллеллохю алейхи весселем".

Дсем в света хората са три групи:

1.Кяфирите: Те казват, че не са мюсюлмани. Евреите и Насраниййте са такива.

2-Мюсюльмани които са Ехли Сюннет. Те живеят във всички страни и се увеличават.

3-Мюнафъците. Казват, че са мюсюлмани, но имана им и някои ибадети не приличат на Ехли Сюннета. Те не са истински мюсюлмани.

Пейгамберът ни "саллеллохю алейхи весселем" повели: Аллаху теаля обича най-много този, който учи вярата и научава и другите на това. Вярата се научава от устата на ислямските учени.

Този, който не може да намери истински учен, да научи вярата от книгите, написани от Ехли сюннитските учени. Ислямски учен е този, който притежава илм амел и Ихляс(1). Едно от тях ако липсва у този, който се представя за учен, то той е лош учен по вяра (рушител на вярата). Ислямският учен е пазител на вярата. Разрушителят е помощник на Шейтана.

(1) Знание което не се научава, за да се върши с ихляс няма полза от такова знание. Наука, не изучаемая поступать искренностью. Не пригодна. (Хадика) том 1-ви, стр. 366 и 367 и (Мектубат) том

1-ви, писма 36, 40, 59 и 157 и стр. 158 гледайте.

РЕДУПРЕЖДЕНИЕ: Мисионерите, за разпространение на насранийството, Дома на кингата "Хакикат" в Истанбул, за разпространение на Исляма масоните пък за

унищожаване на религийте работят. Този който има акъл, знания и съвест, ще види истината и ще приема.